

АЛИС ХОФМАН

ЛЕДЕНАТА КРАЛИЦА

Превод от английски: Паулина Мичева, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

СНЯГ

I.

Внимавай какво си пожелаваш. От опит знам, че това е истина, а не просто стара фраза. Желанията са брутални, не прощават никому. Изгарят езика ти в мига, в който ги произнесеш, и повече не можеш да ги върнеш назад. Нараняват и изсушават душата ти, а после те преследват хищно. Пожелавала съм прекалено много неща през живота си — за пръв път, когато бях на осем години. Не беше от онези детски желания за сладолед, красива рокля или дълга руса коса; не. Беше съвсем различно, от онзи вид, който те разтърсва до мозъка на костите, после засяда в гърлото ти като суха крастава жаба и те задушаваш, докато не го изплюеш на висок глас. От онези, които могат да променят живота ти за един миг, преди да имаш време да пожелаеш да си ги вземеш обратно.

Бях на погрешното място в погрешното време, но нима всички истории не започват така? Странник, който пристига в града и предизвиква опустошение. Човек, който се спъва и пада в пропаст на сватбения си ден. Жена, която отива да погледне през прозореца в мига, в който заблуден куршум или парче стъкло, или ледена висулка се забива в гърдите ѝ. Аз бях детето, което тропна с крак и си поиска нещо и така предизвика края на света — поне на своя собствен свят. Единственият, който беше от значение. Разбира се, бях егоистка, но нима всички осемгодишни момиченца не се мислят за господарки на вселената? Нима те не заповядват на звездите и моретата? Нима не контролират времето? Когато вечер затварях очи, за да заспя, си представях, че останалият свят също спира. Мислех, че ще имам всичко, което искам. Желаях разни неща, защото ги заслужавах.

Онова желание се роди в сърцето ми през януари, сезона на снега, когато в къщата ни беше студено и сметката за газта не бе платена. Случи се на 16-ти, рождения ден на майка ми. Бяхме само тримата: тя, аз и брат ми. Нямахме баща. Имахме, естествено, но той си бе тръгнал и бе оставил на мен и на Нед единствено тъмните очи и нищо друго. Разчитахме на мама. Изобщо не очаквах тя да има някакъв личен живот. Цупех се, когато нещо я откъсваше от нас: сметките,

които трябваше да се плащат, работите, които постоянно сменяше, чиниите, които трябваше да се мият, купчините дрехи за пране... И така до безкрай. Задачите никога не свършваха. Тази вечер майка ми обаче щеше да излиза с двете си най-добри приятелки, за да отпразнува рождения си ден. Това никак не ми харесваше. Щяха да ходят в „Блубърд динър“, занемарено място, прочуто със сандвичите си с печено говеждо и мазни пържени картопки. Искаше само няколко часа за себе си, щеше да бъде съвсем скромно празненство.

Не ми пукаше.

Може би баща ми е бил такъв егоист и го бях наследила от него заедно с цвета на очите си. Исках майка ми да си остане у дома и да сплете косата ми — по онова време тя беше много дълга, стигаше чак до кръста ми. Ако я оставех пусната, когато спях, ставаше на възли и това не ми харесваше; Нед ми беше казал, че на покрива ни живеят прилепи. Страхувах се, че през нощта ще влетят в стаята ми и ще си свият гнездо в косата ми. Не исках да оставам вкъщи сама с брат си, който не ми обръщаше никакво внимание и се интересуваше повече от наука, отколкото от човешките същества. Спорехме за всичко, дори за последната бисквитка в купата, за която често посягахме едновременно. Пусни я! Ти първа! Каквото и да сграбчвахме, обикновено свършваше счупено на две. Нед нямаше време за капризите на малката си сестра; трябваше да го подкупвам, за да ми чете. Ще измия чиниите вместо теб. Ще ти дам парите си за обяд. Просто ми прочети приказката.

Майка ми не обърна внимание на оплакванията ми. Беше прекалено заета. Бързаше. Облече мантията си и си метна син шал. Косата ѝ беше светла. Подстригваше се сама, като се извърташе, за да види главата си отзад в огледалото. Не можеше да си позволи истинска прическа във фризьорски салон; и все пак беше красива. Не говорехме, че сме бедни; никога не обсъждахме това, което не можехме да имаме. Ядяхме макарони три пъти в седмицата и носехме дебели пуловери в леглото вместо пижами, за да ни е топло; справяхме се. Дали осъзнавах, че това е трийсетият рожден ден на майка ми, че тя все още е млада и красива, и поне за мъничко щастлива? За мен тя беше просто моята майка. Нищо по-малко или повече. Нищо, което не включваше мен.

Когато тръгна да излиза, изтичах след нея. Бях боса на верандата и краката ми веднага замръзнаха. Дъждът беше леден и се скрих под зеления нагънат пластмасов покрив. Капките се удряха в него тежко, звучаха като пистолетни изстрели. Водата се стичаше по дъските на пода, замръзваше и превръщаше дървото в лед. Умолявах мама да не тръгва. Господарката на вселената. Момичето, което мислеше единствено за себе си. Сега знам, че най-големите спорове обикновено се водят за най-глупавите неща. Моментът, който може да промени пътя в живота ти, най-често е напълно невидим и се разтваря като захар във вода. Но я обясни това на едно осемгодишно момиче. Кажй го, на когото поискаш; и виж кой ще ти повярва.

Когато майка ми каза, че Бетси и Аманда я чакат и вече е закъсняла, си пожелах нещо. В същия миг усетих как то ме изгори отвътре. Почувствах горчилката му; и въпреки това продължих. Пожелах си да не я видя никога вече. Казах ѝ го право в лицето. Пожелах си тя да изчезне веднага, в същия миг.

Майка ми се разсмя и ме целуна за лека нощ. Целувката ѝ беше чиста и свежа. Лицето ѝ бе бяло като сняг. Прошепна ми нещо, но не го чух. Искях това, което си бях желала. Не мислех за нищо друго, освен за собствените си нужди.

Тя не можа да запали двигателя, опита няколко пъти, докато стане. Във въздуха имаше много пушек. Покривът на колата вибрираше заедно със силно ръмжащия двигател. Чувствах се огорчена. И ето още нещо странно за това желание, което я накара да изчезне: заболя ме от него.

— Влизай вътре, идиотко такава! — извика брат ми. — Тя няма да се върне и само ще ти замръзне задникът.

Нед разсъждаваше логично; беше четири години по-голям от мен, експерт по съзвездията, червените мравки, прилепите и безгръбначните животни. Понякога ми казваше, че чувствата са загуба на време. Не обичах да го слушам, дори когато беше прав, затова онази вечер не му отговорих. Той пак извика — обеща, че ако се прибера, ще ми почете, дори и приказка, а по принцип хич не ги харесваше. Приказките бяха абсурдни, невъзможни, нелогични. Но и това не успя да ме накара да прекратя вечерното си бдение. Не можех да откъсна поглед от празната улица. Не след дълго брат ми се отказа да ме уговоря. Нима в крайна сметка не ставаше така с всички хора в живота

ми? Стъпалата ми посиняха и започнаха да ме болят, но останах отвън на верандата още малко. Докато езикът ми спря да пари. Когато най-накрая влязох вътре, отидох до прозореца и продължих да гледам навън. Дори и Нед дойде в един момент, но там нямаше нищо. Само снегът.

Майка ми бе катастрофирала на пътя, вливащ се в магистралата. Полицейският доклад твърдеше, че причините за инцидента били лошите пътни условия — имало много лед — и старите гуми на колата ѝ, които трябвало да бъдат сменени. Но ние бяхме бедни, нали го казах? Не можехме да си позволим нови гуми. Майка ми закъснявала с половин час за тържеството за рождения си ден, после с час; после приятелката ѝ Бегси се обадила в полицията. На следващата сутрин, когато баба ни дойде, за да ни съобщи новината, за пръв път сплетох сама косата си и след това я отрязах с градинската ножица. Оставих я там за прилепите. Започнах да се питам дали брат ми не е бил прав през цялото време. Не чувствай нищо. Дори не се опитвай.

След погребението с Нед се преместихме в къщата на баба ни. Трябваше да оставим някои от нещата си: брат ми имаше колония от мравки, а аз се отказах от всичките си играчки. Вече бях прекалено голяма за тях. Баба каза, че отрязалата ми коса прилича на свинска опашка, но не се обидих — можеше ли да измисли как да назове това, което причиних на майка си? Знаех го, но не казах нищо. Баба ми беше прекалено мил човек и си нямаше представа кой всъщност бе дошъл да живее под нейния покрив. Бях унищожила майка си с думи, затова думите станаха мой враг. Бързо се научих да държа устата си затворена.

Нощем си разказвах приказка, без думи, само аз я чувах в главата си — история, която харесвах повече от тези, които имаше в книгите ми. Момичето в нея бе нещастно, всички се държаха ужасно с нея, семейството ѝ, дори времето. Стъпалата ѝ кървяха от каменистите пътеки; птиците — черни косове — бяха оскубали косата ѝ. Обикаляше от къща на къща и търсеше подслон. Нито един съсед не отвори вратата си за нея и така един ден момичето просто спря да говори. Живееше в подножието на планина, където всеки ден валеше сняг. Стоеше отвън, без покрив, без закрила; не след дълго тя се вледени цялата — плътта ѝ, костите, кръвта... Приличаше на диамант, искреше и се виждаше отдалече. Сега бе толкова красива, че всички я

искаха: хората идваха да си говорят с нея, но тя не им отговаряше. Птиците кацаха на раменете ѝ; тя не си правеше труда да ги прогонва. Нямаше нужда. Ако се опитаха да я клъвнат, клюновете им щяха да се строшат. Вече нищо не можеше да я нарани. След известно време стана невидима, царицата на снега. Мълчанието бе нейният език, а сърцето ѝ бе добило съвършен сребрист цвят. Беше толкова твърдо, че нищо не можеше да го разбие, дори най-острият камък.

— Физиологически невъзможно — каза брат ми, когато веднъж се осмелих да споделя с него приказката си. — При такива ниски температури сърцето ѝ щеше да замръзне и после да се пръсне. Накрая щеше да умре, плувнала в собствената си кръв.

Никога вече не обсъждах с него такива неща.

Знаех каква е ролята ми в света. В училище бях тихото момиче, най-добрата приятелка, онази, която винаги беше на второ място. Не желаех да привличам внимание към себе си. Имаше думи, които не можех да се насиля да кажа; от думи като гибел и любов, и загуба ме заболяваше стомахът. В крайна сметка за мен те станаха едно и също. Но бях добра внучка, бързо изпълнявах задълженията си и бях любимката на баба. Колкото повече работа имах за вършене, толкова по-малко време ми оставаше за мислене. Чистех, перях, стоях до късно, за да си напиша домашните. В гимназията вече бях станала доверената приятелка на всички; знаех как да слушам. Винаги бях на разположение на приятелките си, техният опорен стълб; на мен можеше да се разчита за всякаква помощ, особено когато ставаше дума за гаджетата им, някои от които правиха секс с мен през последната година, благодарни за съветите ми за любовния им живот, щастливи, че могат да си легнат с момиче, което не искаше нищо в замяна.

Брат ми отиде да следва в „Харвард“, после в „Корнел“ за докторската си степен; стана метеоролог, съвършеният избор за човек, който искаше да наложи логиката в един несъвършен свят. Предложиха му място в университета в Орлон, Флорида, и не след дълго вече бе щатен преподавател, после се ожени за своя колежка — математичка, Нина, която той издигаше в култ заради красотата и логичната ѝ мисъл. Аз пък потърсих кариера, където мълчанието щеше да бъде предимство. Отидох в близкия държавен университет, после в градския колеж за магистърска степен по библиотечно дело. Брат ми смяташе за забавно, че специалността ми се смяташе за научна

дейност, но аз я приемах съвсем сериозно. Бях разпределена на рецепцията, все така давах съвети на хората, както правех в гимназията, пак бях момичето, към което се обръщаха за информация. В библиотеката ме харесваха, бях надежден служител — аз събирах парите за сватбите на колегите и за бебешките тържества. Когато една от колежките ми се премести в Хавай, ме убедиха да взема котката й Жизел, въпреки че съм алергична към котешкия пух.

Но имах и друга, скрита страна. Истинското ми аз. Онази, която помнеше как пада снегът, как ледените късове се забиват в покрива един след друг, с все по-голяма сила. Онази, която сънуваше студени, сребристи сърца. Посветената на смъртта. Бях станала експерт по различните начини, по които можеш да умреш, и като всеки експерт си имах предпочитания: ужилване от пчела, пронизвано с отровно острие, токов удар. Имаше цели категории, на които не можех да се наситя: смърт при злополука или пък предварително обмислена, договори за смърт, смърт, за да се избегне бъдещето, смърт, за да се забрави миналото. Съмнявам се, че някой друг в библиотеката знаеше, че *rigor mortis*, трупното вкочаняване, настъпва четири часа след смъртта. Или пък, че ако бъде подгрян, арсеникът мирише на чесън. Шефът на полицията в градчето ни, Джак Лиънс, който беше съученик на брат ми от гимназията, често ми се обаждаше за информация, свързана с отрови, самоубийства и заразни болести. Той също ми имаше доверие.

След като започнах да изследвам смъртта, вече не можех да се спра. Това бе моето призвание; предполагам, че можеше да се нарече „страст“. Поръчвах медицински трудове, книги по ентомология, наръчници по фармацевтика, така че когато Джак Лиънс се обадеше, да бъдех наясно с всички странични ефекти на отровите. Любимата ми книга бе „Сто начина да умреш“, наръчник за пациенти със смъртоносни заболявания, хора, които вероятно имаха остра нужда да сложат доброволно край на страданията си. Въпреки това винаги питах Джак дали няма друг специалист, към когото да се обърне — някой по-квалифициран, но той казваше: „Знам, че от теб ще получа само фактите. Без свободни интерпретации.“

В това отношение грешеше. Бях тиха и кротка, но имах собствено мнение: когато ме молеха да препоръчам приказки, подходящи за осемгодишни например, на Андерсен или на братя Грим, винаги избирах Грим. Кости, обвити в коприна, заровени под хвойново

дърво, малки глупави момчета, които същевременно са достатъчно смели, за да играят карти със Смъртта, смахнати сестри, които са толкова откачени, че се обесват сами или скачат с главата напред в кладенец. Няколко пъти гневни майки и преподаватели се оплакваха на главната библиотекарка, когато след моя препоръка децата си бяха изкарвали акъла. Но аз държах на своето. Светът на Андерсен бе пълен с благородни, прекрасни герои. Предпочитах приказки, в които егоистични загубили се момиченца трябва да си проправят път през дерящите ги храсти, за да стигнат до дома си, а небрежни, неразумни братя се превръщат в магарета и лебеди, с пълзящи под кожата им бълхи, които ги влудяват, и с капеща от перата им кръв. Не вярвах, че хората получават това, което заслужават. Не вярвах в рационалния, доброжелателен свят, създаден, за да ни пасва, съществуване, което се предполагаше да прилепне плътно към една сътворена логика. Нямах доверие на графики или диаграми, в които човечеството бе разделено на добри и лоши и където „и след това заживели щастливи заедно“ бе директно противопоставено на „тук и сега“.

Когато си тръгнах от библиотеката във ветровитите нощи, сред шумоленето на листата на дърветата, и целият Ню Джърси бе вече притихнал и мрачен, нямаше да се изненадам, ако откриех мъж с едно крило на стъпалата на Кметството или ако се натъкнех на гладен вълк на ъгъла на Пета улица и главната. Все пак познавах силата на желанието. Невидимо и неизбежно в резултата си като пеперудата, която пърха с криле в единия край на света и с това единствено действие променя времето в другия край. Теорията на хаоса, информира ме брат ми, се основава на математическа теорема, която предполага, че дори най-малката промяна влияе на всичко, дори и на времето, независимо на какво разстояние се случва. Брат ми можеше да я нарича както си иска; за мен това бе съдба.

Преди да се усетя, минаха тринайсет години, а аз продължавах да работя в библиотеката. После петнайсет. Все още носех косата си по същия начин — късо подстригана, — прическата, която си бях направила сама на осем години, се бе превърнала в моя запазена марка. Хората очакваха определени неща от мен: подкрепа, мълчание, удобство. Нямаха никаква представа коя бях аз. Известно време се срещах с Джак Лиънс, ако нашите отношения можеха да се нарекат така. Обаждаше ми се за информация и после същата вечер ме чакаше

отвън на паркинга. Правехме го в колата. Сексът бе припрян и нервен, и луд, но въпреки това го правехме. Поемахме рискове. По време, когато започваха да идват читатели, в дни, в които падаше толкова много сняг, че преспите можеха да затрупат колата. Може би тайничко исках да ни хванат, но никога не се случи. Бяхме сами в света. Джак знаеше, че не обичам да говоря; вярно беше, но аз нямах доверие само в моите думи. Не в думите на другите. Той можеше да говори каквото си иска. Можеше дори да каже, че ме обича, стига да не го мислеше наистина. Това бе важно за мен. Момичето в плен на снега в планината. Студеното мълчание, което бе толкова чисто, че не нараняваше. За мен не съществуваше нищо отвъд тези планини. Нищо, към което да си струва да тръгнеш.

Джак винаги ме оставяше да се прибера пеша у дома и никога не се опита да ме придружи. Мислех, че ме познава по-добре от всички други. Мислех, че той знае, че не заслужавам нито нежност, нито лоялност, нито късмет. После една вечер ми донесе цветя — букетче увехнали маргаритки, които бе взел от някоя фермерска сергия, но все пак бяха цветя. Това беше краят; този жест съсипа всичко. В мига, в който се държа така, сякаш бяхме нещо повече от двама странници, споделящи общ интерес към смъртта и секса, беше свършено. След като разбрах, че има вероятност да ме харесва наистина и да го е грижа за мен, спрях да се виждам с него.

Без Джак в живота ми вече не се случваше абсолютно нищо. Когато дойде времето, за мен бе съвсем логично да се погрижа за баба си в последните й дни. Брат ми беше зает с живота си във Флорида, а аз така или иначе нямах живот, само библиотеката, само вечерите, в които се прибирах сама до дома. Беше мой дълг и моя отговорност след всичко, което бе направила тя за нас. Баба ми ме обичаше истински и силно, въпреки че единствените неща, което й давах в замяна на нейната привързаност, бяха пилешката супа, сандвичите с масло, английския чай с мед и лимон — пиеше чаша след чаша — и безброй книги от библиотеката. Къщата ни бе претъпкана с книги; в кухнята, под леглата, пъхнати между възглавниците — бяха толкова много, че едва ли щеше да успее да прочете всичките. Предполагам си мислех, че ако баба ми запазеше интереса си към разни неща, нямаше да умре; трябваше да остане с мен, докато прочете всички книги, които толкова много обичаше. Трябва да стигна до дъното на тази, казваше

тя, сякаш книгата бе езеро или море. Мислех, че ще чете вечно, но нещата не стават по този начин.

— Трябва да се наслаждаваш на живота си — каза тя една вечер, когато ѝ помагах да си легне и ѝ подавах чашата с чай.

Дори пиенето на чай вече я затрудняваше. Отпиваше малки глътки, като птиче. Трябваше да подпирам главата ѝ изправена; миришеше на лимон и прах. Имах чувството, че ще се разплача, макар това да бе невъзможно за мен. Плаченето не е като карането на велосипед; щом се откажеш веднъж от него, бързо забравяш как става. Гледай се, ако искаш, в огледалото и прави разни гримаси, режи лют лук, пускай си един след друг тъжни филми... Нищо не може отново да ти върне сълзите.

Неочакваният съвет на баба ми онази вечер ме свари напълно неподготвена. Предполагах, че поне тя разбира, че още преди години бях загубена кауза. Не заслужавах да бъда щастлива. Нима скъпата ми баба не го осъзнаваше? Вече бях минала възрастта, в която майка ми беше, когато онази нощ тръгна към своите приятели. Коя бях аз и какво право имах да се наслаждавам на живота си?

— Винаги си толкова отрицателно настроена — каза баба ми.

— А ти си взела всички положителни гени. — Което бе удивително, като се имаше предвид състоянието ѝ и състоянието на света въобще.

В края на болестта си обаче и баба ми се сблъска с тъгата. Плачеше насън. Не можех да понасям да гледам как страда. Оставях котката Жизел да я наглежда, свита на кълбо в болничното легло, което бях наела, и излизах навън, където можех да дишам — макар и задушния, неприятен въздух. Беше пролет и навсякъде хвърчаха борови полени; всичко бе покрито с жълтеникавозелен прах. Тази нощ си пожелах целият ми живот да бъде различен, да можех да започна отначало, в Париж или Лондон, в Италия, или дори просто отвъд реката, в Ню Йорк, където ходех на училище. Все още бях млада. Пожелах си да се отърся от старата си кожа, да си тръгна и никога, никога да не погледна назад. Но започването на нов живот не беше сред моите специалности. Смъртта беше моят талант; и преди да успея да спра, си пожелах мъките на баба ми да свършат. Исках тази дума — мъка — вече да не ѝ тежи.

Тя умря тази нощ, докато аз спях на дивана. Котката беше до нея и когато чух Жизел да мяука, разбрах какво е станало. Брат ми нямаше да успее да дойде веднага в Ню Джърси, погребението трябваше да се отложи с няколко дена, защото точно в този период бе изпитната сесия в университета му. Нед осъзна какво ми се бе случило в мига, в който прекрачи прага на къщата. Бях като птичка, пусната от клетката си, разбрала, че не може да излети отвъд перваза на прозореца. През всички тези години планирах как напускам Ню Джърси, а сега не можех да изляза дори от дневната. Почти бях спряла да ям, хапвах само малко корнфлейкс с мляко — единственото нещо, което успявах да погълна. Не се бях къпала с дни и миришех на плесен, миризмата на унищожението и загубата. Обадох се в библиотеката и им казах, че повече няма да ходя на работа. Общуването с хора щеше да ми дойде прекалено. Всичко ми идваше прекалено. Джак ми изпрати съболезнователно писмо на полицейска бланка; пишеше, че му липсвам, повече, отколкото очаквал, и се надявал скоро да се върна на работа. Но това нямаше да стане. Едва намирах причина да се надигна от леглото и да се облека, а какво оставаше да отговарям на безсмислените въпроси на читателите ни или да правя секс на задната седалка на колата с някого, който ми бе напълно безразличен. Понякога просто си оставах с халата. Нямах желание да мия лицето си, да се погледна в огледалото, да изляза навън, да дишам.

С брат ми не бяхме водили истински разговор от години. Бяхме прекалено заети, живеехме много далече един от друг. Но след погребението приседна до мен на дивана. И той бе алергичен към котки, също като мен, и очите му вече започваха да сълзят заради Жизел.

— Това няма да доведе до нищо добро — каза ми Нед. — Не можеш да останеш тук.

Все така логичен, сякаш имаше някакво значение. И тогава беше логичен. Спомних си онази сутрин след смъртта на майка ни; баба ни още не беше дошла. Влязох все още облечена с пижамата си в кухнята и го видях. Мисля, че беше почистил. Дори и тогава вече бе много подреден. Прекалено рано е, каза ми Нед. Върни се в леглото. Направих точно това. Два дни по-късно седяхме заедно на съгваеми столове на погребението на майка ни в гробището. Няколко нейни приятелки бяха там, всичките в черни рокли. Нед носеше черен

костюм, вероятно взет под наем. Не го бях виждала преди. Аз бях облечена в тъмносиня рокля, която преди беше с дантелена яка, но за погребението я отрязях със същите ножици, с които отрязях и плитката си. Пред нас имаше обикновен ковчег от борово дърво, затворен. Но бях чела достатъчно приказки, за да знам, че мъртвите невинаги са си отишли. Майка ни можеше просто да е заспала, да е омагьосана, готова да тропе по ковчегата отвътре и да моли за помощ: Пуснете ме! Пуснете ме!

Можеше да се случи по всяко време. Небето беше сиво, по земята имаше скреж и лед. И тогава видях, че Нед плаче. Беше много тих, не издаваше никакъв звук. Не мисля, че някога го бях виждала да плаче, затова бързо извърнах поглед встрани. И после ковчегът вече изглеждаше различно. Беше плътно затворен. Бе свършило, край.

На погребението на баба ни с Нед бяхме единствените жалеещи. Същият тип обикновен боров ковчег, същото гробище. Никога не бяхме идвали тук, за да отбележим със специален знак или плоча гроба на майка ни и се радвах за това. Не исках да знам точно къде е погребана. Може би все пак не беше заровена в земята. Може би грешах и тя бе отворила дървения капак, за да избяга в мрака и в студа в мига, в който си бяхме тръгнали от гробището. Огледах се за отпечатащи по земята, макар да бяха минали повече от двайсет години. В пръстта имаше само следи от тънките краченца на птиците. И нещо друго — стъпки от лисица.

Нед не само се бе погрижил за делата на баба ми, вече бе направил нужните проучвания, за да ми помогне да подредя отново живота си. Беше ми намерил работа в обществената библиотека в Орлон, както и къща под наем само на няколко пресечки от университетския кампус. Обсъдихме предимствата на преместването ми. По принцип ситуацията не беше в полза на Нед. Ако играехме на пари, щях да заложа всичко на вероятността, че бъдещето ми изглеждаше съвсем ясно — още двайсет години в къщата на баба ми, облечена в халата си. Но брат ми беше достоен противник, методичен, и предизвикателствата никога не го отказваха, дори предизвикателството да бях аз.

Докато се мотаех унило наоколо и хапвах корнфлейкс, Нед приготви багажа ми, обади се на агент по недвижими имоти и купи нови гуми за колата ми. И това беше. Напуснах Ню Джърси. Колегите

искаха да ми направят прощално тържество в библиотеката, но без мен нямаше кой да го организира. Взех котката със себе си. Не че имах избор. Жизел просто скочи в колата и се настани удобно върху якето на брат ми, което беше гаранция, че той щеше да киха през целия път до Флорида.

Денят, в който тръгнахме, беше нетипично горещ за сезона. Въздухът се стелеше тежко край нас като жълтеникавозелена маса, посивяваща по краищата в далечината, а влажността бе 98 процента.

— Тъкмо ще привикнеш към климата във Флорида — Нед беше странно енергичен и жизнерадостен.

След Джърси по магистралата пред нас се простираше ярка светлина, от онзи вид, който е толкова мощен и пулсиращ от живот, че може да освети цялото небе. Брат ми се наслаждаваше на времето; неговият факултет участвал отскоро в проект, изучаващ мълниите, и той беше един от консултантите по него.

— Без гръмотевичните бури Земята ще изгуби електрическия си заряд за по-малко от час — каза ми Нед.

Докато карах, той си водеше бележки за работата си. Бях свикнала да съм сама, да говоря на себе си; без да се замисля, си пожелах на глас още нещо, независимо не щеше да ме заболи и да изгоря. Пожелах си да ме удари гръм.

— Как ли пък не! — каза брат ми. Една от задачите на факултета по метеорология в Орлон била работата на екип лекари и биолози, проучващи нараняванията и травмите у хора, оцелели, след като са били поразени от гръм. — Все още нямаме представа за вредите, които могат да бъдат нанесени от това явление. Абсолютно никаква.

Но думите му не бяха от значение за мен. Бях отправила към вселената още едно желание за смърт и от горчивия вкус, който усещах в устата си, можех да кажа само едно.

Бе прекалено късно да си го върна обратно.

II.

Котката не беше съвсем доволна от преместването ни.

Не можех да я виня. Орлон не беше рай. Котките, освен това са създания на навика, казват, че са привързани повече към мястото, отколкото към човека. Това определено беше вярно за така наречената ми домашна любимка, която не показваше никакви признаци, че първоначалната ѝ собственичка ѝ липсва. Нито веднъж не беше заставала с тъжен поглед на прозореца в очакване да бъде спасена. А и защо да го прави, тя като че ли изобщо не признаваше съществуването на човешките същества. Моята награда. Моят домашен любимец.

Жизел, повиках я аз, докато бе навън в двора, но тя ме пренебрегна и само махна нетърпеливо с опашка, сякаш бях поредното от хилядите насекоми, които населяваха тежкия въздух на Орлон. Дори собствената ми котка не ме харесваше. Какво очаквах? Животът в Орлон не бе по-добър, независимо от обещанията на брат ми — бе само по-горещ, по-пълен с всякакви досадни буболечки, и най-лошото, много по-влажен от Ню Джърси. Библиотеката, в която започнах работа, не разполагаше с достатъчно средства: имаше само още една библиотекарка, Франсис Йорк, която работеше на този пост от четирийсет години и чието зрение бе почнало да се разваля — затова ѝ бях нужна аз. Все още не бе сигурна, че можеше да ми има доверие, но трябваше да бъда нейните очи.

Ето какво заварих: повечето рафтове бяха празни, бюджетът на библиотеката бе орязан. Местните не проявяваха голям интерес към книгите. Имах повече книги в кашоните, оставени на склад в Ню Джърси, отколкото се намираха в цялата Обществена библиотека на Орлон. Нямаше компютри на разположение на клиентите, само една много стара машина на редакцията и един направо древен каталог с картони на читателите, който все още се използваше. Що се отнася до отдела за препоръки — просто нямаше такъв. След няколко седмици на работа бях получила само три обаждания по телефона: два за правилната употреба на градинската тор и едно от второкласничка,

която искаше да знае кое медицинско училище бе посещавал доктор Сюз^[1].

Може би трябваше да излъжа моята млада читателка, но не беше в природата ми. Когато ѝ обясних, че любимият ѝ писател не е бил лекар, че всъщност дори фамилията му не е Сюз, тя ми затвори. Предполагам никой досега не ѝ беше казвал, че не трябва да се доверява на думите, дори на тези в книгите.

Тъй като се намирахме в университетско градче, студентите в Орлон си имаха своя високотехнологична библиотека и нашата малка сграда бе почти невидима за тях. А понеже бюджетът ни не позволяваше снабдяването с нови издания, дори и местните не ни търсеха. Единствената активност през седмицата беше посещението на децата от детската градина, но и тази група почти се разпадна, след като прочетох приказката „Гъсарката“ от братя Грим, в която разказвачът на историята, конят на принцесата на име Фалада, продължаваше да говори, въпреки че главата му бе отрязана и висеше на стената. Франсис пое отново ролята на четец на приказки, въпреки че бе почти сляпа и трябваше да държи книгата досами носа си, за да вижда буквите. Бе любезна, но настоятелна за оттеглянето ми и аз я разбих напълно. Смъртта беше моят талант, не общуването с жизнерадостни хлапета. С благодарност заряхах детската група, щастлива, че ще избегна общуването с шумните малки създания в четвъртък следобед.

Докато висях в библиотеката, открих, че жадувам да ми задават въпроси, свързани със смъртта. Ню Джърси започна да ми изглежда като мечта, а не като кошмар. Взирах се в телефона. Джак Лиънс ми липсваше; нашите най-продължителни, най-интимни разговори бяха свързани със заболяванията, предавани от комарите, особено западнотилската треска. Брат ми и Нина бяха заети с работата си в университета; след като ми помогнаха да се настаня в новата си къща — в която Нед бе пропуснал да спомене, че няма климатик, а само вентилатори, висящи от тавана — рядко ги виждах. Не че очаквах нещо повече, а и защо? Те си имаха свой собствен живот.

Вечер слушах радио и се забавлявах, като убивах мухи с мухогонката, която си бях купила от местното магазинче. Малко смърт

у дома. Нещо, което разбирах. Нещо, в което бях добра. Убих стотици мухи за нула време. Оставях купчината мъртви тела по перваза на прозорците.

Това правех, когато се случи. Държах в ръка мухогонката, когато видях, че нещо, което приличаше на топка за тенис, приближаваше към мен. Прозорецът бе отворен, вентилаторът на тавана се въртеше, небето бе натежало от жегата. Помислих си, че сигурно някои съседски деца са метнали топка по прозорците ми. Не се интересувах от деца, независимо от каква възраст или пол бяха. Знаех какво мислят и на какво бяха способни. Бях готова да изкрещя на виновниците да се разкарат от моравата ми. Но тогава видях, че топката бе странно ярка, толкова искряща, че трябваше да замижа с очи. Когато погледът ми се отмести, видях, че пластмасовата мухогонка, която държах в ръка, гореше в пламъци и че огънят се спускаше към пода като фойерверк на 4 юли.

Бях напълно парализирана, безпомощна и просто стоях там и гледах как топката пада на пода. Чух силен шум: експлозия, като изстрел от пистолет. Спомних си за ледените капки дъжд, които удряха по покрива на верандата и отскачаха като рикошет встрани, когато майка ми се опитваше да запали двигателя на колата си. Звукът на смъртта. Тъп звук от това, което не можеше да бъде спряно. За миг си помислих: Това е краят на света. Моят свят, имах предвид. В известен смисъл това беше вярно. За секунди всичко се промени. Ако се бях обърнала наляво, вместо надясно, може би нямаше да се случи; ако мухата, която преследвах, не беше минала през дупка в мрежата; ако никога не бях напускала Ню Джърси, ако онази пеперуда в Южна Америка не бе разперила крилете си и с един замах не бе променила всичко, сега и завинаги.

Когато се събудих в болницата, знаех, че поне част от моето желание се бе сбъднала. Усещах го, горчивия вкус на смъртта. Желанието, което се роди в сърцето ми, когато пътувахме с колата към Флорида, бе изпълнило наполовина своята мисия, но бях все още жива. Не можех да помръдна лявата си страна. Ръце, крака, тяло — всичко бе пострадало. Нямаше увреждане на вътрешните органи, дробовете и бъбреците ми бяха здрави. Но сърцето бе засегнато, имаше и неврологични проблеми — двете най-чести причини за смърт при хора, ударени от гръм. Същевременно ме информираха какъв голям

късмет имам, че се намирам в Орлон, където жертвите на мълнии били повече, отколкото където и да е другаде във Флорида — славната Флорида, щатът, водещ класацията по брой смъртни случаи вследствие на гръмотевична дейност. По тази причина в нашия окръг били и най-добрите медицински специалисти в тази област. Трябваше да съм благодарна за това. Щях да се нуждая от доста работа с физиотерапевт и посещения при кардиолог, защото сега сърцето ми прескачаше често. Чувствах го как трепти неравномерно вътре в мен — разкъсване на перикарда от задната част на сърцето, казаха лекарите. Сякаш в тялото ми бе пленена птица, която принадлежеше на свят извън клетката на гръдния ми кош.

Докато ми обясняваха състоянието в присъствието на Нед и Нина, единственото, върху което можех да се концентрирам, бе силното тракане в главата ми. Това не е необичайно за пациенти като вас, каза лекарят, след като чу оплакването ми. Както и гаденето, болката във врата, силното изпотяване по лицето или изтръпването на пръстите. Но виж само какво бях избегнала! Белодробен едем, разкъсване на тъпанчевата мембрана — оглушаване вследствие на шума и шока, тежки изгаряния на тялото от пламналите дрехи, посериозни васкуларни ефекти, инфаркт, катаракт, лезин на мозъка, на очите, на кожата.

Била съм в безсъзнание трийсет и два часа, затова имах системи за вливания в ръката си. Всичко ми се струваше мъгливо. Естествено, че брат ми и Нина бяха притеснени. Затова не споменах нищо, когато сестрата ми донесе вечерята на поднос. Не казах нито дума, когато забелязах, че желираният пудинг, който ми дадоха, бе с цвета на сиви камъни. Самата сестра, не повече от двацет и пет годишна, явно имаше дълга бяла коса. Но цветята, които Нед и жена му ми донесоха, бяха като поръсени със сняг. И тогава разбрах. Напълно бях загубила червения цвят. Всичко, което някога бе червено, сега бе бяло или много светло. Виждах само сняг и лед; чувствах само студа от разрушената си личност. Може би беше реакция от високата температура на мълнията, която ме бе ударила — кръвоизлив в стъкловидното тяло бе един от възможните ефекти в очите, заедно с одраскването на роговицата и катарактите. Нямах представа защо загубата на един-единствен цвят ми повлия толкова силно, но в един момент се

почувствах напълно съкрушена. Бях загубила нещо, преди да осъзная истинската му стойност, и сега бе прекалено късно да си го върна.

Останах в болницата почти две седмици. Не виждах брат си често, но Нина ходеше в дома ми всеки ден, за да храни Жизел. Когато най-накрая ме изписаха, макар все още да се придвижвах с проходилка заради немощността на лявата страна на тялото ми, Нина ме взе и ме закара с колата си въкъщи. Видях, че снаха ми, освен това бе заредила и хладилника ми. Мисля, че беше почистила и с прахосмукачка. Разбихах защо Нед бе толкова привлечен от нея. Нина бе логична, вярваше силно в реда и също като брат ми не беше почитател на емоциите. Стоеше в дневната ми и аз стиснах ръката ѝ повече, отколкото бе необходимо, когато се отпуснах на дивана и се разплаках.

— Съжалявам — казах аз.

Тя кимна и махна великодушно с ръка.

Продължавах да плача и се пресегнах към близката кутия с кърпички. Беше първият ми плач от много време и прекалих с него. Седях там, хлипайки, тялото ми се тресеше. Внезапно бях завладяна от всичко, опустошителна, истинска емоция. От косата ми окапваха цели кичури и усещах онзи ужасяващ тракащ звук в задната част на главата си. Все още не можех да поемам твърда храна. Лекарят бе казал, че симптомите ми ще бъдат като на човек, пострадал от облъчване с радиация. Точно така се чувствах — в костите си, до върховете на пръстите си — облъчена, отровена... В цялата засегната половина на тялото ми имаше някакво извратено чувство, сякаш нещо вътре бе преобърнато наопаки. Късо съединение в електрическата ми система, помислих си аз. Моята истинска същност, моето вътрешно аз бе изчезнало. Протягах се към разни неща и не ги достигнах, не ги усещах. Като че ли всичко стабилно ми се бе изплъзнало. Вътре в мен сърцето ми се бе вледенило.

Времето бе все така влажно и задушно; никой външен не би могъл да е подготвен за климата на Флорида. Лятото дори не беше близо и все пак жегата насищаше въздуха като експлозия, после се уталожваше, но не преди да смачка хората. Въпреки това, когато Нина ме попита дали искам нещо, я помолих за горещ чай. Седях там и треперех, беше ми по-студено от всякога. Ледът пълзеше по вените ми, изглежда и зад очите ми имаше лед. Докато снаха ми приготвяше чая, се загледах през прозореца. Всичко навън бе с цвета на сняг. Зачудих се

дали цъфтящата бугенвилія бе алена: не бях обръщала внимание преди. Сега пълзящата лоза бе бледа и призрачна, заскрежена и потръпваща в жегата. Имах чувството, че съм с един крак в този свят и с един в другия. Този път дори не бях успяла да се справя със смъртта както трябваше.

Бях като човек, който иска да се самоубие, скачайки от прозореца на триетажна сграда, но вместо това успява само да си изпочупи всички кости в тялото. Все още жив, все още незасегнат в голяма степен, все още в плен на същия живот.

Преди да си тръгне, Нина ми каза, че са уредили физиотерапевт да ме посещава у дома. Когато на следващата сутрин се позвъни на вратата, аз не отворих. Може би не исках да бъда излекувана. Може би заслужавах това, което бях получила. Може би тази съдба ми бе предопределена. Седях си на дивана с Жизел в скута и се чувствах в безопасност от желаещите да ми помогнат. Но брат ми имаше допълнителен ключ, който го бе дал на терапевтката, и тя си отвори сама. Влезе и се представи като Пеги Травис. Сякаш ме интересуваше. Сякаш щяхме да ставаме приятелки. Предположих, че Пеги носеше червена рокля на ивици, но за мен тя бе сива. Жената ми показва списъка с упражнения, които щяхме да правим, за да подсилим лявата ми страна. Извиних ѝ се, отидох до банята, тътрейки се с проходилката си, и повърнах в тоалетната чиния.

— Често ще ви се гади — каза нежеланата ми гостенка, която бе дошла зад мен и ме наблюдаваше как повръщам. — При някои продължава кратко, по при други е различно. После млъкна. Но аз схванах намека. За някои е цяла вечност.

Всъщност бях жалка. Дори не можех да стисна с ръка гумена топка. Още няколко снопчета коса паднаха само от стреса, че опитвах. Но моята Пеги не бе от типа отказващи се. Беше виждала какво ли не при работата с пациентите си — сакати, абсолютно немощни, прецакали сами живота си, смачкани, съсипани от болка и мъка. Разказваше ми за тях, докато си почивахме и пиехме чай — нейният бе леден, а от моя се вдигаше пара. Потях се и пъшках по време на тренировката, по лицето ми се стичаше още повече пот, а щракането в тила ми продължаваше; няхах почти никаква сила, за да разговарям. Ето така хора като Пеги се докопват до теб; изчакват и щом останеш без защита, започват да говорят и да дрънкат, докато те уморят до

смърт. Чувствах се като бомба със закъснител, която щеше да избухне всеки момент, но седях там и си пиех чая. Нямах избор, освен да слушам. Слушах за последния пациент на Пеги, мъж, който бил разкъсан от булдог. Докато махнат кучето от него, човекът останал само с три пръста и на двете си ръце, но трябвало да видя колко бързо състоянието му се било подобрило. Сега работеше в местния железарски магазин. Преди него имала жена, която пострадала в катастрофа. Не помнела името си и я хранели с лъжица, но сега се била възстановила напълно и водела лекции по история на изкуството в университета в Орлон.

Знаех точно какво правеше Пеги. Чуй това! Виж само! И ти можеш да се справиш! Изправи се! Положи малко усилие!

Всичките случаи на Пеги бяха подобни вдъхновяващи истории. Може би трябваше да я предупредя: късметът щеше да ѝ изневери. Бях упорита; предполагам, че се опитвах да се проваля, но поне на външен вид изглеждаше, че се подобрявам. На никого не споменах за загубата на червения цвят, за бръмченето под кожата ми, за тракането в тила ми. Единственото създание, от което не можех да скрия най-тайните си ефекти от удара, бе котката. Понякога Жизел идваше да приседне до мен и поставяше лапичка на ръката ми. Лапата ѝ започваше да вибрира силно, тя я отместваше и ме поглеждаше. Мислех си, че разбира всичко. Единственото създание във вселената, което знаеше как се чувствах. Нищо чудно, че не ме харесваше. Не можех да я заблудя дори за секунда.

Франсис Йорк бе обещала да ми запази мястото в библиотеката, в това разпадащо се място без книги. Когато звънна да ми каже новината, отвърнах, без да се замислям: О, каква радост! Франсис пропусна сарказма; смяташе, че наистина се радвам.

Разбира се, че ще го направя, мила. Ние сме един отбор.

Не знаех дали имаше предвид, че сме библиотекарки, загубенячки или самотни жени, водещи един и същи живот. Предполагах, че и тя е преживяла някакви свои драми, не че имах желание да ги научавам. Исках да ѝ кажа, че на предишната си работа редовно съм правила безсмислен секс на паркинга на библиотеката. С човек, когото не обичах и не исках и той да ме обича. Че го правех дори през зимата, когато навсякъде имаше лед и дъхът ни замъгляваше прозорците на колата. Исках да ѝ кажа, че откакто бях ударена от

мълния, повръщах всяка нощ и че очите ми — някога прекрасно виждащите ми очи, заради които бях избрана за нейна заместница — ме боляха толкова силно, че вероятно до края на живота си нямаше да прочета повече нито една книга. Искях да ѝ кажа, че бях успяла да прогоня всички хора, които бях обичала в живота си — с безсмислените си желания ги подарих на смъртта, а все още не успях да се отърва от себе си. Вместо това казах: Благодаря ти. И ѝ обещах, че ще я информирам за състоянието си и веднага щом се почувствам по-добре, ще се върна в библиотеката.

Животът ми бе празен и в това нямаше нищо лошо. Точно на такъв живот бях свикнала. И все пак имаше още нещо, което ми предстоеше, независимо дали ми харесваше или не. Трябваше да участвам в проучване на хора, пострадали от гръмотевична дейност; брат ми ме беше убедил да стана един от дузината пациенти, които щяха да бъдат изследвани от екип биолози, невролози и метеоролози на третия етаж в Научния център към университета. Нед явно се чувстваше виновен за станалото с мен и все пак ме избягваше. По-добре да не виждаш това, което те притеснява. По-добре да го вкараш в система, да го проучваш и да го анализираш. Според мен теорията на хаоса бе в основата на чувството му за вина. В редките случаи, когато ми се обаждаше, той постоянно обсъждаше каква бе вероятността да бъде ударена от гръм. Ако не бе настоял, нямаше да се преместя във Флорида. Ако не се бях преместила, нямаше върху ми да се стовари мълнията и т.н. Нямах желание да слушам това дрънкане повече и определено не исках да виждам как Нед страда. Един от нас бе напълно достатъчен.

Затова се предадох.

Специалистите ме оглеждаха, потупваха, проверяваха ритъма на сърцето ми, изследваха скелета ми. Срегнах се с невролог. С кардиолог. После с психолог. Те ме подложиха на купища тестове за интелигентност и ми казаха, че всичко е наред, няма страшно, ако не помня исторически фигури, известни и на третокласници. Последваха и психологическите тестове — не че очаквах нещо повече от тях. На всички въпроси отговарях с „грешно“.

Информираха ме, че има много видове удари от мълния — пръски, или рикошет от директно ударения предмет към теб, непряк удар — когато мълнията удря предмета, с който си в контакт, токов

удар през земята, ударна вълна, която те отхвърля и се удряш в земята или в предмета, и пряко попадение. Моят беше от първия вид, рикошетен удар — изглежда мухогонката се бе озовала на пътя между мен и това, което можеше да стигне до 120 милиона волта. Деветдесет и пет процента от ударените от мълния оцеляват, но дваисет и пет процента от тях страдат от тежки странични ефекти, някои от които се появяват едва след месеци или дори години. Нед ми изпрати няколко книги, а медицинският екип направо ме затрупа с допълнително инфо. Мисля, че се опитвах да не толкова да ме образоват, колкото да ме накарат да разбера каква голяма късметлийка съм, че просто съм оцеляла.

В края на месеца неврологът, който отговаряше за моя случай, доктор Уайман, каза, че имам чудесен напредък. Знаех, че не е вярно. О, да, замених проходилката с бастун, от физиотерапия два пъти седмично минах само на веднъж, а после започнах да правя упражненията си сама. Пеги отиде при нов пациент, възрастен мъж, който паднал по стълбището и си изпотрошил всички кости на краката. Що се отнасяше до нея, тя си беше свършила работата с мен. Здрава и наслаждаваща се на времето във Флорида, убедена съм, че така разказваше на стареца със счупените крака. Доктор Уайман вероятно ме обсъждаше с колегите си. Толкова добър напредък! Дори когато най-накрая му споделих за проблемите си със зрението, той настоя, че не си струва да се притеснявам толкова за неспособността си да възприемам един-едничък цвят. Може би за него беше нищо, но за мен загубата на червения цвят бе смазваща; празнотата, която остави тя след себе си, ме разплакваше. В моя свят черешата не се различаваше от камъка. О, как ми липсваха нещата, които преди не ми бяха правили впечатление. Ябълка, карамфил, птица, която знаех, че трябва да е чинка, а за очите ми беше сива като гълъб.

Нямаше думи, с които да опиша колко грешеше Уайман с твърдението си за моето състояние. Всъщност се влошавах. Плачът, студенината отвътре, страха, който изпитвах всеки път, когато прекрочвах прага на вратата. Как можех да кажа на лекаря, че бърка за мен? Аз сама не се разбирах. Не можех да облека в думи болката си; това бе болката на пустотата. Страхувах се от времето, от климата, от самия въздух. С какво можеха да ми помогнат сега съветите за безопасност? Избягвай водата, металните предмети, покривите на

къщите; не говори по телефона по време на гръмотевични бури; не мисли, че стъклото може да те защити; дори ако бурята е на десет километра от теб, пак не си застраховай срещу удар от мълния. Избягвай живота, може би това беше единственият правилен съвет. Номер едно в списъка за безопасност. Стой далеч от всичко.

Нямах думи, само действията щяха да ми помогнат. За да обясня на лекаря си колко малък бе всъщност прогресът ми, за да му покажа от какво бе съставен моят свят, протегнах ръка и я забих в прозореца. Беше поразяващо тъпа постъпка, но може би Пеги бе права. Може би наистина исках помощ, може би отчаяно жадувах за нея. Бях затворена зад стъклен купол, студена, празна, мъртва отвътре. Такова беше състоянието ми, докторе, ако толкова искаш да знаеш: натрошена на парченца.

В Научния център бе прохладно, температурата се контролираше с климатици. Бе доста стряскащо, когато горещият тежък въздух отвън мина през счупения прозорец в студената стая. Лекарят отскочи назад. Подът се покри със стъкла, които заблестяха като малки диаманти. Честно казано, самата аз бях смаяна. Сякаш момичето от моята детска приказка внезапно се бе втурнало напред срещу своята защитна клетка от синкав лед и се бе опитало да я разбие.

— Мили боже! — каза Уайман. — Какво мислиш, че правиш?

От ръката ми се стичаше кръв, поне така предполагах. На мен ми приличаше на бял сос.

— Да не си полудяла? — попита ме лекарят.

Това май не беше много професионален въпрос. И все си мислех, че той трябваше да ми даде отговор, а не аз. Нали Уайман беше диагностикът; той бе толкова сигурен, че се подобрявам.

Чистачките вече разчистваха стъклата и шумът от работата им се сливаше с потракването в главата ми, така че спрях да го слушам. Откараха ме с линейка обратно в болницата, въпреки че ми трябваша само няколко шева на ръката. Исках просто да изтъкна по-ясно гледната си точка. Какво лошо имаше? Ето бях му разкрила всяка частица от мен: кръвта, паниката, мъката. Буква по буква ли искаше да му го кажа?

През следващите четирийсет и осем часа ме поставиха под наблюдение — преглеждаха ме интернисти и психолози — и през цялото това време се стараех да бъда изключително мила с всички.

Удаваше ми се с лекота, бях овладяла това умение още в гимназията. Ще бъда тази, която искате да бъда, момичето, което знае как да слуша другите. Не след дълго медицинските сестри ми споделяха любовния си живот, както го правеха приятелките ми в училище. Диетоложката ме хареса особено много. Майка ѝ умираше; тя затвори вратата на стаята ми, за да си поплаче пред мен. Не ѝ разказах собствената си история, как майка ми тичаше към колата си, след което бе загинала, как баба ми плачеше в съня си.

Но през цялото време, докато бях в психиатричното отделение, се чувствах като изваяна от лед. Онзи първи срыв у дома, когато се разплаках, явно бе аномалия. В болницата се опитах да съзря поне отдалече планините, но имаше само мрежи на прозорците и високи палми. Нещата, които осъзнавах най-ясно, бяха тези, които не можех да видя: мушкатата в неясен цвят в саксиите на первазите, сивите и черни квадрати на таблата, които би трябвало да бъдат също в други тонове, устните на сестрите, докато ми говореха — снежнобели, изглеждащи напълно замръзнали.

Когато ме изписаха — отново напредък! — си взех такси до къщи. Открих прегладнялата Жизел да крачи нервно пред вратата. Този път Нина я бе забравила, затова веднага нахраних клетото създание с риба тон от консерва и купичка мляко. Бяха ми поставили диагноза „паническо разстройство и депресия“, с която бях напълно съгласна. Причината е травмата от това, което сте преживели, казаха лекарите. Да, всъщност и това бе вярно. Само че не травмата от случилото се тук, във Флорида, и определено нямаше нищо общо с мълнията.

Когато пуснах котката отново на двора, внезапно усетих промяната в атмосферата. Беше най-странното нещо, което ми се бе случвало. Сякаш бях облак, а не човешко същество. Знаех, че ще завали минути преди да започне дъждът. Можех да усетя заредените атоми във въздуха и повиках бързо Жизел да се прибере, за да не се намокри цялата. Когато се пъгнах в леглото, на десетина километри от къщата ми удари гръм. Ударът разцепи на две един бор и той пламна, а от него огънят се разпространи и изгори до основи няколко къщи. Беше лятна светкавица, от онези, които идват без гръмотевично предупреждение, без никакъв знак. Но не беше необходимо някой да ми казва за нея.

Чувствах я дълбоко в себе си, защото тя вече бе част от мен.

[1] Доктор Сюз е псевдоним, с който се е подписвал прочутият американски автор на детски книги Теодор Сюз Гайзъл (Theodor Scuss Geisel, 1904–1991). Публикува 46 детски книги, сред които са „Зелени яйца и шунка“, „Хортън снася яйцето“ „Как Гринч открадна Коледата!“ и др. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

СВЕТЛИНА

I.

Каква е разликата между мълнията и магията? Това е честа шега между метеоролозите. В магията има смисъл. В мълниите — не, дори и за специалистите. Мълнията е случайно явление, непредсказуемо. Може да бъде миниатюрна като зърно или огромна като къща. Гръмка или тиха, пепелива или чиста. Може да бъде с всякакъв цвят — червена или бяла, синя или сиво-черна — и изглежда, че си има свое мнение. Мълнията може да влиза през комини и да прониква през затворени прозорци, да се плъзва право през молекулите, от които е изградено стъклото. Тя си има свой план на действие, така казват повечето учени; може лесно да предизвика огромни щети, независимо от всички предохранителни мерки. Скрий се, но ще те намери. Направи си план, но е много вероятно да не успееш да го осъществиш.

Мълнията си има любимци, избира един от множество хора, или няколко души сред стотици или дори хиляди други. Прави си шегички с жертвите си и явно се забавлява с тях. Може да развие температура до 30 000 градуса по Целзий — повече от пет хиляди пъти температурата на Слънцето^[1].

Може да стигне до стотици километри, тънка като кутре. Ефектите ѝ са озадачаващи и не признават никаква дискриминация. Има дървета, които са поразявани и на пръв поглед им няма нищо, а после, след месеци, внезапно се разпадат. Врати излизат от пантите си; коли се възпламеняват и след това спасителите намират радиото да се търкаля целеничко встрани, навяващо тъжна песен. Хора смятат, че са в безопасност у дома си, говорят по телефона и мълнията идва по жицата до тях, влиза през слушалката, поразява ги и те оглушават. В един случаи куче, ударено от гръм, пърдяло в продължение на седмици черна сяр. Изкуствени присадени коси са били изскубвани от главите на плешиви мъже, дрехите на жени падали от само себе си, деца казвали, че са видели пламтящи обекти да летят из стаите им, но никой не им вярвал, и малко след това токът в къщите спирал, а стените на стаите пламвали.

След като са били поразени от мълния, някои хора стават, изтупват дрехите си и си довършват играта на голф, отиват на работа и имат интересна история, която да разказват. Животът на други е завинаги съсипан.

Това магия ли е? Има ли някакъв смисъл? Повечето случаи със странни климатични явления могат да бъдат логично обяснени. Кървавите дъждове, които някога са били смятани за знак на Божия гняв, всъщност са следствие от мекониални флуиди, изхвърляни от някои ципокрили насекоми, когато излизат едновременно от пашкулите си. Черните дъждове, любимите истории на старите баби, с които плашат малките деца, са просто камъчета и пращинки, засмуквани от вихрушки и изсипвани на друго място. Същото е и с жабите, падащи от небето, няма нищо магическо; бедните създания са грабвани от силните бури, които ги пращат на бреговете на някоя чужда страна. Ами ако тези жаби отворят устите си и оттам изпаднат перли? Дори тогава има логично обяснение: жабите вероятно са засмукани от района на Китайско море, дома на най-красивите перли на света, сияещи в цветове, които никой не би могъл да подозира, че са възможни — червено, алено, пурпурно. Перли с цвета на човешкото сърце.

В университета в Орлон научният екип работеше отзад напред, като се опитваше да разбере гръмотевичната дейност, изучавайки ефектите ѝ върху човешката физиология. Групата на оцелелите се събираше вечер в кафенето на Научния център. Лятното училище още не бе започнало; засега кампусът бе спокойно място. Не вярвах в групите за подкрепа; имах ли някаква причина да го правя? Нищо не можеше да ме спаси. Брат ми обаче настояваше, че посещенията на сбирките бяха част от изследването, към което бях причислена. То щеше да послужи за едно по-голямо, общо благо — нещо, за което рядко мислех. Нед ми се обади няколко пъти да ми напомни и настоя поне веднъж да довърша нещо докрай. Предполагам, че беше прав. Но няхах никакво желание да вървя из кампуса на университета, без значение колко пуст щеше да бъде, с все така окапващата си коса, подпирайки се на бастуна, от който продължавах да се нуждая. Накуцването ми сякаш имаше собствен живот, сякаш бе малко дяволче, което си проправяше път из нервната ми система и пощипваше нещо

тук, после друго там. Напомняше ми коя бях аз и коя никога нямаше да бъда.

Може би в последната минута щях да се откажа, подсъзнателно забравяйки часа, датата или мястото на срещата, но Нед ми изпрати доклад, който беше сигурен, че ще ме заинтересува. Намираше се в папка „Голият мъж“. Как можех да устоя?

Голият мъж бил работник по покривите — опасно занимание, както вече знаех от новите си съвети за безопасност при гръмотевични бури. Когато го ударила светкавицата, работел на покрива на своята тъща. Бил на четирийсет и четири години, метър и деветдесет, сто и осем килограма. Оплешивявал, но имал брада. По време на инцидента бил изпил две бири, но определено не бил пиан. Работел сам. Никога не бил печелил от лотарията, никога не бе имал куче, никога не бе давал обещание, което да не спази после. Поне до съвсем скоро.

В онази вечер си пеел песента на Джони Кеш „Огнен пръстен“. По-късно осъзнал, че тази песен се въртяла в главата му, защото напоследък имал връзка с млада жена, работеща в търговския център в Смитфийлд. Жената на Джони Кеш написала „Огнен пръстен“, когато двамата се влюбили — по това време били женени за други хора. В тази песен имало силно желание, страст, копнеж... Може би затова Голият мъж оправял покрива на тъщата си в онази неприветлива вечер. Вина и желание, лоша комбинация. Предвиждали се гръмотевични бури, но той смятал, че ще му стигне времето. Надявал се тайничко, че доброто дело ще компенсира прегрешението му.

Той грешал.

Когато бил по средата на работата си, чул съскащ звук и се усетил, че мисли за ада и дали ще се озове там, ако такова място съществувало наистина. Пръстите му започнали да изтръпват. И после видял как Луната пада от небето; или поне така му се сторило отначало. Но Луната имала опашка и това със сигурност било лош знак. Кълбовидна мълния; паднала върху покрива и се затъркала надолу. Приличала на комета, насочила се право към него, синьо-черно нещо, което било напълно солидно и истинско, колкото камион или огромен ботуш, или жив, дишащ човек. Голият мъж си помислил, че ще се изправи лице в лице не с някой паднал ангел, а със самия дявол. Замислил се за всичко, което не бил направил в живота си. И внезапно да си има куче му се сторило най-важното нещо в света.

Съскането станало по-силно и после осъзнал, че се намира на тревата, напълно гол, с изключение на работните си ботуши. Дрехите му представлявали купчина пепел, а брадата му я нямало. На снимките в папката Голият мъж стоеше на фона на бял екран; приличаше на бебе, с широко отворени очи, току-що дошъл на този свят. Брат ми знаеше, че ще поискам да го видя на живо. Бях библиотекарка все пак; винаги исках да разбера как свършва историята. Дали си беше взел куче? Дали бе сложил край на любовната си връзка? Дали си бе намерил друга работа, която не е толкова близо до небето?

Зърнах Голия мъж в мига, в който влязох в кафенето. Май бе отслабнал доста след инцидента. Използваше бастун, също като мен. Със сигурност и в него имаше някакво вътрешно дяволче, което човъркаше нервната му система, но той бе от мълчаливия тип. Взираше се право пред себе си и останах с впечатлението, че е бил принуден да дойде тук, също като мен. Някой бе настоял, че ще бъде добре за него, пречистващо, сякаш нещо можеше да бъде такова за хора като нас.

Повечето хора в групата с удоволствие говореха за това, което им се бе случило, и за ефектите от поразяването — така наричаха симптомите си. Голият мъж продължаваше да мълчи, но останалите се проучваха взаимно, сякаш всеки един бе отделен химически експеримент, който се бе развил в странна посока. Но след всичко, което бяха преживели, кой можеше да ги вини за това? Те не мрънкаха, нито се оплакваха; придържаха се към фактите. Повечето също като мен имаха главоболие, гадеше им се и понякога се чувстваха дезориентирани.

Някои имаха странични ефекти, които им пречеха да работят, да спят, да мислят спокойно, да правят секс. Имаше митове, че оцелелите след удар от мълния стават хиперсексуални, че се наелектризират, с други думи казано, но по-често ефектите бяха точно обратните — импотентност и депресия. Някои в групата получаваха мускулни спазми, някои заекваха; някои изглеждаха напълно нормално и може би наистина бяха такива. Мнозина имаха странни мисловни проблисъци, някои вече не помнеха важни неща от живота си, имаше хора с напълно забравени самоличности. Един младеж не можеше да си спомни къде беше роден. Момиче не помнеше средното си име. За повечето мигове точно преди да ги удари мълнията бяха най-

осъзнатите моменти от живота им. Също както щяха да помнят как звездите падат от небето, ако някой ден имаха възможността да наблюдават края на света, така споменът за тези ярки, кристално ясни мигове беше нещо, от което не можеха да се отърват, независимо колко упорито се опитваха.

Загледах се в мъжа до мен, всъщност момче, на около двайсетина години. Висок, недодялан, лешникови очи. Беше странно, че носеше ръкавици. Когато забеляза, че го гледам, се наведе към мен.

— Искаш ли да видиш?

Тракането в главата ми беше болезнено и шумно; сигурно съм направила някакво движение и той го прие като кимване за „да, искам да видя какво криеш под ръкавиците си“. Сякаш ме интересуваше. Момчето се казваше Рени и беше второкурсник в университета; трябваше да посещава летните курсове, за да навакса изпуснатия семестър след поразяването му от мълнията. Свали ръкавиците си и видях, че по време на удара на едната си ръка бе носил пръстен, а на другата — часовник. И двата предмета бяха оставили дълбоки вдлъбнатини по кожата му, все едно нагорещеният метал го бе белязал до живот. Не беше необходимо да казва, че ръцете го боляха много; беше очевидно от дълбочината на ивиците, от начина, по който ги движеше, толкова предпазливо.

— Много лошо, че часовникът не показва точното време — пошегува се Рени. Сложи отново ръкавиците си и премигна.

— Бях на курс по голф. Знаеш ли, че пет процента от поразяванията стават на голф игрища?

— Така ли?

Тези хора наистина не можеха да се наситят, трябваше да говорят постоянно за преживяванията си.

— Бях с останалите момчета от братството ми, почти петдесетина: беше купон за събиране на средства за ремонта на къщата ни. Прекарвахме си чудесно и после — бум. Удари единствено мен. Мина през цялото ми тяло, от главата до петите. Директен удар. Все още имам дупка някъде тук — каза той и опипа с пръст главата си, докато я намери. — Ето.

Целият разговор ставаше вече прекалено личен. След малко щеше да ме попита дали спя с нощница. Дали съм сънувала мълнията

си. Дали сега се паникьосвам и заключвам вратата при първия признак на дъжд.

Все още ми се усмихваше. Предполагам, че трябваше да му дам нещо в замяна.

— Бях в дневната си. Мухогонката, която държах в ръка, се подпали.

Това явно му се хареса. Все едно му се доверявах.

— Леле. Обзалагам се, че доста си се изненадала.

Беше толкова внимателен и приятелски настроен, че реших да споделя още малко информация.

— Беше пластмасова мухогонка, така че започна да се топи. Купих я от железарския магазин. Беше рикошетен удар — надявах се, че звучах компетентно.

— Добре, че не си използвала навит на руло вестник. Сигурно ти щеше да се подпалиш.

Харесваше ми, че коментира умерено. Сега, когато ми се усмихна отново, реших, че може и аз да му се усмихна в отговор.

Онази вечер бяхме осмина — стари и млади, мъже и жени, които принципно нямахме нищо общо, нищо, което можеше да ни обобщи като група. Наблюдавах ни, а предполагам, че трябваше и да ни насочват в някаква посока, трима души — сестра, невролог, който явно бе асистент на доктор Уайман, и терапевт. Скоро научих, че от всички документирані случаи на гръмотевична дейност в този щат две трети се бяха случили в окръг Орлон. Какви късметлии бяхме само. Намирахме се в центъра на цялото лошо време във Флорида. Нищо чудно, че брат ми бе очарован да живее тук.

Накараха ни да се настаним в кръг и да се представим — само с първите си имена, естествено — и да започнем да обсъждаме как се чувстваме. Сега всички се умълчаха. Физическите ефекти бяха едно, но това бе нещо съвсем различно. Какво причини мълнията на душата ти? На сексуалния ти живот? След като пламъците минаха през тялото ти, същността ти цяла ли е? Или тиктака бързо, тресе се и трепери?

Никой не искаше да говори пръв. Голият мъж оправяше ботушите си. Младо момиче с красива къдрава коса и различни чорапи затвори очи и си затананика тихичко. Лицето ѝ бе покрито с белези — по-късно научих, че са резултат от дъждовните капки, които по време

на удара се изпарили и превърнали във вряща нара, прогорила красивата ѝ кожа.

Не бяхме готови да говорим за емоционалното си състояние, никой не искаше да се ангажира прекалено лично. Спогледахме се един друг и се разсмяхме смутено.

— Следващата тема — провикна се високо Мърв, фермерът, отглеждащ пилета, и групата шумно го аплодира.

Преминахме към това, за което хората наистина искаха да говорят. Слуховете, свързани с мълнии, бяха особено популярни. Истории, започващи с фрази като „по-голяма от...“, „по-лошо от...“, „чухте ли за...“. Чух история за мъж, който бил убит от мълния, после се надигнал и извървял десет метра и полегнал в купа сено. За жена, на която се изпотрошили всички чинии от сервизите в бюфета и, когато мълнията преминала през апартамента ѝ. Само чиниите. Научих, че откритите полета са опасни, че някои мълнии изпълват стаите с дим, че кравите често стават жертва на мълнии, а тези, които оцеляват, дават пресечено, жълто мляко. Но историите, от които групата най-много се интересуваше, бяха за хора, които са умрели вследствие от удара и после са се върнали към живота.

Съществуваше теория, недоказана, но приемана от мнозина в стаята: теорията за отложената жизненост. Тъй като мълнията може да прекрати целия физиологичен и мозъчен метаболизъм на жертвата, като късо съединение, човекът може да си „отиде“ — и официално, и медицински да бъде обявен за мъртъв — и после, след изключително дълго време, много повече, отколкото изглежда приемливо за логичния свят, да се върне отново. Защо бе възможно това възкресяване на подобни хора оставаше напълно необяснимо. И въпреки това се бе случвало.

Близо до Джаксънвил имало възрастен мъж, например, който според слуховете бил удрян два пъти от мълния, на два пъти умира и после се съживявал, не че някой го бе виждал с очите си. Наричаха го Драконовия мъж. И още по-близо, друг, когото наричаха Лазарус Джоунс, точно тук, в окръг Орлон. Той беше определено истински, съществуването му бе документирано в моргата и в болницата. Сет Джоунс, така се бе казвал, преди да възкръсне.

Усетих как нещо странно премина през тялото ми. Ток. Беше свързано с човека, който се бе сблъскал със смъртта и я бе победил.

Внезапно се бях заинтересувала от нещо.

Това не ми се бе случвало от дълго време.

И така, какво бе направил този мъж? Нещо голямо? Нещо по-специално? Колко лошо бе пострадал? Приведох се напред и придърпах стола си към вътрешния кръг, за да чувам по-добре. Носеха се слухове, че Лазарус може да изпържи яйце само върху масата, толкова висока температура излъчвало тялото му. Присъствието му някъде причинявало електромагнитни смущения; ескалаторите тръгвали нагоре, вместо надолу, крушките гърмели, часовниците спирали. Бил метър и шейсет, когато го ударила мълнията, след това станал метър и осемдесет. Мълнията го бе разтеглила по някакъв странен начин, бе пренаредила молекулите вътре в него, бе променила личността му отвъд човешките представи. Сега излъчвал толкова много горещина, че можел да яде само студени храни; всичко, което поглъщал сурово, ставало готвено, докато навлизало в тялото му. Бил мъртъв четирийсет минути, без сърдечен ритъм, без пулс. Невъзможно, разбира се, и все пак бе вярно — документирано от медиците от спешното. Когато Лазарус се надигнал в моргата, очите му били толкова черни, че не можело да се определи къде са зениците му. Не че той позволил на някого да го изследва и анализира. Нито очите му, нито сърцето му, нито дробовете му.

— В какво състояние се е върнал към живота? — попитах аз Рени. — След цялото това време не трябва ли мозъкът му да е безвъзвратно увреден?

— Не и ако теорията за отложената жизненост е вярна.

Шепнехме си, допрели колене. Чувствах, че Рени има тремор. Ако не внимавах, щях да започна да го съжалявам и да се привържа към него.

— Учените се опитали да изследват този тип Джоунс, но той не поискал да говори с хората от университета. Предполагам, че го тресе параноята. Чух, че е прогонил доктор Уайман от имота си с пушка.

Уайман, неврологът, който бе попитал дали съм откачила, когато забих ръката си в прозореца.

— Може би този Лазарус е прав — казах аз. — Уайман е и мой лекар. Може би не бива да позволяваме да ни третират като опитни мишки.

— О, аз нямам нищо против. Поне ни дават закуски и ядки, а не само стърготини.

Рени се ухили, после се надигна и се запъти към масата с храна. Видях, че и той куцукаше. Стъпалото, през което бе минала мълнията, потреперваше и се бе изкривило; явно нервите в целия му крак бяха повредени. Оттук и треморът, и поклащането, когато вървеше. Извърнах очи. Не исках да си представям как бе заел позиция, за да удари топката, как бе излязъл с приятели навън, за да прекара един страхотен ден и после...

Исках да възприемам нещата отново в бяло и ледено, както преди. И все пак усетих, че тези хора ме бяха трогнали по начин, който все още не разбирах. Може би защото животът на всеки от нас бе съсипан толкова уникално, всичко бе станало против законите на логиката. Обърнах се и видях Голия мъж да седи там, отпуснал глава на ръцете си със затворени очи. Спеше. Жената до мен, която била поразена, докато подрязвала живия си плет, докосна устните си с пръст — шшшш...

— Горкичкият... — прошепна тя.

Забелязах, че Голият мъж не носеше брачна халка и че на панталоните му имаше власинки от кучешка козина, може би от лабрадор ретривър. Може би бе получил това, което искаше, или това, което си въобразяваше, че иска. Но той простена в съня си и всички се обърнахме към него, стреснати от звука. Ето я, изпусната като жаба в градината. Мъката.

Голият мъж не отвори очи, докато срещата не приключи. След това ни каза, че това му се случвало все по-често — да заспива внезапно, просто не можел да стои буден. Разговарял с някого и в следващия момент заспивал, похърквайки. Не можел вече да каже къде е границата между истинския живот и съня. Това бил основният му проблем. Разговарял е приятелката си Мари за това, което били правили предишния ден, и тя го поглеждала изумено — и така разбирал, че то не било реално. Кануто в реката, колата на пътя, бурята в ясното небе, за която бил толкова сигурен — всичко изчезвало, щом отворел очи.

— Искам да се събудя — каза Голият мъж. — Само това искам.

Всички отклонихме смутено поглед от него, когато той се разплака. Надявах се, че ще запомни случката като съм. Неясна стая,

пълна със смаяни и мълчаливи хора, които поне бяха достатъчно почтени, за да му дадат малко уединение. Преди да се усети, щеше да разхожда кучето си и дори нямаше да си спомня за нас, непознатите, които му желяеха най-доброто, които се надяваха той наистина да се събуди.

Всички имахме снимки от своята „онази“ нощ. Беше част от проучването, абсолютно задължително, така ни казаха. Един по един влизахме в стаята, събличахме дрехите си и заставахме пред бял екран. Докато стоях там, треперейки, си спомних приказката „Момчето, което отиде далече, за да разбере какво е страхът“. Като малка изобщо не харесвах тази история за момчето, което било толкова смело, че можело да играе карти с трупове и покорило таласъмните, без дори да му мигне ухото. Когато Нед ми четеше приказки, винаги настоявах да пропусне тази и да мине направо на следващата. Не харесвах приказки, в които Смъртта беше главен герой. Дори за мен тази история ми се струваше прекалено нелогична. Кой, по дяволите, можеше да гледа смъртта и да не се страхува?

Когато дойде редът ми да ме снимат, заех позата и направих всичко, което ми казаха. Обърнах се наляво, после надясно, опрях гърба си в бялата хартия. Снимките щяха да влязат в досието ми, както на всички останали. Изражението ми щеше да прилича на това на Голия мъж — мигащо срещу студената светлина. Може би затова Лазарус Джоунс бе избягал. Той, който не се страхуваше, който се бе борил със смъртта и се бе завърнал много по-силен от преди. Той искаше своето уединение; някои хора вярват, че ако споделят тайната си с други, ще загубят силата си, и може би Лазарус Джоунс бе един от тях.

Облякох се бавно. Тръгнах си последна. Вече шофирах, което може би не беше особено умна идея. Все още не бях съвсем добре. Понякога ми се гадеше толкова силно, че се налагаше да отбивам встрани от пътя, за да повърна. Веднъж карах и внезапно осъзнах, че се намирам на магистралата извън града и нямах представа какво правех там и закъде бях тръгнала.

След сбирката на оцелелите се отправих към къщи; два пъти обикалях уличките в квартала, докато позная предния си двор. Ето я — най-лошата градина на улицата, обрасла с бурени и определено нуждаеща се от поливане. Паркирах на алеята пред къщата, бързо

влязох вътре и отидох в спалнята. Съблякох дрехите си и се погледнах в огледалото. Когато ме снимаха, затворих очи, сякаш така щях да скрия от своето съзнание това, което бях и как изглеждах. Сега обаче видях. Над сърцето ми имаше петно, там, където мълнията бе ударила, преди да се разпръсне и да се стовари върху пода. Докоснах мястото; отвътре беше твърдо, сякаш под кожата ми бе имплантиран малък камък.

Прозорците бяха отворени и усещах как вятърът минава през мрежата. Поне веднъж бях имала късмет.

За разлика от митичния Драконов мъж, за когото говореха на сбирката, Лазарус Джоунс живееше на около осемдесет километра от Орлон. Замислих се как Момчето, което не се страхуваше, играеше карти със Смъртта, как се ухилваше и хвърляше асото на масата, как вървеше из гробището, без да трепне, как познаваше смъртта отвътре, с най-дълбоките ѝ тайни. Исках такъв мъж; мъж, който не можеше да бъде убит, който нямаше да изчезне, ако пожелаеш да е мъртъв, който вече е бил там и се бе върнал.

Бях донесла със себе си от Флорида куфар дрехи, дрехи като за Ню Джърси — вълнени рокли и поли, ръкавици, шалове, пуловери. Имах нужда от нещо ново за този случай. Не бях пазарувала от години, откакто баба се беше разболяла за пръв път. Дрехите ми бяха удобни, но знаех, че са като за жена с поне десет години по-възрастна от мен. Нямах нито един чифт хубави обувки, само джапанки и кецове и едни ботуши, които сигурно никога повече нямаше да обуя. Но да намериш нещо в Орлон не беше лесно, трябваше да отида до търговския център в Смитфийлд, който се намираше чак на магистралата, на третата отбивка.

Бях оставила бастуна си вкъщи и само минаването през паркинга в жегата изцеди и последните ми сили. Въпреки това продължих и влязох в мола; бързо подминах „Кмарт“ — беше прекалено голям и просто нямаше да се справя. Открих малко магазинче за дрехи и пристъпих плахо вътре. Оставих продавачката да ми подбере няколко рокли, докато аз чаках в съблекалнята. Там беше тясно и мрачно и мислех, че всички в магазина ме съжаляват. Оставих ги да мислят, че съм болна от рак; беше по-лесно за вярване, отколкото истината — дневната, огнената топка, горящата мухогонка, начинът, по който съдбата ме бе отличила от останалите хора.

Една от продавачките влезе при мен и ми донесе купчина дрехи, които според нея явно бяха подходящи. Завари ме, докато бях съблечена. Тя ме погледна за миг и се отпусна на стола в ъгъла.

— Съжалявам — извиних се аз заради тялото си. Грабнах първата рокля от купчинката и я облякох бързо.

— Мълния — каза момичето. Беше забелязало белега над сърцето ми. — Познавам тези следи. Живея с това всеки ден.

— Вие ли? — попитах аз.

— Той — отвърна продавачката. — Приятелят ми. Направо ме побърква с всичките странични ефекти, които изпитва след удара.

Името на момичето бе Мери. И тогава разбрах коя беше тя. Истинската любов на Голия мъж. Онази, за която е мислел, докато работел на покрива. Знаех прекалено много за любимия й. Можех да се почувствам неловко, но бях свикнала да се намирам в такова положение.

— Светът е жестоко място — каза Мери. — Мислиш, че ще получиш това, което искаш, а накрая се озоваваш с празна чиния. Тази ви стои наистина добре — кимна към отражението ми в огледалото. Говореше за роклята, която бях облякла.

— Ще ви направя десет процента намаление заради всичко, което сте преживели.

Обърнах се към огледалото. Роклята беше проста, бяла. Не стоеше зле. Спомних си желанието на Голия мъж, онова, което бе поискал в мига, в който бе решил, че смъртта идва за него.

— Имате ли куче? — попитах Мери.

— Куче ли? Мислите ли, че ще имам в къщата си нещо, което пуска косми? Никакъв шанс.

Зае се отново с работата си. Беше си такава, съсредоточена върху това, което бе пред нея в момента. Явно Голият мъж имаше таен живот, за който Мери не подозираше.

— Не мисля, че с друга рокля ще изглеждате по-добре — изкоментира тя, когато видя, че се оглеждам отново в огледалото.

Най-вероятно беше права. Купих роклята и чифт сандали и се преоблякох още в магазина. В колата откъснах етикетите и се отпуснах назад, за да се възстановя от усилията, които бях направила да общувам с някого. Включих климатика на пълна мощност. Пръстите

ми потреперваха, но невролозите бяха казали, че това е напълно нормално, като се имаше предвид колко силен волтаж ме бе ударил.

Събрах сили и излязох отново на междуградската магистрала. Единственото, което знаех със сигурност, бе, че гумите на колата ми бяха безопасни. Макар че брат ми ме избягваше напоследък, бе посветил доста време на проучвания, преди да ми купи новите гуми в Ню Джърси. Нямах да се подхлъзна, така че карах бързо.

Всичко изглеждаше едно и също покрай пътя. Бели чапли се спускаха над боклуците. Тревата бе станала жълта и кафява от жегата. Наближаваше лятото, сезонът, който за хората в Орлон бе истински ад на земята. Те обаче се смееха, когато говореха за това и никой не помисляше да се премести на някое по-прохладно място. Климатикът в колата бе пуснат, но смъкнах прозорците. Свежият въздух нахлуваше вътре като гореща струя, излизаща от фурна. Роклята ми се развяваше и от шума на вятъра не чувах тракащия звук в главата си.

Един от моите „ефекти“ бе, че постоянно ми се пишкаше. И отново, това бе напълно нормално, както ме бяха уверили. Спрях на една бензиностанция, пред която имаше неколцина мъже — пиеха ледени напитки, говореха си и се мотаеха безцелно. Когато минах покрай тях, ми подсвирнаха. Наистина го направиха и аз се разсмях. Махнах им с ръка. Предположих, че бях навлязла в земя, в която нямаше никакви жени, след като жалък женски индивид като мен бе предизвикал подсвиркване в знак на възхищение. Не се огледах в огледалото в тоалетната. Просто се изпишках и излязох.

Преди да тръгна, бях потърсила адреса на Сет Джоунс в телефонния указател, после си намерих карта на окръг Орлон. Целта ми беше по-далече, отколкото смятах. Флорида бе по-голяма от Ню Джърси и хората шофираха повече. Това, изглежда, изобщо не ги притесняваше, също като жегата, като мълните, като влечугите, които можеше да намериш да пълзят из кофите си за боклук. Когато ти кажеха, че мястото е „наблизо“, можеше да означава, че е на стотина километра. Реших, че ще забравя за времето. Какво толкова бе направило времето за мен? Когато най-накрая слязох от магистрала, от двете страни на пътя, по който поех, се появиха горички с овощни дръвчета. Пътят ставаше по-тесен, горичките — по-големи. Лимонови дървета, портокалови и после табелата за имота на Джоунс. Тук бе станало. След няколко седмици се навършваше година от смъртта му.

Бях намерила статия в стар брой на „Орлон Джърнал“ в мазето на библиотеката. Неколцина души, пътуващи по магистралата, бяха видели светкавицата — била абсолютно права, насочваща се от изток на запад, като изстреляна ракета. Последвала огромна буря, изсипал се пороен дъжд. Случайно минаващ покрай имота на Джоунс човек видял дълбока дупка в земята, от която се издигал черен пушек.

Повикал линейка и екипът, който пристигнал на мястото, обявил жертвата за мъртва в 16:16 часа. Сет Джоунс нямал сърдечен ритъм, нямал пулс и не дишал. Опитали се да го съживят, но безуспешно. Мъртвецът бил закаран в моргата на болницата и четирийсет минути след като бил ударен от мълнията, служителят на смяна се обърнал и видял, че гърдите на жертвата се надигали и спускали под пластмасовия чаршаф. Пренесли го веднага в интензивното. Пръстите на ръцете и краката му били черни от саждите, тялото му издавало жужащ звук и било много горещо на допир. Сърдечният му ритъм все още бил бавен, затова го поставили във вана, пълна с лед, надявайки се, че жизнените му функции ще се възобновят. Получило се. Мъжът простенал, потръпнал, надигнал се от ваната и поискал дрехите и обувките си. Мистър Джоунс напуснал болницата час по-късно, след като отказал всички медицински услуги, които му били предложени, и се запътил към автобусната спирка.

Мозъкът на всеки друг щеше да бъде безвъзвратно увреден, ако изобщо беше възможно да се случи такова възкресение. Но Лазарус Джоунс бе взел автобуса и се бе прибрал у дома. Според някои хора ледът бе предпазил органите му, други казваха, че съживяването му е чудо. Или пък всичко е било измама. Може би изобщо не е бил мъртъв и е имало някакъв номер — като при йогите или при фокусниците, които искат да се прочуят; може би той умее да забавя сърдечния си ритъм и да спира дишането си, докато се реел между световите.

Четирийсет минути, толкова време го е нямало. Оттук дотам и обратно. Беше ми нужно повече време да шофирам от Орлон до това място.

Първото, което забелязах, когато отбих по прашната дълга алея, беше дупката в земята. Не само че все още бе тук, но беше и много по-голяма, отколкото пишеше във вестника — около метър широка. Няколко дървета бяха изтръгнати от пръстта и бяха паднали наблизко. Тези, които се издигаха непокътнати в близост до дупката, изглеждаха

странно; плодовете им бяха бели като снежни топки. Предположих, че всеки, който не беше с повредено зрение като мен, щеше да ги види като оранжево-червени. Спрях колата, излязох навън и вдигнах един плод, паднал на земята. Донякъде очаквах да бъде студен, но той бе топъл и ароматен. Разделих го на две и го вкусих. Чувствах се като слепец, който най-накрая бе докоснал с ръка лицето на човека, с когото се бе любил, без да го вижда. Абсолютната изненада да разбираш и приемаш нещо изцяло и напълно, познатия вкус на портокала. Изядох го до последното парченце.

Избърсах ръцете си в новата си рокля и се върнах в колата. Карах още малко, после видях къщата и спрях. Не беше нещо особено. Стара фермерска къща с ламаринен покрив. Когато валеше, капките дъжд сигурно удряха по покрива като куршуми; не можех да си представя какъв ли бе звукът, когато имаше градушка. Останах неподвижна в колата си четирийсет минути; толкова, колкото той е бил мъртъв. Искях да усетя колко дълго е всъщност това време, ако въобще беше възможно подобно нещо. Могат ли четирийсет минути да бъдат цяла вечност? Можеш ли да пристъпиш напред към страха като един човек и да се завърнеш напълно различен? Спомних си за онази сутрин, когато се събудих и майка ми я нямаше. Заскреженият сняг по стъклото на прозореца. Бледите лъчи на слънчевата светлина. Брат ми почиства кухнята с гръб към мен. Върни се в леглото, каза ми той. Прекалено рано е. И аз го послушах. Сънувах сняг и лед, докато чух баба ми да ме вика.

Сега се намирах на място, където имаше оранжеви портокали в полето. Където високо в небето се носеха малки облаци. Все още чувствах вкуса на желанието, което се бе родило в мен толкова отдавна. То бе стояло там през цялото това време, заседнало в гърдите ми, на мястото, където трябваше да се намира сърцето ми, точно под белега от мълнията.

Исках само да бъда някой друг. Толкова много ли беше? Нима исках всичко? Затова бях дошла тук. Всъщност вече се случваше. Жената, която бях преди, никога нямаше да измине тези осемдесет километра, никога нямаше да доближи вратата на непознат и да потропа на нея, неведнъж, а цели три пъти. Един път за леда. Втори път за снега. Трети път за изтърканите гуми на пътя.

Всичко миришеше на жегата; прахът се надигаше от пръстта и прогаряше носа ми, щом го вдишах. Бях на място, където никога не бе имало лед. Където януарският ден бе абсолютно същия като деня през юли. И аз като Голия мъж, който плачеше, исках да знам разликата между реалността и съня. Ощипах се, за да разбера дали не сънувах и в момента. На кожата ми остана следа от пръстите ми. Предположих, че бе червена. Мисля, че бе добър знак.

Бях готова да получа това, което заслужавах.

В теорията на хаоса има ли значение какъв цвят е пеперудата? Щеше ли нещо значително да се промени в това, което последва, ако виждах всички цветове? Дали Лазарус Джоунс щеше да отвори вратата, ако роклята ми бе бяла, както смятах аз, а не червена, каквато бе в очите на всички други?

По-късно той ми каза, че онзи първи път, когато отидох да го видя, е видял ето това през прозореца: жена в червена рокля на верандата. Абсолютно не на място, не в подходящото време, упорито тропача по вратата. Очевидно решена да влезе вътре. Той обикновено държал щорите спуснати, когато разни хора идвали да го търсят. Бе прогонил доктор Уайман с пушка. Няма нито какво желание за посетители. Не разговарял дори с работниците, които наемал. Но червената рокля привлякла вниманието му. Това ми каза след време. Може би му бях напомнила за плодовете в овощната му градина, искрящи на ярката слънчева светлина. Бях нещо неочаквано за него, нещо, което не можеше да спре.

[1] Има се предвид външната част на Слънцето, фотосферата, която е с температура 6 000°C. Сърцевината на Слънцето е с температура 15 000 000°C. — Б.пр. ↑

II.

Аз от своя страна бях готова за всичко и нищо. Мислех, че всеки момент ще избухна, както когато забих ръката си в прозореца в болницата. Казах си, че ако той не излезе до пет минути, ще си тръгна. Може би наистина щях да получа това, което заслужавах: нищо. Още няколко минути и щях да бъда благодарна за възможността да се обърна и да избягам, така, както правех винаги. Не бях мислила какво щях да правя после. Да си тръгна и какво? Да шофирам по магистралата и да се забия в някоя канавка? Да скоча в пропаст? Да се прибера, да легна на дивана и да вперя поглед във вентилатора на тавана? Знаех само, че искам да се махна. Да бъда напълно различна и нова. Чувствах се като онези хора от приказките, които внезапно се озовават в кожата на друго създание, пленени в тялото на тюлен, на кон, на птица...

Лазарус Джоунс излезе на верандата. Аз сведох очи надолу; ако той видеше изражението на лицето ми, щеше да се изплаши. Ако погледнех в огледало, щях да изплаша себе си. Бях уплашена, разбирате ли... Оглеждах се в смърт и желания, пленена в погрешната кожа. Бях магарето, грозно и ревящо, гъсарката, молеца за милост, просякът, нуждаещ се от комат хляб. Презрамките на роклята ми се свличаха от раменете ми. Нямаше значение. По лицето и пръстите ми имаше прах. Той беше разполагал с четирийсет минути, за да разбере всичко; аз исках само малка частица от това, което бе научил от другата страна. Не исках да му правя дисекция, нито да го снимам или да измервам радиоактивността под кожата му. Просто исках да бъда в присъствието на човек, който не можеше да бъде убит.

Над главите ни прелитаха птици; виждах сенките им над дъските на верандата. Болеше ме, докато дишах. Сигурно трябваше да се извиня за натрапването си или да му кажа, че бях дошла от толкова далече само за да го попитам колко трябва да се страхувам от смъртта. Трябваше да му кажа, че най-ужасното нещо на света е желанието, което се сбъдва. Но стоях там и мълчах. Така, както бях мълчала толкова много пъти преди.

— Кой ви каза да дойдете тук? — попита той.

Какво се предполагаше да му отговоря? Съдбата? Пеперудата от другия край на света? Магарешката кожа, която носех и която ме сърбеше ужасно? Едно осемгодишно момиче, което някога си пожела нещо на един дъх и това промени всичко?

— Интервю ли искате? — продължи Джоунс.

Пристъпи напред и ме хвана за ръката. Да не би по този начин да проверяваше дали ще кажа истината? Можеше ли да прави това, както можеше да спира часовниците?

Докосването му беше толкова горещо, че за малко да припадна. Но вероятно нямаше нищо общо с мълнията.

— Аз съм библиотечарка, не журналистка. От Орлон. Просто исках да ви видя лично. Говорех за вас в групата ми на оцелели след удар от мълния. Казаха, че сте умрели и после сте се върнали и сега не се страхувате от нищо. Тогава защо се притеснявате дали съм тук или не съм? Нали вече нищо не може да ви изплаши?

Това бяха повече думи накуп, отколкото бях казвала от години. Изтощих се от говоренето. Имах чувството, че трябва да вадя думите от гърлото си като камъни с остри ръбове, които бях погълнала.

Джоунс ме погледна по-внимателно, след като вече знаеше, че и аз съм била поразена от гръм. Не бях просто случайна жена, нямаща представа през какво бе преминал. Пусна ръката ми.

— Ако говорят подобни неща за мен, значи са идиоти. А ако не се страхувах от нищо, значи и аз щях да съм такъв.

Изучаваше ме, от главата до петите. Беше ми много топло. Спомних си, че бях във Флорида. Спомних си, че тук никога не валеше. Можех да бъда честна. До определена степен.

— Ударът поразил лявата ми страна — казах аз. — Имам неврологични увреждания. Както и някои сърдечни. И не мога да виждам червения цвят.

Той се разсмя силно; за миг лицето му се промени напълно.

— Това забавно ли е? — попитах аз.

Лазарус спря да се смес. Втренчи се в мен.

— Може би.

— Няма да насочите пушка срещу мен, както сте направили с доктор Уаймаи, нали?

— Тя не беше заредена. Но той избяга, преди да го разбере.

Никой не беше казал за Лазарус Джоунс нещо друго — че беше много красив. По-млад от мен; двайсет и пет или трийсет, не можех да определя по-точно. Очите му бяха тъмни, потъмни от моите. Запитах се дали това, което бе научил през онези четирийсет минути, го бе изпепелило. Носеше бяла риза с дълги ръкави, стари дънки и работни ботуши. Косата му бе тъмна, неподстригвана от дълго време; вече бе по-дълга от моята. Когато се взираше в мен, в погледа му имаше нещо горещо, сякаш можеше да те подпали, ако поискаше. Ако му дадеш основание да го направи.

— Е, вече си тук — каза по-небрежно Лазарус. — Какво искаш?

Стори ми се, че въпросът е подвеждащ. Ако не отговорех правилно, може би щях самата аз да се превърна в пепел. Да изгоря жива.

Гледахме се втренчено един друг. Ударът в стъклото бе нищо в сравнение с това. Бях напълно, с цялото си съзнание в този момент, не съществуваше никакво друго време. Когато се замислех за Ню Джърси, сякаш си спомнях за някаква страна от приказките или митологията.

Трябва да правиш това, от което най-много те е страх, нали така? Във всяка приказка правилният път беше трудният, онзи, който прекрещаваше границите, минаваше през препятствията, през полето от огън. Пристъпих напред и обвих ръцете си около шията на Лазарус Джоунс, за да бъда близо до него. Всеки човек си има тайна, тази беше моята: не можех да започна, ако не разбех смъртта.

Лазарус Джоунс миришеше на сяр. Хората дори с малко разум бягат от огъня, но не и аз.

— След като си го правил вече веднъж, страхуваш ли се да го направиш отново?

В отговор той ме притегли по-близо към себе си, само за миг. През това време не чувах тракането в главата си, нито едно щракване. Не усещах уханието на портокалите, не чувствах песъчливата прах.

— Това си е моя работа. Не мисля, че ще останеш доволна, ако го разбереш от личен опит.

Откъсна се от мен и ми обърна гръб. После спря и се обърна. Все още бях там. Не си ме бе измислил, нито бе успял да се отърве от мен. Поне засега.

— Искаш да знаеш от какво се страхувам?

Сянката му падаше по двора между нас двамата. Тъмна сянка. Слънцето вече не ме заслепяваше. Виждах лицето му. Може би кимнах. Трябва да съм го направила, защото той заговори.

— Най-много се страхувам от живите — каза Лазарус Джоунс.

Прибра се отново в къщата си. След като затвори вратата зад себе си, чух как спуска и резето. Почувствах се изгубена, стояща отвън. Потях се от слънцето. Беше толкова горещо, че в небето нямаше нито една птица. Всички се криеха в сенките.

Група мъже също бяха приседнали на сянка под високо дърво, докато си почиваха от брането на портокали. Един от тях се приближи до мен, докато вървах към колата си. Беше млад, сигурно още ученик, кльощав и висок. Имаше приятно лице и любопитни очи, а косата му стърчеше във всички посоки. Напомни ми за Рени, но беше по-здрав и по-силен; дланите на ръцете му бяха груби и покрити с пришки. Зачудих се дали му причиняват голяма болка, дали ги мажеше с вазелин, дали момичето, което го обичаше, поставяше пръстите му в устата си и го лекуваше с целувката си.

— С Джоунс ли говорехте? — попита ме момчето.

— Съвсем за кратко, да — отвърнах аз.

— Той никога не говори с нас. Оставя ни парите, които ни дължи, на верандата. После търговецът на плодове изпраща камионите си и хората му ги натоварват, без да общуват с него. Никога досега не го бях виждал, дори отдалече. Вие бяхте съвсем близо до него. Много ли е деформиран, как изглежда?

Деформиран ли? Не. Просто красив. Но не мислех, че е моя работа да коментирам защо той иска да живее толкова изолирано.

— Не бих казала.

— Всички се чудим за това. Все пак е бил ударен от мълния и сигурно е много страшен.

— Не видях нищо такова.

— Кажете ни, ако откриете. Може би работим за някакъв изрод — момчето се разсмя при тези думи. — Може да е кръвопиец, който нощем изпълзва от гроба.

— Не е — казах аз. Просто е красив, посипан отвън и отвътре с пепел, и затръшна вратата в лицето ми. Това беше.

— Но няма как да сте сигурна, нали? — предизвика ме хлапакът. Останалите мъже му подсвириха и извикаха името му, така че той се

обърна към тях. — До скоро! — каза ми последно, докато бавно се връщаше към групичката си.

Влязох в колата си и потеглих, но бях объркана. Озовах се на магистралата, но поех в грешната посока и карах на север доста дълго, преди да се усетя, че Орлон бе на юг. Най-накрая намерих къде да оберна и после отбих за почивка. Използвах тоалетната и си купих бутилка вода. Касиерката ми направи комплимент за червената ми рокля и чак тогава осъзнах защо Лазарус Джоунс се бе разсмял, когато споменах за загубата на тази част от цветното си зрение. Разбрах защо мъжете на бензиностанцията, където бях спряла преди, ми подсвирнаха. Те бяха помислили, че знаят коя и каква съм аз заради червената ми рокля. Стана ми горещо и се притесних; на ръката ми започнаха да се появяват мехури — там, където Лазарус Джоунс ме беше докоснал. Когато бе прошепнал в ухото ми, то направо бе пламнало.

Прибрах се у дома, съблякох роклята си и я закачих в гардероба. На следващата сутрин, когато отидох до колата си, забелязах, че одометърът беше спрял. Дали беше резултат от близостта с Лазарус Джоунс? С мен също нещо не беше наред. И този път причината със сигурност бе Лазарус. Навсякъде, където ме бе докосвал, имах следи от изгаряне. Отидох в Здравния център на университета в Орлон, за да потърся сестрата, която ме бе преглеждала по време на проучването. Казваше се Джун Малоун и беше година или две по-млада от мен.

— Пропуснахте няколко срещи — каза тя.

— Така ли? — сякаш някога отново щях да отида там. — Това наистина ме боли — показах ѝ ръката си.

Джун ми даде някакъв мехлем за кожата, но имаше доста скептично изражение. Може би отстрани изглеждаше така, сякаш сама се бях наранила, например с гореща машина.

— Кожата ми е много чувствителна — обясних аз.

— Виждам.

— Сериозно, и най-дребното нещо може да ми повлияе — уверих я аз.

— Трябва да добавим това в досието ви в проучването. Всички нови ефекти са от значение.

— Вижте, не си падам много по такива неща. Тези проучвания не облагодетелстват ли преди всичко лекарите и учените, а не

пациентите?

Съгласих се да посетя отново кардиолога, който се казваше Крейвън и отговаряше за моя случай, но като че ли никога не ме разпознаваше, когато ме видеше. За щастие познаваше сърцето ми. Предполагам, че при неговата професия това беше по-важното. Направиха ми ново ЕКГ и Крейвън започна да изучава резултатите ми. Попита ме дали сърцето ми бие по-учестено. Признах, че понякога се случваше. Даде ми рецепта за нитроглицерин и ми каза да слагам хапче под езика си всеки път, когато сърцето ме заболяше. Можело да се разболявам по-често от ангина като следствие от неврологичния и кардиологичния шок, които бях изпитала след удара. Било напълно нормално. Тръгнах си оттам с мехлема и нитроглицерина си, поредният напълно нормален пациент с разбито здраве.

Зърнах Рени, докато минавах през кампуса. Беше първата седмица на лятното училище и той посещаваше курс по съвременна архитектура; това беше специализацията му. Исках да го избегна, нямах никакво желание да завързвам приятелства. Но той ме забеляза и ми извика да го изчакам, така че спрях.

— Опитваш се да се измъкнеш, а? — Рени носеше шорти в цвят каки, кецове, тениска с надпис на университета и своите дебели кожени ръкавици.

— Ходих да ме прегледат, появили ми се някакви отвратителни рани по кожата — показах му ръката си. Седнахме на пейка под една палма.

— Искаш ли да се сменим? — каза той. Когато видя погледа ми, добави: — Пошегувах се. Опитвах се да разведрия атмосферата. Не се чувствай виновна, че моите ефекти са по-лоши от твоите. Ние сме над тези неща. Нали сме колеги от групата на оцелелите и т.н.

Предполагам, че като приятели двамата си пасвахме по някакъв странен начин. Той ми разказа малко за живота си — родителите му бяха лекари в Маями, по-малката му сестра все още бе в гимназията. Единственото нещо, от което някога се беше интересувал, бе строенето на сгради; бил обсебен от архитектурата от първия път, когато си бе играл с кубчета. Сега, след като ръцете му бяха пострадали, се страхуваше, че мечтата му да стане архитект все повече се отдалечаваше от него.

Рени бе само на двайсет и една години, но когато заговореше, изглеждаше по-голям. Наблюдаваше студентите, които минаваха покрай нас. Видях в очите му за какво мислеше — другите нямаха представа какво бе преживял. Те се движеха в свят, в който хората не накуцваха, нито имаха дупки в главата си. В тяхната вселена никой не носеше ръкавици, когато температурите минаваха 35 градуса. Никой не се събуждаше посред нощ от болка, сам. Странник в своя собствен живот.

— Мислиш ли, че всеки има своя съкровена тайна, онази, най-голямата, най-дълбоката, която го определя като личност? — попита ме Рени.

Разсмях се, прикривайки своята настояща тайна, Лазарус Джоунс.

— Не смяташ ли, че сме малко по-сложни от това? Нямаме ли всички ние своите тайни, които никога не свършват?

— Малки, елементарни, да, естествено. Нямам предвид тях. Кого обичаш? С кого спиш? Всички ги имат. Говоря за съкровената тайна. Същността на човека. Ако я откриеш, ще разбереш и загадката на въпросния човек.

— Това ли е твоят начин да ме накараш да ти се доверя?

— Може би. Просто ми сподели някоя от твоите малки, елементарни тайни. Но внимавай. Така може да станем приятели.

Бях изненадана. Макар за мен да беше поредният странник предполагах, че той смята, че сме по-близки, дори приятели. Но се оказа, че Рени не се лъжеше лесно. Може би защото бе свикнал хората да го отхвърлят. Слънцето грееше в лицето му и възприемах очертанията му размазано. Рени не изглеждаше никак зле, но нито едно от минаващите покрай нас момичета не го поглеждаше. Накуцването, болният крак, дупката в главата, ръкавиците. Това виждаха те.

Щеше ли да ме заболи, ако му дадох нещо? Съвсем малко късче от себе си?

— Отидох да видя Лазарус Джоунс.

Рени ме погледна стреснато, после отметна глава назад и се разсмях. Май даже се изкикоти.

— Пълни глупости. Майтапиш се с мен.

— Сериозно. Отидох.

— Глупости и пак глупости. Два пъти.

— Добре. Не ми вярвай, твоя воля.

— Стига де, разкажи ми. Наистина ли е прогонил Уайман с пушка?

— Не е била заредена. Джоунс не е искал да бъде използван като лабораторна мишка.

— Леле. Симпатия към дявола. Може би наистина си го видяла.

— Той не е дяволът. И трудно изпитвам симпатия към някого.

Ето това вече бяха пълни глупости.

— Притежава портокалова горичка — допълних аз и реших, че това беше достатъчно по тази тема. — Добре, сега ти ми кажи някоя от твоите тайни.

— Ето една — каза нажалено Рени.

Проследих погледа му. Няколко момичета отиваха към общежитията. Честно казано, не можех да ги различа една от друга. Всички бяха млади и красиви.

— Онази вляво. Блондинката. Айрис Макгинис. През пролетта бяхме в един и същи курс по история на изкуството. Дори не знае, че съществувам. Безумно влюбен съм в нея.

— Това не е съкровената ти тайна, нали?

Вместо да отговори на въпроса ми, Рени каза:

— Погледни я. Никой никога няма да се влюби в мен.

— Не си единственият човек в света с ужасен любовен живот. Аз съм точно до теб.

Нямаше нужда да знае за полицая на паркинга или за гаджетата на приятелките ми в гимназията, нито за това, че харесвах как пареха белезите по ръката ми и това, за което те ми напомняха. Седях там с Рени и се чудех дали изборът на червената рокля бе случайност. Дали част от мозъка ми все още можеше да усеща червения цвят така, както можеше да изпитва и желание?

Когато Рени тръгна за лекциите си, отидох до колата си и се запътих към библиотеката. Бях решила да подредя старата картотека. Поне това можех да направя, за да компенсирам отсъствието си. Взех изписаните от Франсис на ръка бележки и започнах да ги вкарвам в базата данни. Тя бе записвала на хартиения картон всяка книга, която читателят бе вземал. Имаше една жена, която бе взела всяка книга за архитектура, която имаше в библиотеката, после бе поръчала още —

библиотеката закупуваше книги вместо читателите ни и им ги доставяше. За момент се замислих да я запозная с Рени, но после видях рождената ѝ дата и открих, че въпросната дама беше на почти осемдесет години. Едва ли можеше да се конкурира с красивата Айрис Макгинис.

Беше четвъртък следобед и докато работех, чувах шума от читателската детска група. Франсис им четеше приказка на Андерсен — „Всеки на мястото си“, в която благородната героиня изобщо не приличаше на гъсарката от приказката на братя Грим. В тази история нямаше приковани към стената говорещи глави. Нямаше случаи на сгрешена самоличност, които не можеха да се оправят с махване на ръка. Няколко от майките ме поглеждаха от време на време. Предполагам, че все още част от децата имаха кошмари от последния път, когато бе мой ред да им чета. Нищо чудно, че майките им искаха да ме държат надалече. Ако проговорех, от устата ми можеше да излезе всичко: кръв, жаби, смърт, желаниа...

Занимавах се само с картоните. Целия следобед бях на буквата, А. Не след дълго стигнах до името на брат ми. Не го бях виждала от седмици; сега сякаш се бях сблъскала лице в лице с него. Изненадах се, че Нед въобще се бе записал в тази библиотека, тъй като университетската бе много по-богата. Научната библиотека в северното крило съперничеше на колекцията на университета в Маями, резултат от щедрото дарение на бивш възпитаник на Орлон, който бе изобретил пластмасова приставка за болни бъбреци. Но брат ми наистина имаше картон тук и, както се оказа, дори го бе използвал активно. Пъхнах картона в раницата си, за да го прегледам по-късно.

Докато се прибирах към къщи, се надигна вятър. Горещ вятър. Паркирах и излязох навън. Имах чувството, че съм се изгубила, както все по-често ми се струваше напоследък, че съм била пренесена във Флорида по някакъв неизвестен начин, който не проумявах. Мигнах и животът ми изчезна. Ето я Жизел, криеща се в бурените, опашката ѝ се появяваше и изчезваше. Единственото близко създание, което имах тук. Последва ме през вратата и когато се отпуснах на дивана, скочи в скута ми и ме погледна въпросително. Вятърът минаваше свободно през мрежите на прозорците и въртеше вентилатора на тавана, въпреки че го бях изключила. Извадих картона на брат ми и Жизел го потупа лекичко с лапичката си.

Чук-чук. Кой е там?

Не можех да си представя Нед да чете нещо друго, освен научни списания и книги. И все пак той бе вземал пълното издание с приказките на братя Грим, при това неведнъж, а два пъти. Беше се забавил и дори му се бе наложило да плати глоба за закъснението. Какво ли бе правил с тези приказки? Защо изобщо ги бе поискал? Когато бяхме деца, го принуждавах насила да ми ги чете. Моля те, този. И тази. Онази, за Смъртта, не. Той винаги правеше някакви коментари: Генетично невъзможно е човек да се превърне в животно. Нелепо е да вярваш, че жена може да спи сто години. Абсурдно е да мислиш, че смъртта може да говори с рими и хората да си пожелават разни неща, които да се сбъдват. Но логиката в приказките беше, че всъщност в света няма логика: лоши неща се случват на невинните, родителите изоставят децата си в гората, страхът беше на всяка крачка, желание, произнесено на глас, може да стане реалност.

Нахраних котката, после си взех студена вана. Мехурите все още пареха по кожата ми. На мен ми приличаха на снежни парцали. Потръпвах от студа в ледената си вана и наблюдавах умиращата дневна светлина. Бях отишла при Лазарус Джоунс, защото се надявах, че ще ми помогне да разбера какво бе станало в онзи януарски ден, когато бях на осем години. Искях да знам повече за последните минути от живота на майка ми. Дали той бе преминал пред очите ѝ като светкавица, всичко, което бе имала и което бе загубила? Или последните секунди, които бе изживяла, бяха най-важните? Дали непосредственото минало продължаваше да съществува вечно, запис, който се въртеше до безкрайност на някаква касета във вселената? Дали последното нещо, което майка ми бе видяла, бе леденият дъжд? Дали бе слушала радио, дали си бе тананикала на глас? Предполагам, че исках да разбера дали ме мразеше заради това, което си бях пожелала, дали беше възможно по някакъв начин, в който и да е свят, тя да ми прости?

Изпуснах водата от ваната, облякох се и излязох навън. Все още бе горещо, прекалено горещо, за да се диша. Вятърът ехтеше, разни неща потракваха, листата на палмите се блъскаха едно в друго. Жизел ме последва навън и отиде до живия плет, дебнейки къртиците, които се мотаеха из двора ни. Запитах се дали някога щях да почувствам това място като дом, дали въобще щях да откроя такова място, дали тази

книга беше съкровената тайна на брат ми или просто малка част от неговата истинска личност.

В далечината проехтя гръмотевица, напълно нормално явление за Флорида, нещо, на което повечето хора тук изобщо не обръщаха внимание. Представих си Нед, заобиколен от вихрушка, като ядрото на атом, пленен вътре в самия себе си. Представих си го как влиза в Обществената библиотека на Орлон в търсене на отговори, все още опитвайки се да разбере къде бяхме сбъркали. Искях да му звънна и да го попитам: Кажи ми истината. Вярваш ли, че желанията могат да убиват? Вярваш ли, че можехме да променим нещо онази вечер, да спрем снега, да попречим на мама да влезе в колата? Ако се бяхме затичали след нея по пътя, дали тя щеше да спре, ако се бяхме събудили посред нощ и се бяхме обадили на полицията, дали те щяха да повярват на детските предчувствия, дали тя щеше да е жива? Кажи ми, братко, можехме ли да променим нещо, ти и аз?

ТРЕТА ГЛАВА

ОГЪН

I.

Каква е разликата между любовта и манията? Нали и двете те държат буден по цяла нощ, лутащ се из улиците, жертва на своето въображение, на своето сърце? Нали и при двете усещаш, че потъваш с главата напред в подвижните пясъци, които безмилостно се затварят над теб? Не е ли всеки влюбен мъж глупак, а всяка влюбена жена — робиня?

Любовта е като дъжда: превръща се в лед или изчезва. В един миг я виждаш, в другия не можеш да я откриеш колкото и да търсиш. Любовта се изпарява; манията е по-истинска, тя боли като карфица, на която си седнал, без да се усетиш, като камъче в обувката. Не е прашина в окото, която лесно можеш да махнеш, мигайки няколко пъти. Сутрешно обаждане, изпълнено със съжаление. Писмо, в което пише: Скъпа моя, сбогом... Манията има вкус на нещо познато. Нещо, което те е съпътствало през целия ти живот. Тя се настанява и се спотайва удобно някъде в теб; не те напуска.

Опитах да се формулирам с думи какво ми се бе случило. Бях решила никога повече да не стъпя в имота на Джоунс и все пак, щом затворех очи, виждах картата на пътя, който водеше дотам. Често обядвах с Рени в университетския стол, но независимо от салатата пред мен, всичко, което ядях, ми се струваше с вкус на портокал, от сладките, с червеникава кора — онзи сорт, който сега виждах като лед. Хапех устните си, без да се усетя. Сърцето ми препускаше. Мислех си за всички онези влюбчиви момичета, които познавах в гимназията, и за пръв път изпитвах съчувствие към тях. Глупави създания. Глупавата аз. Нощем сънувах опасни неща: змии, подвижни стълби, отрязани конски глави, закачени на стената. Ако завалеше, заставах до прозореца и чаках мълнията. На моята улица живееха студенти по музика и когато вечер се упражняваха, звукът на обоя ме разплакваше, а щом чуех пианото, запушвах ужасено ушите си. Предполагах, че бях започнала да изпитвам чувства, поне малко. Като леко убождане. Това беше проблемът. Бях такава новачка в тази област, че не разбирах какво

означаваше безсънието ми, липсата на апетит и това, че мислите ми непрекъснато се връщаха към Лазарус Джоунс.

Тъй като не вярвах в любовта, скоро определих състоянието си като силна разсеяност и самозаблуда. Като мания. Емоция, която трябваше да бъде изтръгната от мен, изхвърлена на боклука и заменена с по-сериозни и по-слабо въздействащи мисли. Върнах се на работа, или поне към малкото неща, които бяха останали за вършене в библиотеката. Но дори там манията ми не ме напускаше. Преструвах се, че съм в добро настроение, усмихвах се, вкарвах информация в компютъра, почиствах прашните лавици, но всъщност се бях посветила на новия си, бих казала, похотлив навик — да се ровя в читателските навици на хората. Това, което правех, бе отвратително. Нахлуване в интимния им свят, престъпление спрямо душите им. Започнах с картоната на брат ми; сега вече не можех да спра. Това беше в природата ми — да взема нещо лошо и да го направя още по-ужасно.

Видях какви книги предпочита моята физиотерапевтка — дебели томове на писатели от деветнайсети век, в които проблемите не се решаваха с диети и упражнения. Видях, че Мат Акър, собственикът на железарския магазин, вземаше само биографии на пътешественици, хора, оставили зад гърба си дома и сигурността. Дъщерята на доктор Уайман, тийнейджърка, която се бе прибрала вкъщи за лятната ваканция от частното училище в Ню Ингленд, беше прочела всичко на Д.Х. Лорънс. Хората от старческият дом в Орлон най-често поръчваха книги за екзотични места, които те вероятно никога нямаше да посетят: Египет, Париж, Венеция, Мексико. Пощальонът ми предпочиташе поезия; нищо чудно, че и малкото поща, която получавах, бе така намачкана и изцапана. Готвачът от заведението, където понякога се отбивах, който правеше ужасен омлет и още по-ужасен боровинков пай, четеше Кафка на немски.

Ако Франсис Йорк разбереше какво правех, щях да бъда уволнена на мига. Книгите, които хората четяха, разкриваха толкова много за тях, че тя смяташе каталога ни за хранилище на най-ценните им тайни; всеки картон съдържаеше карта на душата на конкретния човек. Познавах философията ѝ. Не ни влизаше в работата да следим какво избират читателите ни, нито да променяме навиците и вкусовете им. Харесвах Франсис и я уважавах, но се чудех дали тя щеше да ме назначи, ако ме познаваше истински. Бях отрова много преди да

започна да ровя наоколо. Дали щеше да се чувства в безопасност в компанията на човек, който знаеше повече за ефектите на арсеника, отколкото тя за десетичната система на Дюи^[1]?

Някой, пристрастен към смъртта, крадец, който не можеше да различи доброто от лошото, бялото от червеното? Сега поне имах Пеги, физиотерапевтката, която ми помагаше да се ориентирам какъв е цветът на дрехите ми; вече знаех как да избира бели блузи и черни поли за работа и да оставям червените си дрехи вкъщи. Но все още си бях аз, жената с удобните обувки, с полите под коленете и закопчаните догоре блузи и ризи.

За щастие Франсис нямаше основания да заподозре нищо от това. Бях служител за пример: любезна с посетителите, с готовност носех книги в болницата или по домовете на хората, които не можеха да се движат. Всяка седмица ходех в старческия дом, за да им доставя туристически списания и любимите им книги за пътувания. Нима някой можеше да каже, че не заслужавах доверие? Хората изобщо не се съмняваха в мен. Е, онези майки от детската читателска група май знаеха нещо, но тях не ги броях. Всъщност избягвах детския отдел. Ярките илюстрации, стихчетата, големите надежди... — всичко това ме изнервяше. Децата винаги искаха нещо: упътвания за тоалетната, вода, втора част на книги, които нямаха продължение.

В детския отдел на библиотеката прозорците бяха високи и слънчевата светлина влизаше свободно, разкривайки колко мръсни бяха рафтовете с книги. Навсякъде имаше прах. Една сутрин влязох тук с парцал и гъба. Беше учебен ден и нямаше никакви деца. Бях сама.

Почти веднага, напълно случайно, попаднах на книгата, която брат ми беше вземал два пъти от библиотеката. А може би случайности не съществуват; може би зърнах книгата с периферното си зрение и на някакво дълбоко ниво, което не можех да достигна, мозъкът ми сам бе извървял пътя до откривателството. Както и да бе станало, аз се обърнах и тя беше там, не добре пъхната сред останалите, подаваща се от лавицата. Беше старо издание на приказките на братя Грим, черна със сребристи букви. Страниците миришеха на влага; когато вдигнах книгата към носа си, кихнах и очите ми се насълзиха. И какво? Просто така се случи, че я взех от

рафта. Просто така се случи, че седнах на пода с подвити крака и я разлистих.

Една от приказките вътре явно е била много любима на някого, може би на брат ми — беше с подгънати ъгълчета на началната си страница и тук-там имаше петънца от кафе. „Смъртта кръстница“, онази, която мразех и винаги пропусках. В нея щом Смъртта застанеше до леглото на болен човек, до краката му, той вече ѝ принадлежеше и умираше. За да измами Смъртта, добрият лекар обърнал болния наопак, така че Смъртта се оказала откъм главата му и следователно не могла да го вземе. Логиката в приказките е странна и променяща се и героят няма как да знае това. Особено ако героят е рационален човек. Като лекаря във въпросната история.

Ако го направиш още веднъж, ще взема теб, вместо болния, казала Смъртта, но лекарят бил учен до дъното на душата си и не могъл да приеме, че играта на живот и смърт се играела така. Трябвало да има правила и той бил убеден, че само трябвало да обърне отново посоката на Смъртта. Но когато лекарят спасил момичето, което обичал, като я обърнал в леглото, за да промени съдбата ѝ, Смъртта наистина взела него в замяна. Просто така. Без обяснения, просто едно-едничко категорично действие. Живот за живот.

Такъв ли е краят на историята? Не и в Андерсеновите приказки, където доброто и правилното побеждават, но това бяха Грим. Имало само едно правило на играта, която играели лекарят и Смъртта, а той го пренебрегнал: когато става въпрос за смъртта, е без значение дали е глава или опашка. Никой не може да избяга.

Това бе тъжна приказка, която не признаваше логиката и отхвърляше с лекота жалките опити на смъртния рационален човек да наложи ред в нейния свят. Озадачаваше ме, че от всички хора, които биха могли да се спрат на тази мрачна, странна приказка, именно брат ми беше избрал да я чете и препрочита. Спомних си как ме бе повикал да се прибера, когато стоях навън на верандата и гледах мама, която се отдалечаваше с колата. Да се обърна, това всъщност искаше той. Ако го бях направила, Смъртта щеше ли да ни отмине?

Тъкмо когато си мислех, че брат ми бе решил да ме избягва — почти не го бях виждала след удара, — той и Нина ме поканиха на парти у дома им. Бях толкова изненадана, когато Нед ми се обади, че казах „да“, въпреки че имах предвид „не“. Не си спомнях кога за

последно бях ходила на някакви купони, като изключим сбирките на библиотеката в Ню Джърси, които организирах аз самата. Осъзнах, че се чувствах удобно да говоря само с хора, които бяха преживели някакви катастрофи и трагедии, дори и да не е лично, а само като свидетели — например моята физиотерапевтка Пеги, с която понякога излизахме на кафе. И, разбира се, Рени, не че той ми беше приятел, ни най-малко. Сега се приготвих и щях да ходя на парти с математици и учени.

Оказа се, че е редовна годишна сбирка на преподаватели и завършващи студенти на Нина и Нед. Затрудних се доста, докато стигна дотам; въртях се в кръг по завоите и пресечките в кампуса, които изглеждаха напълно еднакви. Дадох си сметка, че Нед и Нина не ме бяха канили нито веднъж у тях след преместването ми във Флорида, което си беше странно. Може би снаха ми не ме харесваше. Или пък Нед.

Къщата им бе модерна, измазана отвън с хоросан и с много големи, светли прозорци, разположена на задънена уличка в най-отдалечения край на кампуса на университета — дом на преподаватели от най-висока класа. Нищо чудно, че някои от най-видните съвременни американски учени избираха да преподават в Орлон; животът тук бе приятен, факт, който ме дразнеше по някаква необяснима причина. Усещах изтръпване в пръстите и тракане в главата си, когато паркирах отпред на алеята. Симптомите ми се усилваха, ако бях под напрежение. Излязох от колата и тръгнах по близката пътека. Хубава морава. Хубави цветя. Мислех си за Лазарус Джоунс. Не трябваше да го правя, но макар да бе минала седмица, все още изгарях отвътре. Виждах щастливите възпитаници на Нед и Нина през еркерните прозорци на къщата. Имах чувството, че съм пристигнала от някаква паралелна вселена. Наречете я „Ню Джърси“, наречете я „отчаяние“, наречете я както искате.

Отидох веднага при бара, който бе разположен в кабинета. Налях си чаша червено вино, вероятно доста качествено. На мен ми приличаше на тъмна мътилка. Изпих чашата си, после си сипах още една и наблюдавах хората около мен — веднага си личеше колко бяха привързани към брат ми неговите студенти; чух един да казва, че Нед ще стане шеф на факултета, когато настоящият декан, доктор Милър, се оттегли. Неколцина изказаха разочарованието си, че нямаше да

преподава следващия семестър, за да се посвети на някакво свое проучване; не ми беше споменавал за такова нещо.

Студентите на Нина бяха по-сдържани, поне докато не пийнаха малко вино; след това се отпуснаха, даже прекалено. Започнаха някакви игри за пиене с редуване със сложни математически правила, които не разбрах. И те изглеждаха привързани към преподавателката си, но някак по-ненатрапчиво; видях ги в кухнята, скупчени около Нина, докато тя разсипваше в купички буябес, домашно приготвена, както ми каза, което ме шокира. Бях останала с убеждението, че някой толкова теоретично ориентиран и дистанциран от реалността, каквато беше Нина, не би могъл да готви, особено сложна рибена супа. Но, разбира се, кулинарията сигурно беше просто поредното уравнение за нея: миди плюс доматиен сос, босилек плюс пипер, ром плюс лимонада. Доскорошната ми апатия към моята снаха се превърна във враждебност. Защо не ме бе канила тук преди, защо не бе готвила буябес само за мен? Може би ме възприемаше като поредния проект на брат ми, един от многото, които отнемаха времето и енергията му и едва ли щяха да дадат някакъв резултат.

Не влязох в кухнята и се придържах близо до бара. Един от студентите по метеорология се закачи за мен. Представи ми се и ме следваше известно време. Носех отново червената си рокля. Завършващият студент се казваше Пол, бе чул, че съм била поразена от мълния, и искаше да поговорим за страничните ми ефекти. Виеше ли ми се свят? Имах ли слабост в коленете си? Главоболия? Някакви психологични ефекти? Искях ли купа буябес, чаша пунш? А сексуалното ми влечение беше ли повлияно? По-страстна ли бях сега, по-хладна? Съществуваше мит за хиперсексуалността при хора, пострадали от гръмотевична дейност, който бе широко обсъждан, но не добре документиран. Дали пренареждането на електричните импулси в тялото ми спираха дъха на партньора ми и го довеждаха по-близо до ръба на света, който познавахме?

Това беше прекалено лично. Мислех, че ще разговаряме за времето, за жегата, може би за упражненията в университета, не за границите на познатия ни свят. Забелязах брат си в другия край на стаята. Отначало не го познах; изглеждаше по-стар, несресан, по-слаб. Защо не ми бе направило впечатление, че е загубил повечето от косата си, че раменете му са се отпуснали? И все пак той явно се

забавляваше. Разговаряше с неколцина други преподаватели и се смееше на нечия шега. Дали бе открил щастието в логиката, в този подреден свят, създаден от драскулки и формули в земя, в която никога нямаше лед. Може би Смъртта стоеше отвън, пред прозорците. Може би не можеше да мине през стъклото.

Извиних се и оставих студента на останалите от неговия вид. На бара имаше само бира и вино, а аз имах нужда от нещо по-силно, за да издържа вечерта. Отидох в кухнята, намерих шкафа с напитките и си сипах уиски. Баба ми обичаше да си пийва по чашка вечер и понякога ѝ правех компания за по пиетие. Чай и уиски, нашият предпочитан коктейл. Седяхме в гостната и гледахме как вали снегът; играехме на „Познай кой предмет съм си намислила“ много след като зрението ѝ бе почнало да отслабва, а аз бях вече прекалено голяма за такава игра. Сега надигнах чашата си и отпих в памет на баба; някой, който ме обичаше, независимо от всичко, независимо коя и какво бях всъщност.

И точно защото баба ми липсваше толкова много, изпих уискито прекалено бързо, после се обърнах към прозореца и то се случи. Точно защото бях пълен провал във всичко, с което се захващах, включително това да съм гост на вечерно парти, именно аз видях някого навън в двора. Дали беше теория на хаоса или просто хаос? Ако ледниковата епоха може да е следствие от обикновена промяна в земната орбита, какво ли може да предизвика една жена, обляна в сълзи? В градината беше тъмно и отначало помислих, че виждам статуя. Носеше бяла рокля и не помръдваше. Но беше Нина, жената на брат ми, математичката, която ридаеше.

След миг Нина ме видя през стъклото. Стори ми се, че отваря уста; пое си дълбоко дъх, в паника. Спомних си за Смъртта, неспособна да вземе тези, които са обърнати наопаки. Направих точно това. Бързо се обърнах с гръб към нея. Можех да се престоря, че не съм я видяла. Може би и тя щеше да направи същото. Не се ли справят именно така повечето хора с живота си? Слагат го в кутия, завързват го здраво и си тръгват. Моля те, о, моля те, нека направим точно това.

В дневната студентите поглъщаха закуските. Кой би очаквал, че ще бъдат толкова гладни? Френски хлебчета, сиренца, ягоди със сметана, пунш, шампанско, много бира. Гостите бяха приятни и весели, не скучни и сериозни, както очаквах. Не проучваха ли всички те края на познатата вселена, края на числовия континуум,

непрекъснато опитвайки се да открият смисъл в колоните от фигури, които отказваха да си взаимодействат? Не трябваше ли тези студенти да са меланхолични и отчаяни? Не трябваше ли да осъзнават колко малко ще променят света около себе си?

— Брат ви винаги прави най-добрите купони — каза ми някой.

Предположих, че това бе комплимент. Стори ми се абсурден. Никога не бях виждала брат си да говори по-дълго с някого, освен с Нина и с погребалния директор в Ню Джърси, когато обсъждахме погребението на баба ни. Боров ковчег, малка сбирка, бели цветя, които приличаха на снежинки. Не познавах тази негова страна, също както не знаех за интереса му към приказките.

— Тръгваш ли си? — Нед ме пресрещна тъкмо когато се запътвах към входната врата.

А може би никога не съм го познавала и само съм мислела, че е така.

— Прекрасно парти, но не ми е мястото тук. Погледни тези хора. Изобщо не говоря техния език. Математика и наука.

— Библиотечното дело също се води наука — напомни ми Нед.

И двамата се разсмяхме. Бяхме ли се смели преди така заедно?

— Е, изглеждаш много добре — Нед звучеше прекалено оптимистично. Мразех, когато правеше това.

— Май така изглежда.

Брат ми ме изгледа внимателно.

— Какво имаш предвид?

Исках да му кажа, имам предвид, че Смъртта не стои до краката ми, поне не в този момент, не точно сега. Мислех си за томчето с приказки на рафта. Исках да го попитам какво не знам за него. Вместо това казах:

— Всъщност, да. Разбира се. Подобрявам се. Но ти изглеждаш ужасно.

Брат ми прокара пръсти през това, което бе останало от косата му.

— Вероятно подарък от баща ни. Оплешивявам.

— Мисля, че си наследил гените на майка ни. И тя беше така слабичка. Може би ти трябва да отидеш на лекар, не аз.

— Да ти призная, радвам се, че дойде. Знам, че не обичаш такива сбирки.

Нед изглеждаше искрено щастлив, че съм там.

— Не исках да съм груба.

— Това никога не те е спирало преди.

Видях през тълпата в кухнята, че Нина се бе прибрала. Беше се отърсила от това, което я тревожеше в градината, и сега сервираше пунш на студентите.

— Благодари на Нина от мое име, става ли?

— Добре — брат ми погледна зад себе си. Нина му помахаша през стаята. — Голям късметлия съм — каза той и ѝ махна в отговор.

Прибрах се вкъщи, ако можеше да се нарече така наетото под наем жилище. Пуснах котката навън, сипах си голяма чаша уиски и заспах на дивана. Спокойствието бе завладяващо. Харесваше ми да съм сама, или поне така бях мислила винаги. Бързо заспах; бях се напила, предполагам, и се чувствах напълно изтощена. Сънувах, че снаха ми беше пеперуда. Сънувах, че баба ми търкаше пода. Сънувах, че пъхам ръка в кофа с вода и почувствах как между пръстите ми се шмугват рибки; студената вода стана гореща и топлината плъзна нагоре по ръката ми, през кръвоносната ми система към гърдите ми.

На вратата се потропа и в съня си се извърнах прекалено бързо и се препънах в кофата. Водата се разплиска по пода, капка по капка. Прозрачна капка, после бяла и след това червена. Така се разкрива истината в приказките — изписана на стъкло, в снега и с кръв. Когато се пробудих напълно, изпитах страх, по същия начин както в утрото след инцидента с мама. Можеш да бъдеш предаден дори в съня си. Целият свят може да се наклони, докато сънуваш пеперуди.

Все още бях сънена, докато отивах към вратата. Плъхове, котки, прилепи... всякакви създания можеха да ме чакат отвън. Паникьосах се. Помнех добре това чувство. Върни се в леглото, много е тъмно, много е студено, много е късно...

С облекчение видях, че тропането идваше от обикновен доставчик, който ми носеше кутия с цветя. Разсмях се и му казах да изчака малко, за да си взема чантата. Дадох му десет долара бакшиш, което бе доста екстравагантно за мен.

Жизел се промъкна вътре, носейки нещо в устата си.

— Имате си малък ловец — отбеляза доставчикът.

— О, да, направо страхотно.

Две малки лапички висяха от устата на котката.

Убиец. Идеалният домашен любимец за мен.

По пода след нея оставаше следа от капки кръв. Не различавах цвета ѝ, но го помнех. Надявах се да видя перата на някоя досадна гарга или мустаците на плъх, но вместо това Жизел пусна на земята една от къртиците, които дебнеше край живия плет. Сляпа и с мека козинка като ръкавица, напълно безпомощна. Задъхваща се за последно.

Преди да се заема с разчистването на тази каша, повдигнах капака на кутията, за да видя цветята вътре. Рози. Провикнах се към отдалечаващия се доставчик и го попитах какъв цвят са.

Той се разсмя, но после видя, че съм напълно сериозна.

— Цветна слепота — обясних му аз.

Доставчикът бе младо и мило момче.

— Извинявайте, помислих, че се шегувате. Червени са.

Но на мен ми изглеждаха бели, както обожателят ми със сигурност знаеше, че ще бъдат. Двусмислието на подаръка бе забавно, но и плашещо. Една среща и Лазарус Джоунс смяташе, че ме познава. Приказките са загадки, хората — също. Разгадай един човек и той ще бъде твой завинаги, независимо дали това ще му хареса или не.

Жизел се бе свила над плячката си в ъгъла; опитах се да я прогоня с навит вестник.

— Махай се! Остави я на мира!

Котката бе изпълнила ролята си, но играта изглеждаше напълно погрешна. Къртицата се бе свила като листо. Приседнах на пода и когато нещастното малко създание спря да мърда, го повдигнах с вестника. Къртицата беше безжизнена. Въпреки това я приближих до ухото си, както хората правят с раковините, за да чуят шума на морето.

След малко извадих кутия от обувки от килера, напълних я със салфетки и нахсан вестник и поставих тялото на къртицата вътре. Когато ми останеше време утре, щях да я погребя до живия плет, където ѝ бе мястото. Сега трябваше да почистя кръвта от пода, следата, която на мен ми приличаше на заледен сняг.

Жизел бе разгадала загадката на къртицата: стой до плета достатъчно дълго и тя ще се появи и ще бъде твоя. Сляпо и нежно, тътрещо се в мрака, неспособно да види звездите и зъбите на врага, клетото създание бе смятало, че това, което е било безопасно единия ден, ще бъде такова и на следващия. Така хващаш някого, с лекота, на

един дъх. Така бях хваната и аз. Сложих розите в хладилника за през нощта. Студен дом за студено сърце. Не знаех дали ги искам или не. На сутринта, когато ги извадих измежду леда и замръзналия сок, розите блещукаха. Това бе всичко, от което някой в плен на манията си се нуждае: една-едничка възможност да повярва, че желанието му е реално, бледо доказателство, че не е сам в тъмнината. Спомних си за Джак Лиънс, който ми бе дал букета с увехнали цветя на паркинга в Ню Джърси. Всъщност доста често мислех за Джак. И той нямаше никаква представа коя бях аз. Но розите, изпратени от Лазарус Джоунс, бяха с толкова остри листа в момента, че можех да се порежа на тях и от пръстите ми да потече кръв. Това бе ключът към моята загадка. Заради всичко, което бях направила, заради всичко, което бях пожелавала, рози от лед бяха единственото, което заслужавах.

Потеглих рано сутринта, когато небето все още бе тъмно и дневната жегата тепърва започваше да притиска земята. Във въздуха миришеше на дъжд и чувствах промяната в атмосферата в тялото си. През нощта сънувах, че имам дълга тъмна коса. По цялото ми тяло имаше лед. Беше ми толкова студено насън, че се събудих треперееща. Сега във все още мъгливото утро спрях на бензиностанцията, купих си диетична кока-кола и заредих колата. Сдъвках ледчетата от чашата си. Наоколо миришеше на бензин, портокали и жегата. Този път се облякох по-внимателно: черна тениска, дънки, сандали — нищо, което да предизвика нечие внимание. Отне ми един час да стигна до фермата на Джоунс, достатъчно време, за да променя решението си. Какво си мислех? Не се надявах на нищо. Включих радиото в колата и преди да се усетя, слушах Джони Кеш. Сетих се за мъжа на покрива, който работеше, за да изкупи вината си за своята извънбрачна връзка; трябвало е да се усети, че нещата не вървят на добре, когато бе чул „Огнен пръстен“.

И ето я отново, същата песен, звучеше по радиото ми. Хората в Орлон често я слушаха. Чувах предупреждението, после влизаха право в огнения пръстен, ясно осъзнавайки какво правят, оглупели от любов.

Бях спуснала всички прозорци, небето изсветляваше все повече. Ако сега ми се случеше нещо, последното, което щях да съм чула, щеше да бъде гласът на Джони Кеш. Щях ли да го чуя отново, дълбокия мрачен звук, с цялата тази стаена вътре в него болка? Бях

осем години по-възрастна от майка си, когато бе починала. Сега, щом се замислех за нея, тя ми се струваше толкова млада, сякаш бе моя дъщеря, тръгваща за рождения си ден в онази януарска нощ, с току-що измитата си руса коса, наметнала носещия надежда син шал, готова за живот. Аз бях малкото момиче отвън на верандата, потропващо с крачета в леда.

Стигнах до фермата, паркирах и се протегнах към задната седалка. Бях взела замръзналия букет със себе си, опакован с лед в найлонова торбичка. Беше тест, разбира се. Очаквах с нетърпение как ще се справи той. Дали наистина ме познаваше или изборът на червените рози е бил чиста случайност?

Все още бе рано, но Лазарус Джоунс бе буден. Явно бе чул колата, защото погледна през прозореца, отвори вратата — макар и само наполовина открехната — и сега стоеше на прага и се взираше в мен. Боята се лющеше от парапета на верандата. На полето в далечината имаше дузина мъже, които работеха. Неколцина погледнаха към нас, но се съмнявам, че можеха да видят нещо. Слънцето светеше ярко, направо заслепяваше.

Лазарус носеше стари дънки и синя риза, закопчана отгоре до долу; косата му бе мокра, явно току-що се бе къпал. Навън вече бе супергорещо. Помислих си, че никога в живота си не бях виждала толкова красив мъж. Всичко ми се струваше абсолютно нереално — белите портокали, звукът от камионите в полето, начинът, по който той ме гледаше.

— Предполагам, че си имам посетител — каза най-накрая.

— Сигурно сам си го поискал. Стори ми се, че това е покана — протегнах напред цветята, с покритите с лед листенца и потъмнели от студа стъбла. — Никога не съм получавала рози.

Той отвори мрежестата врата по-широко.

— Явно съм минал теста — каза той. — Знаех какво ще искаш.

Не беше от типа мъже, с които бих могла да излизам. Беше от онези, с които се захващаха великолепните жени; гаджета от училище, отдадени един на друг от първия миг, в който се бяха срещнали. Двама красавци, предопределени да бъдат заедно. А аз... Лявата половина на тялото ми бе изкривена, косата ми — безформена, по кожата ми имаше петна; бях с десет години по-възрастна от него. Но бях тук, на вратата му. Бях тази, на която той бе изпратил рози.

Влязохме в къщата и спрях в коридора. Имаше стойка за чадъри и закачалка, отрупана с якета и шапки. Имаше пейка, на която човек можеше да седне и да събуе ботушите си. Коридорът бе тъмен и пращен. Всичко беше такова. Прозорците не бяха чистени от дълго време. Когато се влезеше вътре, не можеше да се определи какво бе времето навън. Къщата имаше своя собствена атмосфера, непроменлива, с почти застинал, мъртъв въздух, причина, за която, предположих, че беше самият Лазарус. Оцелелите от моята група за подкрепа се кълнях, че той може да влияе на почти всичко.

Защо останах? Защото поне веднъж имаше нещо по-шумно от тракането, което чувах в главата си. Защото той отвори вратата. Бях смаяна от желанието, което ме поглъщаше цялата, до дъно. Мислех за неща, които никога преди това не ми бяха хрумвали. Значи това беше. Онова, което караше хората да правят глупости и безумия; то бе всичко и се намираше тук, в тъмния коридор.

Отидохме в кухнята. Закуската му бе на масата: чаша вода, купа със зърнени ядки, салфетка, лъжица. Усетих, че цветята се топяха, затова ги сложих в мивката.

— Най-лошият от ефектите ми е неспособността да виждам червения цвят. Липсва ми ужасно, а никога не съм харесвала червеното. Такъв ми бил късметът.

— Това ли наричаш лош късмет? Обзалагам се, че те бия.

Лазарус протегна ръката си над лъжицата на масата. Тя политна нагоре. Завъртя се в кръг. Когато свали ръката си, лъжицата падна на масата и изтрака шумно.

— Това е някакъв номер — казах аз.

— Свързано е с електромагнитността, или нещо такова. Да кажем просто, че е някакво смущение в организма.

— Какво друго можеш да правиш?

Стомахът ми се свиваше. Пропадах някъде, много дълбоко. Ако останех тук, костите ми щяха да се разтресат; щях да се разпадна на парчета в краката му. Глупаво момиче. Глупавата аз. Не се бях превърнала в лед за нищо, заради това, заради този странник, който бе абсолютно неподходящ за мен. За две-три минутки можех да изтичам по коридора, да изляза и да стигна до колата си; да шофирам бясно, над позволената скорост и да се върна в Орлон за по-малко от час. Но вече знаех, че няма да ходя никъде.

— Мислиш, че просто правя някакви фокуси? — попита ме той с презрение. Като че ли бе свикнал хората да гледат на него по този начин, очакващи точно това.

Повдигнах брадичка и го погледнах право в очите.

— Може би.

— Имаш дечурлига, които искаш да забавлявам на детско тържество, така ли? Аз, понито ми и няколко заека. Трябва да платиш, а не съм евтин.

— Не харесвам деца — казах аз.

Той се разсмя изненадано.

— И нямам деца.

Лазарус разбра. В живота ми нямаше никого.

— Тогава просто ще позабавлявам теб.

Отиде до масата и вдигна салфетката. За миг си помислих, че наистина ще направи някой фокус. За да ми се подиграе. От гордост. Заек от хартия; играчка, която щеше да се завърти и да литне във въздуха. Вместо това той поднесе хартията до устата си и дъхна срещу нея.

Кранчето на чешмата капеше; звукът заглушаваше тракането в главата ми. Гледах как хартията пламва. Пламъкът бе толкова силен, че беше син. Когато стана прекалено висок и щеше да опърли пръстите му, Лазарус пусна горящата салфетка в купата с ядки и я остави да се изпепели. Не знаех, че огънят може да издава такива звуци, като стон, като въздишка, като нещо живо.

— Имаш ли нещо, което може да се мери с това? — попита ме той.

Можех да кажа желанието си на глас и да го превърна в кръв и кости. Щеше ли да си струва? Имах лед във вените си; бях по-студена и по-далечна от най-мрачната планета, лишена от Слънцето. Ако това искаше, тогава може би бях идеалната жена за него. Отидох до масата и взех чашата с вода, в която имаше няколко бучки лед. Отпих от нея. Жена, която стоеше на едно място, взираща се винаги в небето, без да помръдва, застинала, вцепенена. Ако това искаше, щеше да го получи. Целунах го с полуотворени устни, усещах жегата вътре в него, която си проправяше път към мен, но продължих. Затова бях тук, сега вече го знаех. Не можех да спра да го целувам. Чувах себе си, своето желание и не смеех да повярвам, че това бях аз. Стенех. Звучах като огъня —

стон, въздишка, живот. Загадката в мен: Как разтопяваш леда? Как помръдваш, когато си замръзнал отвътре?

Когато ледените бучки в устата ми се разтопиха и водата почти завря, се отдръпнах назад. Отидох до мивката и изплюх водата, преди самата аз да пламна. Внезапно осъзнах каква бе причината за мита за хиперсексуалността на хората, поразени от гръм. Беше съвсем просто. Знаехме, че можем да изчезнем всеки миг. Застанали до прозореца, горе на покрива, играейки голф, говорейки по телефона. Възможността да си отидем за секунди като запалена клечка кибрит ни караше да изгаряме от желание за живот.

— Добре — Лазарус изглеждаше изненадан от това, което му се бе случило. — Наистина знаеш някои номера.

Бях привлечена към него, врабче към ястреба, ястреб към врабчето. Нямаше мисъл в действията ми, когато го последвах надолу по коридора към банята. Нямаше причина да правя нещата, които правех. Освен една — че чувствах нещо. Не мислех, че това беше възможно за мен. Не само засега, никога. Това ми се струваше достатъчно, за да оправдае почти всичко.

Той напълни ваната с вода. Чувах само звука от крана. Разбирах, че това бе единственият начин да бъдем заедно — елементите, които се привличаха най-силно един към друг, бяха тези, които можеха да се унищожат взаимно. Наведох се, потопих ръка във ваната, разплисках лекичко водата. Водата бе леденостудена. Усещах студа да пълзи по гръбнака ми. Лазарус каза, че това не може да се сравнява с ваната, пълна с лед, в която го бяха поставили в болницата, когато бе горял до смърт и трябвало да снижат температурата му, за да не спре сърцето му. Вероятно това го бе спасило. Чист лед. Сега копнееше за него. Студена жена като мен. Мисля, че той ме бе сънувал и после аз се бях появила на верандата му, с червената си рокля.

Денят бе наситен с влага и сега започна да вали. Чувахме как капките дъжд трополят по покрива. Последва гръм. Можеше да бъде навсякъде. Не можех да си тръгна.

— Искам да е тъмно — каза ми Лазарус.

Беше ми все едно. Искях го, каквото и да правеше. Той спусна щорите на прозореца, загаси лампата над мивката. Едва се виждахме един друг. После загаси и последната светлина, лампата отвън. Бяхме в мрака, търсейки слепешком ръцете си, сърцата си, кожата си.

Всъщност бях благодарна, че е тъмно. Не бях красива. Не можех да забравя, че съм десет години по-стара от него. Съблякох дрехите си, влязох във ваната и потреперих от студената вода. Той ме последва веднага; мислех, че ме желае отчаяно. Трябваше да е така. Усещах как водата се затопля. Хванах се за гладките стени на ваната и се сетих за рибите в кофата от съня ми. Смъртта, стояща в края на леглото. Когато Лазарус дойде над мен, си представих, че потъвам. Може би ми бе писано да се удавя. Доколкото знаех, това бе другата половина от смъртното ми желание — половин огън, половин вода. Той ме придърпа към себе си и ме целуна под водата, целувка без край. Когато излязохме, за да си поемем въздух, горях. Протегнах се към крана и пуснах студената вода. Тя се лееше по раменете и по гърдите ми в мрака, за което бях благодарна. Можех да съм навсякъде, но бях там. Можех да шофирам на запад или на изток, но бях дошла при него. Затворих очи. Изгори ме. Удави ме. Направи нещо. После той проникна в мен и аз го придърпах дълбоко в себе си.

Когато излязох от ваната, краката ми трепереха. Водата се разплиска по пода. Хлъзгах се, всяка стъпка бе опасна.

— Трябва да направя нещо — казах аз.

Завих се с хавлия, отидох в кухнята и отворих хладилника. Ръцете ми се тресяха. Това беше истинска лудост. Взех бучка лед и я пъхнах в себе си, там, където горях. Не ми пукаше. Болката си струваше. Не бях сигурна дали някога преди бях чувствала изобщо нещо.

— Нараних те — каза Лазарус.

Беше се облякъл и дошъл зад мен. Нищо не ме бе наранявало след онази нощ на верандата; нищо не бе дори близко до това. Треперех, все още бях мокра, затова той обви ръце около мен. Чувствах топлината на тялото му през дрехите. Чувах как бие сърцето му, което бе спряло и се бе върнало към живота. Нищо не можеше да ме накара да го желая повече.

Не бях много по-различна от онова алчно, егоистично момиченце отпреди години. Само че сега не желаех вселената, нито целия голям свят. Само това и нищо повече: Накарай ме да почувствам нещо, каквото и да е, в студената вода, в легло от лед, в толкова тъмна нощ, че е невъзможно да различиш земята и небето. Нека се случва

отново и отново, нощ след нощ, ден след ден. Нарани ме, за да разбера, че съм жива.

Дали хората се привличат един към друг заради историите, които таят в себе си? В библиотеката постоянно забелязвах кои читатели заемаха една и съща книга. На пръв поглед нямаха нищо общо, но кой може да каже каква е истинската природа на хората? Загадката им, непознатата, най-дълбоката истина. Забелязвах всички: онези, които се лутаха по пътя си, онези, които живеяха живота си сред пепел и спомени, онези, които искаха да се докажат пред себе си, онези, които също като мен бяха загубили способността си да чувстват.

Продължавах да ходя до портокаловата гора. Нямах никаква логика и не беше необходимо. Сякаш имах карта вътре в главата си и тя ме водеше до мъжа, който ме очакваше. Някой, който бе също толкова сам — а може би дори и повече — като мен; някой, чиято история прилягаше на моята — изгарящ жив от огън, пленена в леда. Мислех си за Джак Лиънс — може би с него щях да се науча да бъда отново човек, но това щеше ли да бъде от полза за някого? Щях да науча много повече от Лазарус. След първите няколко пъти, в които бяхме заедно, най-накрая се осмелих да го попитам какво е да си мъртъв. Умолявах го да ми каже, но той не го направи. Не се отчаях. Настоявах и досаждах. Боли ли, божествено ли е, има ли ярка светлина или мрачна агония? Лазарус обаче отказваше да отговори на въпросите ми. Имаше красива усмивка, която ме караше да го желая още повече. Желанието, бях започнала да откривам, бе цял отделен свят. Всичко друго бе изчезнало от картата — океаните, континентите, приятелите, семейството, животът преди, животът след. Бяха си отишли.

През лятото единственото, за което можех да мисля, бе пътят до Лазарус. Сънувах го: пътните знаци, бялата линия, завоите, предната веранда, вратата. Брат ми ми бе звънял няколко пъти и оставяше съобщения, но аз не си направих труда да му върна обажданията.

— Жива ли си? — чух гласа на Нед един ден, когато си пуснах телефонния секретар.

Всъщност да, исках да му кажа. Но той нямаше да ме разбере. Как можех да му обясня, че в дъждовните нощи с Лазарус седяхме на верандата отвън в тъмнината, привлечени от това, което бе вътре в нас, някакво странно наше време, пленено в кръвта и костите ни. Чувствах се пристрастена към опасността, към тръпката да си жив, да поемаш

рискове. Любехме се навън, в мрака, под изливация се върху нас дъжд. Отивахме до малкото езерце, обръщяхме се с гръб и събличахме дрехите си. Не беше нужно да се виждаме, за да сме сигурни какво желаем. Това беше история, която само ние знаехме, никой друг.

Когато ходех в групата на оцелелите, не чувствах нищо към тези хора, никаква привързаност. Искях да се отърва от тъжните разкази за объркания им живот. Идвах късно, тръгвах си по-рано, отбягвах момичето с различните чорапи, когато я срещнех на улицата. Наближаваше сезонът на ураганите, период, когато ударените от мълнии принципно се чувстват по-притеснени и напрегнати от обикновено. Всичко можеше да се случи по всяко време. В групата си споделяхме съвети за безопасност. Стой далече от прозорците; направи си убежище срещу бедствия. А нощем се озовавах отвън на верандата с Лазарус, когато вятърът почти можеше да ни отвее. Не мислех за никаква безопасност.

[1] Десетичната класификация на Дюи (или десетична система на Дюи, Dewey Decimal Classification (DDC), Dewey Decimal System) — система за библиотечна класификация, разработена от американеца Мелвил Дюи през 1876 г., използвана и днес, макар и не в оригиналния си вид. — Б.пр. ↑

II

— Къде се губиш? — попита ме Рени след една сбирка, докато се мотаехме край масата със закуски. Имаше овесени бисквитки, сладки със сметана и нещо сиво, което предположих, че беше червен кадифен кекс, местният специалитет.

Напоследък се държах по-егоистично от всякога. Имах мрачен таен свят и той ми подходеше. В моята алчност бях забравила за Рени. Аз му бях нещо като приятел, от лошия тип, и се срамувах от своята неспособност да оказвам приятелска подкрепа, както се предполагаше да правя. Рени изглеждаше нервен и слаб. Не че беше моя отговорност.

— Насам-натам — отговорих аз.

— Чукаш ли го? — попита ме той. Просто така. Сякаш бе прочел мислите ми. Дали се бях издала по някакъв начин? Едва ли. Изражението ми никога не се променяше.

— Божичко, колко си подозрителен. И гаден.

Взех си бисквитка от подноса, въпреки че мразех овес.

Но Рени не можеше толкова лесно да бъде заблуден.

— Имаш предвид „умен“.

— Всъщност исках да кажа точно това.

И двамата се разсмяхме.

— Ти, от друга страна, си доста глупава.

— Може би ти пък ще ми се похвалиш с успех в романтичния си живот?

Айрис Макгинис. Момичето, което дори не подозираше, че е жив.

— Добра си — отвърна Рени. — Тук ме хвана.

Основата на приятелството ми с Рени беше споделената глава с болка от нашите лични истории. Беше специална глава, с водещия принцип на всичко, което щеше да последва: Внимавай какво чувстваш. И по-добре, не чувствай нищо. С ръкавиците си Рени не можеше да усеща достатъчно и му беше трудно да вдигне камък или дори сламка. Тъй като го виждах все по-рядко, откакто ходех във

фермата, не бях забелязала колко се бе влошило състоянието му до тази вечер на сбирката. Изглеждаше по-нервен от обикновено; летният семестър бе към края си и той имаше много малко вяра в себе си.

На следващия ден бях в библиотеката, когато Рени ми звънна. От време на време трябваше да ходя на работа, но не правех нищо важно — бавно и лениво поставях книгите на местата им, в онова замечтано, отнесено състояние, в което изпадах, когато мислех за Лазарус Джоунс. Бях Снежната царица, която искаше да пламне жива. Искях да поема по каменистата пътека, която минаваше през изпепелената гора. В края на пътеката щях да открия това, за което копнееше всеки приказен герой. Не перли, нито царства или злато. Търсех нещо много по-добро от това. Истинско съкровище. Истината.

— Трябва да ми помогнеш — каза Рени.

— За Айрис ли става пак дума?

Айрис Макгинис, нимфата на тъгата, толкова далечна, сякаш живееше на Луната. Рени обичаше да говори за нея. Обикновено се изключвах и го оставях да излее душата си, но търпението ми вече се изчерпваше.

— Този път не.

Страхуваше се, че ще се провали на курса си по архитектура; приближаваше крайният срок за проекта му, а той не можеше да работи по него заради болката в ръцете си. Вземаше „Демерол“ и „Теглетол“ за треперенето на пръстите си. Усетих как вината се надигна като живо същество вътре в мен. Искях да му откажа. След работа възнамерявах да се кача на колата си и да шофирам до тайната страна, където портокалите бяха бели. Искях да вляза в студеното езеро, в което с Лазарус плувахме в ясните нощи, след като всички работници си бяха тръгнали, след като камионите бяха натоварени и заминали надалече, след като се бе стъмнило... Да усетя калта между пръстите си под черното и беззвездно небе. Мислех за това през целия ден, докато подреждах книгите. Искях да бъда повлечена към дъното на езерото, да забравя, че съществува нещо друго във вселената.

Но как можех да откажа на Рени, моя приятел, Рени Тъжния? Как може да му кажа какво всъщност исках? Махни се, върви си. Сега съм в друг свят, в друга страна; тук никой не може да ме намери, тук няма граница между огъня и водата.

Трябваше да го посъветвам да си избере друга специалност. Но не. Вечната доброволка, предложих му да помогна с проекта, ако той ми дава инструкции какво да правя. Рени дойде у нас тази вечер. Личеше си, че е отчаян. Двамата си приличахме много. Треморът му се влошаваше. Косата му бе пораснала, сплъстена на възли. Не се беше къпал отдавна. Всички белези на отчаянието. При мен в такива случаи се засилваше тракането в главата ми — беше толкова силно, че заглушаваше звука от телевизора.

— Сигурен ли си, че си в състояние да работиш? — попитах го аз.

Дали беше пиян или напушен? Очите му бяха зачервени.

И после осъзнах. О, не, той беше плакал.

Рени погледна към ръкавиците си; изражението му бе такова, сякаш виждаше не собствените си ръце, а копитата на някое животно или лъвски лапи.

— Може би е време да се откажа от архитектурата.

Подобното привлича подобното, историята иска друга, към която да се долепи. Трябваше да му кажа: Да, откажи се, запиши литература или история на изкуството... Всяка дисциплина, в която щеше да има някакъв шанс, за разлика от областта, в която със сигурност щеше да се провали. Но нещата не ставаха по този начин. Скочи в кладенеца, заспи за сто години, привържи се към дърво в подножието на планината, в която вали всеки ден сняг и преспите са три метра високи.

— Не говори глупости.

Ето ме, бутам го в кладенеца.

— Архитектите не строят с ръце сградите. Те вдъхновяват и творят проекти. Строителите и дърводелците вършат останалото — продължих аз.

— Трябва да се откажа от всичко. От архитектурата, от Айрис. Безумни мечти.

— Откажи се сега и наистина никога няма да се сбъднат.

Звучах като герой на Андерсен, от онези, които са на страната на разума и на доброто. Бях неговата главна мажоретка, негова приятелка, негова роднина, негова лъжкиня. Пристъпи напред и скочи. Не се тревожи за каска или предпазен колан. Ще успееш, ако опиташ с

цялото си сърце! Ходи по стъкло, дръпни леденото острие от сърцето си, изправи се срещу опасността. Преодолей я.

Думите ми звучаха толкова фалшиво, направо не вярвах, че това съм аз, но Рени се ухили въодушевено. Предполагам, че понякога хората наистина се нуждаят от приказки като тези на Андерсен. Истории от типа „така трябва да стане“, приказки „всичко това е възможно“. Рени прокара пръсти през рошавата си коса.

— Нямам никакъв шанс — каза той, но чувах в гласа му другата нотка — вече бе започнал да вярва в обратното.

— Да го направим.

Винаги скачах в дълбокото. Дори не исках да бъда тук, но ето ме, готова да се посветя на големия му проект.

— Първо да построим този храм, после ще се заемем с Айрис — продължих аз. — Кажи ми какво да правя. Ръководи ме. Вдъхнови ме. Нека бъда твоят дърводелец.

Рени беше донесъл лепило, летвички, балсамово дърво, бамбук, плексиглас, хартия. Разгъна проекта на кухненския плот. Честно казано, когато я видях пред себе си, задачата ме ужаси. Никога не бях строила нищо. Моята игра бе унищожението. Рени забеляза изражението ми.

— Майната му — каза той. — Може би трябва да се проваля.

Разчистих кухненската маса и поставих голямата пластмасова основа, върху която щяхме да строим. Щяхме да правим дорийски храм, но преди да започнем, трябваше да изгоним котката от стаята, което успяхме да постигнем чак когато сложихме отворена консерва с риба тон на верандата. Рени ми даде указания — започнах с бамбуковите летвички. Изпълнявах инструкциите му, но отговорността и страхът ми, че ще съсипя проекта му, ме караха да се потя цялата. Никога не бях успяла да направя нещо правилно, откъде ми беше хрумнало, че сега ще мога да му помогна?

— Чудесно — казваше ми Рени всеки път, когато свързвах бамбука с телта. — Страхотно.

Когато приключих с това, което се предполагаше да бъде рамката на проекта, на масата се издигаше нещо като храм от кости.

— Сигурен ли си, че така е правилно? — взирах се в скицата. Шейсет процента от оценката на Рени зависеше от този проект.

— Това е само скелетът — успокой ме той. — Ще направим останалото следващия път.

Поръчахме си пица, после заключихме кухнята, за да не се промъкне вътре Жизел и да разтури всичко. Вентилаторът беше включен, но с него и без него тракането в главата ми бе станало тихо.

— Когато приключим, ще дам храма на Айрис — каза ми Рени. — Обмислям го от началото на лятото.

— Така ли? — попитах аз. Побиха ме тръпки; задаваше се неприятност. Дали Айрис подозираше, че той въобще съществува?

Рени отвори портфейла си и извади оттам малък златен медальон с името на Айрис. Бижутото изглеждаше много красиво, тъжно и мъничко в голямата, облечена в ръкавица длан.

— Поръчах го на бижутер в мола в Смитфийлд. Ще го закачим над вратата. Обзалагам се, че никой не е правил нещо подобно за нея.

— Рени...

Мания или любов, или и двете? Той отгатна съжалението и съмненията ми.

— Смяташ, че съм идиот. Мислиш, че нямам никакъв шанс с нея.

— Не мисля, че някой въобще има шанс — не с нея, в живота — признах аз.

Когато пицата дойде, Рени плати, за да ми се отблагодари за помощта. Докато подаваше парите, доставчикът се загледа в ръкавиците му — предположих, че се притесни да не би Рени да има някаква заразна болест.

— Той е идиот — отбелязах по негов адрес, когато мъжът си тръгна. — Не му обръщай внимание.

Рени прибра златния медальон обратно в портфейла си: отне му доста време да го направи, беше едновременно непохватен и прекалено грижлив. Обикновено не забелязвах ръкавиците му, не повече, отколкото лапичките на Жизел. Сега обаче очите ми не можеха да се откъснат от тях. Замислих се за Айрис Макгинис, живееща безгрижния си колежански живот, в чиято главичка със сигурност нямаше мисли за мрачна любов, златни талисмани и дорийски храмове.

Усетих промяна в атмосферата; отворих вратата и повиках котката. Жизел се втурна вътре и се скри в ъгъла. Не обърна внимание

на вечерята ни, сервирана върху масичката за кафе. Беше нетипично за нея. Отново беше уловила нещо. Малки стъпалца. Сива сянка.

— Това живо ли е? — попита Рени, който също бе забелязал плячката ѝ.

— Убива всичко, в което може да забие нокти — извиних се аз от името на Жизел. — В природата ѝ е.

Рени отиде в ъгъла и се пребори с котката, за да изтръгне от устата ѝ тази втора къртица. Тя заби зъби в ръкавицата му.

— Леле, истински хищник! Пусни! — заповяда ѝ той.

Котката нямаше никакво желание да изпълнява нареждания, затова се наложи Рени да я стисне за врата и да я разтърси. Жизел явно бе ужасена от това отношение — аз се държах с нея като с равна; изръмжа и пусна жертвата си, после се отдръпна встрани и изсъска.

— Убийца! — извиках след нея.

Моята домашна любимка, моето съкровище. Бях се привързала към нея. Притеснявах се, когато не се прибереше вечер; чаках нервно на верандата, докато тя спокойно се разхождаше наоколо. После идваше и се отъркваше в краката ми. Бях започнала да купувам сметана специално за нея. Лош знак. Никакво обвързване, това беше моето мото. Към никого и нищо.

— Оставила е зъбите си в нея — каза Рени и вдигна къртицата.

— Мъртва ли е?

Пицата ни изстиваше, но отидох да огледам къртицата. Не мърдаше.

— Имам още една на верандата.

— Сериозно ли говориш? Още една къртица?

Показах на Рени къде бях оставила кутията от обувки. Повдигнах леко капака.

— Тази определено е мъртва.

— Да не ги колекционираш?

Разсмяхме се, но не беше смешно. Тук, в кутията от обувки, имаше малко телце на издъхнала къртица, свита на кълбо, от която бяха останали само кожа и кости. Възможно ли беше да се бях привързала и към това бедно създание? Миришеше на пръст и прах, тъжна, горчива миризма.

— Е, тази все още е жива — Рени посочи днешната къртица. Пъхна я в джоба на якето си. — Обзалагам се, че и другата е била

жива. Просто се е престорила на мъртва. Трудно е да се каже, нали знаеш.

Все още бях момичето, което пожелаваше смъртта. Докосни ме и се превърни в лед. Докосни ме два пъти и може да изчезнеш.

— Провери ли дали е била мъртва, преди да я изхвърлиш? — попита ме Рени.

След всичко, което бях направила за него тази вечер, сега той май ме обвиняваше в убийство или поне в безхаберие. Не че имаше разлика. Имах лепило по ръцете си и пръстите ми бяха разранени от тези проклетите бамбукови летвички. Нямах да се получи, нито неговият живот, нито моят. Беше ми писнало и не можех повече да крия досадата си.

— Дали не е по-добре да се откажеш от проекта? — казах аз.

— След като правя всичко погрешно, как ще ти построя храма?

— Значи се отказваш, така ли? Това ли беше? Всъщност защо не... Всички искат да се отърват от мен.

Беше толкова чувствителен, че една-едничка капка отрова можеше да го засегне, една дума, един поглед, едно парченце лед, забито в сърцето му. Отпусна унило глава. Проверяваше къртицата. Видях това, което нямах желание да виждам: Рени бе съкрушен. Не можеше да го скрие от мен; знаех отлично как се чувстваше.

— Нямах това предвид, Рени — приближих се до него. Единственият ми приятел. Видях, че къртицата дишаше леко. Едното от ушенцата ѝ бе разкъсано наполовина.

Разказах на Рени за Лазарус, не всичко, разбира се, не и за начина, по който се чувствах отвътре, а само как ставах от леглото в странни часове, за да отида при него, тласкана от нещо необяснимо; разкрих му крайчетата на моята история.

И все пак казах прекалено много. Внимавай на кого се доверяваш. Докато седяхме отвън на верандата, с докосващи се колене, и двамата усещащи промяната във времето, направих грешката да спомена, че с Лазарус винаги бяхме заедно само на тъмно. Може би това тайно ме беше измъчвало. В мига, в който го казах, разбрах, че е трябвало да си държа устата затворена.

— Не се ли притесняваш? Подозрителна си за всичко друго, но не и за това? Очевидно има нещо, което Лазарус не иска да виждаш. По дяволите, иска ми се да можех да направя същото с Айрис. Но дори

в мрака не бих могъл да я измамя. Моят проблем ще се забелязва още по-ярко. Тъмнината ще влоши нещата.

Рени реши, че ще ми покаже този последен ефект от неговия удар. Онзи, който криеше от всички. Имах чувството, че това е неговата съкровена тайна, загадката за неговата същност. Не бях сигурна, че исках да я разгадавам. Но не можех да го спра.

Всичко бе станало прекалено лично и исках да се махна. Исах уединение. Исах да му кажа да не ми показва нищо.

Исах да му обясня, че само се преструвам, че съм загрижена за него и това ме интересува. Но просто стоях там, без да мога да помръдна, напълно застинала.

Рени свали ръкавиците си. Чувах как го прави; простенваше от болка, когато грубата тъкан се допираше до наранената му кожа. И тогава го видях. Беше изумително. По кожата му искряха ярки жълти и зелени линии. Беше много странно и по някакъв особен начин красиво. Можеше да се види само на тъмно — златните нишки, вплетени в плътта му като изящен, свръхестествен килим. Златото излизаше от мястото, където часовникът и пръстенът му се бяха разтопили в ръцете му, сякаш металът бе попил в него. Но разбирах защо той толкова се страхуваше от любовта, макар и да жадуваше за нея — в момента не приличаше напълно на човешко същество.

— Направиха ми биопсия, за да видят дали могат да го извлекат, но злато то се е смесило с подкожната мазнина. Никога няма да се отърва от него.

Нежно хванах ръцете му. Струваше ми се, че ще се разплача. Запитах се дали увредените хора могат някога да преодолеят това, което ги бе повредило.

— Значи си направен от злато. По-добре е, отколкото да си от обикновена плът.

— Да, точно така. Аз съм просто поредният изрод — Рени отиде да светне лампата на верандата. Обърна се с гръб към мен, докато си слагаше отново ръкавиците. — Обзалагам се, че и твоят приятел е като мен. Твоят Лазарус.

— Подобното разбира подобното. Вярвах в това.

— Той крие нещо — продължи Рени.

Не биваше да му казвам. Не биваше изобщо да говоря за това с него, нито да се сближавам.

— Е, тогава се надявам да е нещо толкова красиво като ръцете ти.

Рени ме погледна така, сякаш бях пълна идиотка.

— Не схващаш ли? Човек не крие нещо, ако смята, че е красиво. Криеш това, което е увредено. Криеш се, когато си чудовище.

Сменихме темата, но бе прекалено късно. Някои идеи, след като са посадени веднъж, поникват вътре в теб дори против волята ти. Бях започнала да мисля за увредени неща.

— Какво според теб ядат къртиците? — попита Рени, когато го заках обратно до университета.

Разбира се, той щеше да запази къртицата, да превърне това сляпо, наранено създание в свой домашен любимец. И тогава какво? Къртицата щеше ли да му проговори? Щеше ли да му изпълни три желания? Махни златото от кожата ми, пръстена от пръста ми, часовника от китката ми!

— Червеи? — предположих аз. — Брат ми ще знае, но той е прекалено зает, за да говори с мен.

— Варено от червеи — ухили се Рени. — Кексчета с червеи.

— Вероятно продават храна за къртици в зоомагазина. Може да пробваш и в „Железарския магазин на Акър“. Там май имат всичко.

Спомних си как някога Нед оставяше храна навън за прилепите, които живееха на покрива ни. Правеше смес от лой, мед и плодове и я пъхаше във водосточната тръба. Криех главата си под възглавницата нощем, но той наблюдаваше през прозореца дали прилепите ще се появят да си хапнат.

Те могат да я открият, без да гледат къде отиват, казваше брат ми. Толкова свършени са сетивата им. Макар да са слепи, летят в тъмното.

През нощта кампусът на университета „Орлон“ бе спокоен и пуст. Струваше ми се, че бях докарала Рени на погрешното място. Причината бе в съсипаните му тяло и душа. Кампусът бе толкова подреден, толкова свършен, а той се разпадаше пред очите ми. Истинският приятел щеше да изплете ръкавици от тръстика и къртича кожа за Рени; той щеше да ги носи три дни и да се излекува. Първото момиче, което минеше покрай него в кафенето, щеше да се влюби на мига, и това щеше да е Айрис. Айрис Макгинис щеше да го види за пръв път, щеше да погледне в душата му и когато откриеше колко

силно я обича той, щеше да се трогне толкова много, че от гърдите ѝ щеше да се надигне ридание.

Рени се пресегна към джоба си за къртицата. Беше прав за мен. Вероятно щях да предположа, че няма как да ѝ се помогне и да я пхна в кутията от обувки, за да стане и тя само кожа и кости, също като предшественичката си, още едно сгърчено мъртво листо. Дори нямаше да проверя дали сърчицето ѝ биеше.

— Все още е жива — каза Рени.

— Не можем да искаме повече от това, нали?

— Забрави какво ти казах за Лазарус. Може би просто ревнувах, че си имаш някого, а аз — не.

Сякаш можех да забравя. Ако нещо имаше отрицателна страна, винаги я откривах. Плувах по живота си върху сал, сглобен от съмнение и страх.

— Разбира се. Не се тревожи — опитах се да прозвуча ведро. — А и не сме се запътили към църквата. Това не е любов, Рени. Отношенията ни не са такива.

— Радвам се за теб. Каквото и да е това, което имаш. Наистина.

Вярвах му. Можеше самият той да е с разбито сърце и да се радва искрено за някого другото.

— Аз пък ще забравя за Айрис. Беше тъпа идея да ѝ давам храма. Или дори да се надявам, че тя би искала да е с мен. Защо ще иска да бъде с едно чудовище?

— Ти не си чудовище.

Усетих някаква топлина да изпълва очите ми. Беше съчувствие. Нещо, което не исках да изпитвам.

— Виж, Рени, дори да не е Айрис, ще има някой друг, който ще смята, че си свършен такъв, какъвто си.

Той ме погледна и видях, че независимо какво казваше, в сърцето му все още живееше надеждата. Искаше му се да вярва, че е възможно.

— Повярвай ми — казах аз.

— Може би си права.

— И ти също го знаеш.

Почти бях убедила сама себе си. Рени излезе от колата и тръгна назад, за да може да ми помахва с ръка за довиждане.

— Чудовища от целия свят, обединявайте се! — провикна се той и вдигна юмрук във въздуха.

— Върви да учиш, или каквото там правиш! — отвърнах му със смях.

Той влезе в общежитието. Беше си тръгнал, но не напълно. Защото тя беше още с мен: посятата от него идея, която растеше и ставаше все по-голяма. Ами ако Лазарус наистина криеше нещо? Ако беше чудовище? Мъжът, когото си мислех, че познавам, можеше да е само плод на моето въображение, мечка, змия, крастава жаба. Колкото повече мислех за това, толкова повече се чудех. Възможно ли беше да опознаеш някого, истински? Може ли познанието да наранява, да те прониже в сърцето, да счупи костите ти?

Вместо да се прибера вкъщи, отидох до библиотеката. Майната им на човешките същества. Винаги се чувствах в по-голяма безопасност с историите, отколкото с плътта и кръвта. Влязох през задния вход, после заключих вратата. В библиотеката беше горещо и влажно; нищо чудно, че страниците на по-старите издания ставаха кафяви. Запалих лампата на бюрото. Малко кръгче жълта светлина. Франсис оставяше бюрото си винаги прилежно подредено, така че внимавах да не разбутам нещо. В стаята имаше особена, тежка атмосфера през деня включвахме стария климатик, но сега прахът се беше утаил. Закашлях се и звукът отекна в помещението.

По бюрото си Франсис имаше снимки на племенниците си, на черно куче, на име Хари, на каналите във Венеция, където беше ходила миналата година. На моето бюро нямаше нищо. Поне нищо, което другите можеха да видят. Само невидимата снимка на момичето, което бях — момичето, потропващо с ледени крака на верандата, издишащо студения въздух като дим, малкото зверче с дълга, падаща по гърба му коса; звездите в черното небе бяха закотвени неподвижно по местата си, а ледът наоколо блестеше завинаги, много по-ярък от всички небесни тела.

Чувах как бръмбарите се удрят в стъклата на прозорците. Чух стон, сякаш книгите дишаха. Чувствах, че това е мястото, където принадлежа. Тук живеях. Всичко друго, което се бе случило или щеше да се случи, бе като някакъв сън. После чух глухо тупване. Поех си дъх. Това бе истински, жив звук и той ме пробуди. Може би все пак исках да бъда жива. Може би исках да бъда част от света. Уплаших се, че в библиотеката се опитваше да проникне крадец. Но тук нямаше

какво да се открадне. Този човек явно бе достатъчно луд, за да проникне тук, а това означаваше, че можеше да направи и повече.

Изгасих лампата. Чу се силен метален звук и веднага си отдъхнах. Не беше проникване с взлом, някой връщаше книга — имахме специален отвор на вратата за такива случаи. Нищо повече. Ощипах се силно, задето се бях държала като идиотка, и отидох до входа. Нямахте от какво да се страхувам. Видях някой, облечен в бяло, да се отдалечава по пътя. Жената беше боса. Косата ѝ бе светла, пусната свободно, и тя бързаше. На паркинга имаше кола с включен двигател. Нощта беше мрачна, непрогледна като катран. Не виждах чертите на лицето ѝ, докато жената не влезе в колата и не включи фаровете. Беше снаха ми.

Стоях неподвижно и гледах втренчено, докато колата не изчезна от погледа ми. Сърцето ми биеше прекалено бързо, прекалено силно. Бях прекарала целия си живот с мисълта, че съм съучастник в престъпление, това не беше нещо непознато за мен. Момичето, пожелало смъртта, предателката, лъжкинята, пазителката на тайните. Бях асистентка на смъртта, без никакви особени лични умения. Лакей, глупачка, помощничка, чиито действия винаги причиняваха трагедия. Една стъпка, едно желание, една грешка, една снежна нощ. А сега бях видяла снаха си Нина да тича боса към колата си и да изчезва в мрака. Осъзнах, че бялата дреха, която носеше, бе нощница.

Книгата, която бе върнала, лежеше в коша под процепа на вратата; когато я вдигнах, все още пазеше топлината на нейния допир. Взех я със себе си и тръгнах към задния вход, към паркираната ми в сенките кола. Минах през кампуса и явно не бе случайност, че стигнах до улицата на брат ми. Може би исках да се уверя, че жената пред библиотеката не беше Нина, а някоя, която просто приличаше на нея. Можех да виждам през прозорците на някои от къщите по улицата, светещи с жълта светлина, пълни с живот. Къщата на брат ми обаче беше тъмна. Всички спяха. Всички бяха на сигурно място вътре, в безопасност. Колата, която бях видяла пред библиотеката, беше паркирана на алеята. Може би не я беше карала тази нощ; не бях сигурна, че искам да открия истината. Не смеех да изляза и да докосна капака ѝ, за да проверя дали не е все още топъл.

Над мен имаше улична лампа; когато извадих книгата, която Нина бе върнала, видях заглавието: „Сто начина да умреш“. Беше

наръчник за самоубийство, който често бях преглеждала в Ню Джърси, когато Джак Лиънс ме търсеше за информация. Почувствах как гърлото ми се свива. Май напълно бях грешала в мнението си за Нина.

Наблюдавах как нощните бръмбари прелитаха над моравата им. Дали Нина се бе прибрала у дома и се бе пъхнала в леглото до брат ми, дали той бе забелязал, че я бе нямало, дали бе усетил, че бледите й стъпала бяха студени? Сега си спомних, че в деня преди смъртта на майка ми Нед й бе приготвял подарък няколко часа. Беше книга, скрепена с връзки от обувки. Когато го попитах какво е това, той ми отговори, че е историята на живота му. Това е тъпо, казах аз. Не погледнах към лицето му, за да видя дали не съм го засегнала. На кого му пука? Просто ревнувах. Знаех, че книгата може да направи нещата истински. В този случай това беше неговата любов, вложена в онези страници, защити с връзки за обувки, която той щеше да даде на майка ни. Затова му се сърдех толкова. Аз нямах нищо. Дори не ми беше хрумвало да й направя подарък. Изобщо не бях помислила за това.

Къщата ни в Ню Джърси можеше лесно да се побере в дневната на къщата, в която живеяха сега Нед и Нина. Домът им беше чудесен, дори в мрака. Преди тази вечер си представях, че брат ми и снаха ми спят добре, безгрижно — логичен сън, спокоен, без сънища. Сега погледнах през сенките и видях, че на моравата имаше жена. Съпругата на брат ми. В нощницата си беше почти невидима. Но беше тук. Беше Нина. Изобщо не помръдваше. Опитах се да се измъкна и да си тръгна бързо, преди да ме забележи. Подкарах назад, без да светвам фаровете. Може би това изобщо не се бе случвало, може би бях грешала през цялото време, но когато погледнах в огледалото над главата ми, видях, че тя ме наблюдаваше — макар да изглеждаше, че й бе все едно. Гледаше право през мен, сякаш светът вече не я интересуваше, сякаш всичко, което бе важно, вече не можеше да бъде видяно с просто око.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИСТИНА

I

Хората крият своята истинска природа. Разбирам го, дори го одобрявам. Какъв щеше да бъде този свят, ако изливахме сърцата си по улиците, ако се късахме от рев под дърветата, пребивахме всички, които не понасяхме, целувахме непознати и им разкривахме душата си? Прикрий се с плаща си, така е добре, това трябва да правиш; сложи си маска, създай си външно аз, на което искаш хората да повярват. Снаха ми беше съвършеният пример: слънчева, почти идеална математичка, която шофираше по нощница из пустите улици, когато повечето прилични хора си бяха по леглата, и изучаваше стоте най-подходящи начина да умреш. Реших никога да не споменавам, че съм я видяла как връща книгата в библиотеката. Бях лъжкиня като всички останали и щях да се преструвам, че не съм открила пукнатината в реалността на нейния живот, онзи късен час, вратата на библиотеката, книгата на тъгата в ръцете ѝ.

Абсент — с това започваше списъкът на препоръчаните видове смърт. Анемия, причинена от отказване на всякаква храна, анонимност, арсеник, асфиксия, барбитурати (стрити в пудинг или в ябълково пюре, за да бъдат усвоени по-бързо), беладона, блата (и езера), отровен бръшлян (поет като чай или като аромат във въздуха), отровен бучиниш, газ, градински кукуряк (сварен на отвара за пиене), смърт от измръзване коли (катастрофи, задушаване), корен от фитолака, найлонов ви торбички, използване за задушаване (виж двойна смърт виж подсигуряваща свръхдоза), обесване, огнестрелни рани, огън, „Оксиконтин“, смърт от падане от отворени прозорци (препоръчително над осми етаж), полски джоджен, приспивателни, разкъсване на артерии (бръсначи, ножове, писци на писалки), стимуланти, татул, удавяне, ужилване (виж пчели, виж оси, виж гнезда, виж алергии), хероин... И още — смърт в обществени тоалетни, мотели, смърт от провокирани инциденти с полиция (виж преследване с кола, пиянство на обществени места, хулиганство), да се озовеш на неподходящото място в неподходящото време, смърт от изречени желания.

След нощта в библиотеката видях Нина няколко пъти, съвсем случайно — веднъж в магазина, веднъж в университетския стол, докато с Рени обядвахме; и двата пъти тя ми помаха съвсем ведро и приятелски. Аз също ѝ махнах в отговор и се заех със своите дела, сякаш не бях прегледала отново „Сто начина да умреш“, преди да я върна на мястото ѝ на лавицата, сякаш снаха ми не се разхождаше нощем по нощница. Секцията „Самопомощ“ там беше мястото на книгата.

Истината беше, че не желяех да се намесвам. Защо да се бъркам в нечий чужд живот, да повеждам някого надясно вместо наляво, извън пътя вместо по него? Намеси се и ще сбъркаш. Неизбежно е. Кой знае докъде могат да доведат съветите ти, намесата ти, любовта ти? Започни и може да се окаже невъзможно да спреш. Това се бе случило с Лазарус. Бях взела мънистото съмнение, което ми бе подхвърлил Рени, и нанизах огърлица — червени перли, невидими за очите ми, но стегнати около шията ми, впиващи се в плътта ми.

Кой всъщност бе той? Това беше въпросът. Какво означаваше да имаш любовник, който те прегръща само в мрака? Който искаше да замаскира не само най-скритото си аз, но и всичко останало на повърхността? Нищо добро, това беше сигурно; нищо, на което можеш да вярваш. Нещо неочаквано, което може да те ухапе и да те повлече към дъното. Колко лесно бе да бъдеш погубен от някои неща. От тези неща. Червени перли. Истината. Трябва да узнаеш това, което не искаш да знаеш; трябва да го вземеш и задържиш на отворената си длан. Грабни го — парещата коприва, жилещата оса, остроото късче стъкло. Направи го. После живеи с последствията.

Винаги, когато питах Лазарус какво е да си мъртъв, той се смееше. Казах ти, че няма да говорим за това. Любовникът ми си имаше свои правила: това да, онова не. Сред мрак, цяла нощ, но никога на светло. Но аз не се отказвах. Кога ли го бях правила? Шепнех и ръчках като досадна жена, като инатливо дете. Потропвай с крака, малко момиче. Отрежи косата си от яд. Винаги получавай това, което искаш. Не се отказвай. Дразни, умолявай, плачи.

Какво имаше, когато премина отвъд? Посрещнаха ли те починали роднини? Черна дупка? Дали времето се разточи в безкрайност, дали имаше един голям трясък — бум — и край, както

когато фокусникът размахва шал над шапката със заека и след това той изчезва, изчезва, изчезва?

Лазарус ми се смееше. Беше 37 градуса и ние бяхме в кухнята, криейки се на сянка. Той носеше бяла риза с дълги ръкави. Сега забелязах: всяко копче бе закопчано.

— Защо мислиш за тези неща, защо не се оставиш на настоящето, на този миг, точно тук и сега?

Прегърна ме, придърпа ме към горящата си гръд, доближи уста до ухото ми. Дори гласът му бе топъл и ме разтапяше. Усетих го до себе си, бедрата ни бяха допрени, телата ни се допълваха и в този момент повярвах, че го познавам. По определен начин. Жега, нощ, секс, целувка, кожа, мускули, топлина. По начина, по който усещах ръцете му в мрака. Всяко ребро. Гърдите ми, торса му, моето тяло, неговото тяло. Неговата мощ и топлина вътре в мен. Думите, които казваше, които изобщо не бяха думи. Начинът, по който ме желаше. Това не беше ли достатъчно? Можеше ли да е любов? Отговаряше на всички научни изисквания: учестеният ритъм на сърцето, склонността да вярваш на почти всичко, тя копнее за него, мисли за него винаги, когато е далече от него, качва се в колата по всяко време на денонощието, шофира по мрачните пътища. Още симптоми? Ускорен пулс, усещаш всичко някъде ниско долу, в слабините си, в бедрата си, изобщо не мислиш, нямаш желание да правиш нищо друго, струва ти се, че изчезваш, че няма разлика между света вътре и света отвън. Всички признаци бяха налице. Имах достатъчно доказателства, че съм се привързала към някого.

И все пак тя беше там. Силата на една-едничка идея, посята в главата ми. Какво бе скрито, какво не бе. Сякаш някакъв запис се въртеше отново и отново вътре в мен и не можех да го спра. Глас на птица, шепот на къртица: Открий каква е тайната му.

Не е ли това центърът на всяка история? Търсенето на истината. Нуждата да разбереш. Разкъсай тюленовата кожа магарешката кожа, перата, белезниците. На лунна светлина сред сиянието от звездите и небесната синева, под светлината от газения фенер. Свали воала от очите ми. Махни камъните от ушите ми. Завърти ме два пъти. Кажи ми. Без значение какви ще са последствията. Без значение каква ще е цената. Поне докато не настъпи мигът, в който трябва да я платя. Докато цената не те ослепи, не те оглуши, не те изгори жива.

Следващия път, когато отидех да видя Лазарус, щях да огледам тайно рафтовете му с книги в дневната, докато той беше в кабинета си. Докато оправяше сметките си, докато пиеше приготвения си от мен чай, докато беше зает и ми вярваше. На мен, от всички хора.

Рафтовете бяха прашни. Цялата стая беше. Синева, газен фенер. Нито една от книгите не бе докосвана от доста време. Като библиотекарка можех да отгатвам такива неща: коя книга бе използвана, коя бе забравена. Пластът прах, начинът, по който книгата лежеше на лавицата, нежелана и изоставена. Минавах от един шкаф към друг. Книги за пътешествия. Туристически справочници за Франция. Музеите на Ню Йорк. Селищата в Перу. Цял рафт за Италия. Всичко по азбучен ред, подредено, прашно. Музей от книги.

Лазарус влезе в стаята и ме хвана, както се бях привела на пода на колене.

— Май си готова за мен, а? — каза той.

Разсмях се. Аз също.

Трябваше да се засрамя; сексът беше неразделна част от нас. Чудех се какви ли щяха да бъдат отношенията ни, ако не ни беше нужен лед, вода, целият този студ. Ако имахме такъв шанс, може би никога нямаше да спрем; може би щяхме да се изпепелим взаимно, да се превърнем в прах, да изгорим, да пролеем кръвта си.

— Разглеждам книгите ти — обърнах му гръб аз. Винаги правех така, когато не вярвах на нещо или някого.

— Не си виждала достатъчно в библиотеката ли? Така ли?

Той приближи до мен, ръцете му бяха на кръста ми, пръстите му докосваха и изгаряха кожата ми.

— Ако ще ми четеш, нека да е приказка за лека нощ — Лазарус се усмихна леко.

Харесвах тази усмивка. Харесвах това, което значеше тя. Предполагам, че се бях изчервила. Поруменияла. Пламнала. Но не от срам. От желанието, което изпитвах и не можех да прикрия. Прекарвахме повечето време във ваната; правехме секс така, както сигурно го правеха рибите — сред вълните, в студената вода, с единствената разлика, че кожата ни омекваше, а не се превръщаше в люспи. Когато бяхме в леглото, се любехме върху одеяло, върху което бяхме посипали натрошен лед. Пръстите ми посиняваха, но не ми пукаше. Те и без това изтръпваха и бяха живи само когато го докосвах.

Вдигнах книга пред лицето му. Ухаеше на зелени поля, червено вино, слънчева светлина. Неуловимият аромат на мастилото на художник.

— Интересуваш се от Италия?

— Интересувам се от теб.

Вероятно мислеше, че това е отговорът, който исках да чуя.

Можеше и така да е. Но в случая не беше.

— Сериозно. Имаш толкова много туристически справочници. Няма да ме напуснеш, нали? Да изчезнеш внезапно в Рим или Флоренция? Там можеш да си намериш друга жена, някоя красавица...

Той взе книгата от ръцете ми. Възможно ли беше някой да ме гледа по този начин?

— Ти си единствената, която искам.

Вярвах му. Трябваше да спра. Но вече бях започнала, вече бях пуснала плана си в действие, нуждата, която изпитвах, посоката, в която се бяхме запътили, средата на нашата история, най-опасната част, където всичко бе възможно.

Лазарус издуха праха от книгата и я върна на рафта. Книгите бяха подредени, град след град, държава след държава. Той пхна книгата в секцията на Южна Америка. Не се интересувахе от реда. И изведнъж ми се стори, че той никога не беше виждал тази книга преди. Тази или която и да е друга от лавицата.

— Може би трябва да отидем някъде — исках да видя реакцията му. Така децата бутаха мъртвото животинче с пръчка, за да проверят дали ще помръдне. Живо ли е или не? Диво ли е или безопасно? — Говоря сериозно. Някъде, където не сме били.

Лазарус ме погледна. Десет години по-млад. От онези мъже, които никога не биха се занимавали с мен. Красив. Не го ли знаеше? Не се ли беше поглеждал в огледалото? Или пък не виждаше ясно мен? Дали беше сляп за ситуацията ни — аз не можех да виждам червеното, той не виждаше грозотата или измамата.

Но сега почувства, че имаше нещо нередно. То беше във въздуха, като молец или дразнещ комар. Между веждите му се образува бръчка. Личеше, че се опитваше да разбере защо говорех за отиване някъде другаде, когато всичко, което можехме да искаме, бе точно тук.

— Ей, ела в кухнята — каза най-накрая. — Приготвил съм ти обяд.

Просто така. Не се интересувам. Следващата тема. Тук и сега. Обяд на масата. Като нормалните хора.

Последвах го по коридора. Чувствах се ограбена; сякаш някой беше взел малкото останало вътре в мен и го бе отнесъл надалече. Сега вече бях сигурна — той никога не беше чел книгите на онзи рафт.

Беше направил доматена супа. Харесваше я студена и в своята купа слагаше бучки лед. Наля си чаша пресен портокалов сок.

— Витамин D — каза той.

Той трябваше да мисли за подобни неща. Тенът му бе много блед, защото никога не излизаше на слънце. Понякога ми се струваше, че ще изчезне пред очите ми. Сетих се за работника на полето, който почти вярваше, че работи за чудовище. Седнах на масата. Нямахме за какво да си говорим. Отвън се смрачаваше, тъмнината настъпваше на вълни между облаците и последните ивици синя светлина. Чувствах, че сърцето ми е разбито, а до този момент дори не знаех, че имам сърце, което да бъде разбито.

Това е опасността, когато стигнеш до средата на историята. Може да откриеш повече, отколкото си искал.

Седяхме в кухнята и гледахме как светлината напуска портокаловата градина. Цялото това синьо, цялото това сияние отделя... Ако останех, щях да измия чиниите, той щеше да сложи ръцете си на леда в хладилника, после да дойде зад гърба ми и да ме докосне, докато пламнеш от огъня в него.

Щях да пусна водата да тече от чешмата. Щях да обвия студените си, мокри ръце около шията му. Но това нямаше да се случи днес. Бяхме минали във фазата след това; тогава и сега, и скоро ще се случи бяха станали отделни светове.

Това беше щастие, а ние дори не го разбрахме. Минахме право през него, без да осъзнаем. Крачка след крачка.

Чувствах се наранена, прониза ме остра болка. Напускахме бленуваното пространство на покоя, на кухнята, на следобеда, на начина, по който се желяехме. Когато се стъмваше, обикновено отивахме в спалнята му, после в банята. Отдавахме са на щастието си за през нощта. Сега бях уморена. Беше дълъг ден и все още не бе свършил. Казах му, че не се чувствам добре, имам нужда от сън. Не бях готова да откривам нищо повече, може би това беше причината. Все още не. Знаех, че истината ще преобърне света ни с главата надолу.

— Съжалявам — казах аз, докато излизахме на верандата.

— За какво?

За нищо. За всичко. За това, което щях да направя.

— Че съм така уморена.

Той ме сграбчи и аз го целунах, докато устата ми пламна от огъня в него. Без лед, не и този път. Лазарус ме пусна и ме погледна.

— Не искам да те нараня.

Те всички винаги казват това, а после го правят така или иначе. Когато тръгнах към къщи, бях съсипана.

Бях загубила нещо, усещах го със сигурност, както когато загубих червения цвят, цвета, който никога не бях харесвала, който някога избягвах. Сега всеки нюанс ми се губеше без него, струваше ми се изсушен, постен — не само аленото, пурпурното или цинобърът, а дори керемиденочервеното ми изглеждаше сиво; медните и бронзовите отсенки бяха блудкави без червените тонове в тях. Без червеното зората бе като мляко, рубините бяха загубили стойността си.

Не му вярвах. Това си беше отишло. Като капка дъжд в езерото. Нищо вече нямаше значение — нито една дума, която щеше да каже, нито една книга, която можеше някога да прочете, нито една целувка, поглед или нощен секс. Нито купичка супа. Нищо.

Прибрах се вкъщи и там беше котката ми, махаща с опашка напред-назад, дебнеща край плета. Всички цветя бяха бели като креда. Тя не ми обърна никакво внимание, когато минах по пътеката, но щом отворих мрежестата врата към верандата, дойде тичешком. Моята непостоянна приятелка. Беше ѝ време за хранене. Тя знаеше какво иска; аз бях тази, която не можеше да каже дали мъркаше от радост, или просто стомахът ѝ къркореше от глад, докато се отъркваше в краката ми.

Моята веранда. Моят ключ. Моят дом. Моето нищо.

Там беше и кутията от обувки, поставена над кашона със стари вестници, пазарски торбички и всякакви вехтории. Не можех да се насиля да погребя къртицата, а не можех и да я изхвърля на боклука. Замислих се за Рени. Бяхме работили по проекта му и дорийският храм беше почти готов. Той трябваше да го довърши и ми бе звънял, за да се разберем за подходящо и за двама ни време. Но аз бях прекалено заета, прекалено разсеяна, за да чуя какво ми говореше — как вървят лекциите му, как къртицата, която беше спасил, бе напълняла от

сметаната и червеите. Бях се съгласила да поработим заедно идната неделя и той трябваше да потърпи дотогава. Имах си свои проблеми, за които да мисля.

Надникнах в кутията, където държах мъртвата къртица. Вътре бяха плъзнали мравки. Миришеше на влажна кожа, на земя, на гнило, на нищо хубаво. Нямаше какво да пазя. Но докато гледах в кутията, осъзнах, че не мога да я изхвърля; не можех да се отърва дори от това. Така беше през целия ми живот, държах се здраво за миналото, пазах всичко, дори мъртвото и гниещото. Не можех да изхвърля нищо.

Освен най-важното.

Скоро след това имах среща с моя кардиолог. Крейвън. Човекът, който твърдеше, че имам сърце. Предишния път, когато бях ходила при него, имах неблагоприятното да се оплача от болки в гърдите и сега той ме снабди със сърдечен монитор, който трябваше да нося 24 часа, залепен до тялото ми.

— Имате аритмия и макар това да е обичайно при хора, преживели удар от мълния, трябва да сме внимателни.

— Има ли някакви странични ефекти, които досега не са били установявани? — попитах аз, като си мислех за онзи ужасен герой на Андерсен, чието сърце бе пронизано от късче лед.

— Вие сте нормална, доколкото това е възможно предвид обстоятелствата — отвърна Крейвън. — Просто искаме да ви наблюдаваме още малко, за всеки случай.

Бях си взела болнични от библиотеката, за да прекарвам колкото можеше повече време с Лазарус. Вече бях използвала почти всяко извинение да не ходя на работа. Гадене, болки в ушите, болка в ръката, в хълбока ми, навсякъде. Неразположението ми беше наполовина вярно, така че не страдах чак толкова от чувство за вина, колкото може би трябваше. Манията бе виновна, предполагам. Копнежът за някого, за нещо. Рисковете, които внезапно изпитваш желание да поемеш, лъжите, които така лесно излизат от устата ти. Франсис Йорк никога не се усъмни в мен, никога не се оплака. Великодушието ѝ би могло да ме накара да изпитвам угризения заради егоизма си, но не ставаше така.

След срещата с лекаря отидох на работа. Паркирах, влязох вътре и открих, че ми беше приятно да съм тук. Всъщност библиотеката ми липсваше. Всички тези думи, на които не можеше да се вярва, тук бяха

премълчани, безопасно напечатани и затворени между кориците на книгите.

— По-добре ли се чувстваш? — попита ме Франсис.

Бях дошла със закъснение, часове след началото на работното време, което би трябвало да спазвам, ако работех редовно. Времето беше задушно и старият ни климатик не можеше да направи нещо по въпроса.

— Добре съм.

О, разбира се, само си болна от секс, болна от любов, болна от лъжи.

Франсис ме изглежда внимателно. Може и да губеше зрението си, но не и проникателността си.

— Наистина ли?

Повдигнах блузата си и ѝ показах апарата, който бяха прикачили към гърдите ми.

— И лекарят каза, че можеш да дойдеш на работа?

Е, това беше моят шанс, нямаше да го изпусна.

— Вероятно не е много добра идея. Имам аритмия. С апарата могат да следят ритъма ми. Но се чувствам като впрегнат кон. Или муле.

— Трябва да се прибереш у дома и да си починеш — каза Франсис.

Сетих се за Фалада, верния кон, който не можел да лъже, дори когато отсекли главата му. Навярно беше момент на угризение, пристъп на честност. Завладя ме, както си стоях до каталога с картоните.

— Искам да бъде като преди.

Беше глупаво да казвам такова нещо на глас. Дори не знаех какво точно означава. Предишната аз на това място? Аз в минутата преди Рени да каже, че Лазарус крие истинското си лице от мен?

Старата библиотекарка изглеждаше притеснена.

— Всяко възстановяване отнема време. Не се насилвай.

Тя влошаваше още повече нещата със своята грижливост.

Нищо чудно, че странях от добротата; в някои случаи това бе много по-лошо от самото ми лечение. Можеш да се бориш срещу жестокостта, със зъби и нокти, но съчувствието те поглъща, превзема те, кара те да осъзнаеш всичко друго лошо, което си извършил.

Осъзнах, че не знам абсолютно нищо за Франсис, освен информацията, която бях събрала от снимките на бюрото ѝ. Може би тя също смяташе, че ме познава. Предположих, че и тя си бе направила съответните заключения от моето празно бюро. Бедничката, няма никакви снимки, никакви лични вещи, никакъв личен живот. И сега бяха обвили с жици пърхащото ѝ сърце — защо, това само влошаваше още повече положението, поредното парченце към другите жалки факти: начинът, по който коленичеше сред купчините книги, като че ли имаше някакъв дълг за плащане, и мъртвешки бледата ѝ кожа. Горкото създание. Горката аз.

Не спирах да мисля за тези странни книги на рафтовете на Лазарус. Бях убедена, че нашите истории бяха едни и същи, а сега вече не бях сигурна в нищо. Не започнах да ровя, преди Франсис да излезе в почивка. Поръчах ѝ да вземе салата и за мен. Избрах нещо по-сложно, за да отнеме по-дълго време да я приготвят в закусвалнята. Сирене фета, без черен пипер, лук, салата и тъмнокафяви маслини.

— Сигурна ли си, че имат такава салата, скъпа?

Разбира се, че не. Но бях сигурна, че поръчката ми щеше да ми осигури времето, от което се нуждаех. Бях готова да покопая; търсех кръв и кости. Наблюдавах как Франсис се отдалечава с колата си, после бързо започнах да издирвам картон на Лазарус. Сет Джоунс наистина беше вземал от нас туристически справочници. Интересуваше се от пустини, Южна Америка, Флоренция, Рим и Венеция. Държах картон в ръцете си и се взирах в заглавията. Достатъчно нормален на пръв поглед картон, с изключение на печата в горния му край — ПРОДЪЛЖЕН. Не беше единственият.

Върнах се при каталога. Първо забелязах друго име — Айрис Макгинис; това трябваше да е Айрис на Рени, момичето на неговите мечти. Какво беше дошла да търси тук, което го нямаше в университетската библиотека? Може би просто искаше да има повече време — ние позволявахме книгите да се заемат за месец, а в университета срокът беше две седмици. Беше взела „Одисея“ и „Илиада“. Може би специалността ѝ бе класическа литература? Или обичаше да чете дълги книги? Жена, която предпочиташе митологични създания?

Може би трябваше да препиша телефонния ѝ номер и да го дам на Рени, но бързах. Франсис щеше да се върне скоро. Наближаваше

времето за вечеря. Взех фенерче и слязох долу в мазето, където се намираше хранилището. Там имаше кашони с подгизнали книги от времето, когато се били спугали тръбите и Франсис бе молила хората в града да помогнат както могат. В задната част на стаята най-накрая открих старите каталози. Отворих първата кутия и се зарових из разбърканите данни. Много от тях бяха за хората, които сега живееха в старческия дом. Дузина пожълтели картони, списъци с взимани книги, в които бяха изписани имената на почти всички жители на град Орлон над шейсет и пет години.

И ето го, Сет Джоунс. Повдигнах картоната високо със бледата светлина, проникваща през единствения правоъгълен прозорец. Още туристически справочници, Африка, Хавай, броеве на „Нешънъл Джеографик“. И още веднъж, макар и да ми се струваше невъзможно, печатът — ПРОДЪЛЖЕН.

Отидох при следващата кутия, с най-старите данни. Много от тези картони принадлежаха на хора, които вече бяха умрели; на повечето от тях с грижливия почерк на Франсис бе написано починал, после имаше друг почерк, който не разпознавах и явно бе принадлежал на библиотекарката преди нея. Прегледах всичките и най-накрая открих Сет Джоунс. Денят, в който бе взел първата си книга от библиотеката, бе отбелязан със синьо мастило — преди почти четирийсет и пет години. Сигурно това беше дядото на Лазарус Джоунс. Този Сет Джоунс трябваше сега да е на около седемдесет и повече и очевидно не беше красивият двайсет и пет годишен мъж, десет години по-млад от мен, който никога не напускаше къщата си, мъжът, който пламтеше отвътре, с очи от пепел, някой, който криеше нещо, всичко, включително и кой точно е.

Преди Франсис да се върне с храната ни, успях да подредя отново кутиите, да ги сложа една върху друга, да изчистя прахта от ръцете си. Библиотечният картон на Сет Джоунс бе скрит в чекмеджето на бюрото ми. Франсис бе чакала двайсет минути, докато Рене Плат от закусвалнята бе тичал до магазина, за да ми купи маслини каламата. А сега, след всички тези усилия, не можех да ям. Казах й, че нещо не е наред със стомаха ми. Може би сърдечният монитор ми бе подействал по някакъв начин. Може би бях по-объркана от Лазарус от всякога. Защо продължах да чувствам, че той криеше нещо от мен? Бивши жени, тела, магарешки кожи, стаи, в които не

бива да се влиза, стълби, които водят до хранилища, пълни с диаманти и кости.

Замислих се за къртицата, която се мотаеше слепешком край плета, докато не усетеше впитите в тялото си зъби и лапи, които извиват врата ѝ. Замислих се за начина, по който тропях на вратата на Лазарус Джоунс. Замислих се за „Огнен пръстен“, песента, която хората в Орлон слушаха противно на здравия разум. Бях започнала да изпитвам съчувствие към хората, които вършеха глупости. Ако Айрис Макгинис влезеше сега в библиотеката, щях да отида право при нея — естествено, ако успея да я разпозная — и да я зашлевя през лицето. Не знаеш ли колко нещастен правиш един прекрасен младеж, който те обича? Това щях да ѝ кажа. За коя се мислиш?

— Прибирай се — ми каза Франсис.

Библиотеката работеше и вечерно време, но тя явно виждаше, че няма да съм ѝ от голяма полза. Сигурно съм изглеждала замаяна; бях напълно съкрушена. Надявах се, че съм подредила кутиите на хранилището правилно, всяка на мястото ѝ. Надявах се Франсис никога да не открие колко неблагоприятна всъщност бях или ако някога го разбере, мен вече да ме нямаше.

Прибрах се вкъщи и застанах в градината. Не исках да мисля за нищо. Възможностите бяха прекалено ужасяващи. Сетих се за всички онези мъже в приказките, които не познаваха своите истински любими. Глупци, които спяха със зли царици или сестри убийци, докато жените им бяха приковани във вериги за стените в кулата или захвърлени на дивите зверове в гората, за да бъдат разкъсани и забравени. Като дете не вярвах в такива измислици. Хората не можеха да бъдат заблудени така. Влюбеният винаги щеше да познае своята любима, със сигурност, без никакво съмнение. Тогава не знаех каква загадка са човешките същества, колко различни форми могат да приемат.

Сет Джоунс от каталога имаше библиотечен картон почти два пъти по-дълго, отколкото бе живял моят Сет Джоунс. Нищо чудно, че не се интересувахе от книгите на стария човек. Нищо чудно, че къщата му бе пълна с прах, а рафтовете му недокоснати. Или оригиналният Сет Джоунс бе стар мъж, или Лазарус се преструваше, че е някой, който не беше.

Исках да знам с кого правех секс.

Бях оставила Жизел сама цял ден и сега тя дойде при мен и се отърка в краката ми. Кой би помислил, че септември може да е толкова горещ? Гледах как котката се криеше в храстите. Не очаквах брат си, но точно той се появи в алеята пред къщата и наду клаксона. Същата кола, която Нина бе шофирала онази нощ. Повдигнах ръка с усилие и му помахвах.

— Чух, че си била при кардиолога днес — каза Нед, когато дойде при мен. — Старият Крейвън ми се обади.

— Ключоари. И двамата.

— Просто искам да съм сигурен, че всички лекари в проучването се държат добре с теб.

Нед държеше висока пластмасова чаша в ръка; отиде да вземе два сгъваеми стола от верандата и ги донесе на опърпаната ми морава, най-лошата на улицата. Вероятно най-лошата на много километри оттук.

— Уф — каза Нед, когато смъкна столовете долу. — Тежат цял тон. Носиш ли монитора си?

— Двайсет и четири часа. После ще го разкъсам.

На идване брат ми беше спрял в студентското кафене и беше взел голяма чаша студен чай. Предположих, че проектът, по който работеше, си вземаше своето — Нед изглеждаше изтощен. Отпи от чашата си.

— Ти не обичаш зелен чай — напомних му аз.

Трябваше ли да му кажа какво знаех? Да го предупредя? Да го защита? Да му разкажа всичко за Лазарус Джоунс? Да му разкрия тайния живот — неговия таен живот? Трябваше ли да кажа: Твоята жена не е тази, за която я мислиш. Тя обикаля улиците нощем и търси начини как да умре. Не просто един или два, разбираш ли? Това не е достатъчно за нея. Сто различни начини. Повече, отколкото знам аз, експертът, пожелаващата смъртта.

— Антиоксиданти — отвърна брат ми. — Нина казва, че трябва да прием по три чаши зелен чай дневно. О, ядем и тофу и мисо^[1], голям фен е на тези неща — само при мисълта за нея Нед изглеждаше щастлив, както и на партито си. Някак си грейваше, засияваше. Облегна се назад на стола и се загледа в звездите. Може би луната бе червена, може би бе сива, нямах представа. — Знаеш ли, че имаш прилепи?

— Много смешно.

Брат ми изглеждаше вече по-стар, особено след като бе започнал да губи косата си, но когато го погледнах по-отблизо си беше същият.

— Сериозно. Плодни прилепи. Там, до хибискуса.

Високият жив плет, покрит с големи безцветни цветя.

— Това ли било? Хибискус? — аз също се облегнах назад. Черен облак плуваше по небето. Прилепи. — Мамка му. Прав си.

— Няма защо да се притесняваш. Вече нямаш коса. Дълга коса — поправи се той, когато го стрелнах с поглед.

— Ами ти? — казах аз, царицата на такта. — Ти имаш дори по-малко от мен.

Нед пропусна забележката ми покрай ушите си. Винаги правеше така, оставяше те да се рееш във въздуха със своята злоба.

— Освен това не носиш червено или жълто, а тези цветове ги привличат.

— Фу... — плеснах с ръце. Баба казваше, че така можеш да ги прогониш. Шумът отеква и те отлитат. Но прилепите в градината ми даже дойдоха по-близо.

— Мислят, че ги викаш — обясни брат ми. — Възприемат го като любовна песен. Затова се пъхат и в двигателите на самолетите — за тях той е някакъв гигантски прилеп, направен от метал, който ги съблазнява, и после — бум; машината ги смачква, размазва и убива.

Доказателство за теорията ми: любовта те унищожава.

Не можех да спра да мисля за Нина, за книгата в ръцете ѝ, за нощницата ѝ, за босите ѝ стъпала, за начина, по който погледна право през мен.

— Ако знам тайна — започнах аз, — щеше ли да искаш да ти я кажа?

— Загадка, така ли? — ухили се той. Обичаше игрите. Колкото по-сложни и математически бяха, толкова по-добре.

— Не. Наистина искам да знам, Нед. Как би постъпил?

Брат ми се замисли. Носеше спортна тениска и камуфлажни панталони. Не бях успяла да дойда за сватбата му с Нина. Баба ни вече беше болна и не исках да я оставям сама, но сега ми се прииска да бях отишла.

Нед явно приключи с размисъла си.

— Тайните са само познание, което още не е било разкрито. Следователно, де факто те не са тайни, а само неосъществени истини.

— Глупости — изсумтях аз и погледнах към прилепите.

— Със здравето ти ли е свързано? — попита ме той. — Защото ако е така, може би трябва да знам.

Спогледахме се. И двамата бяхме изключително предпазливи хора. Бяхме научили уроците от детството си. Задавай въпроси, но не прекалено. Гледай, преди да скочиш. Купувай си нови гуми. Внимавай кого обичаш.

— Просто нося сърдечен монитор, за да успокоя гузната съвест на кардиолога си. Добре съм. Имам лека аритмия. На кого му пука? На сутринта ще махна тази измишльотина.

Нед изглеждаше облекчен. Предположих, че все още се чувстваше отговорен. Не беше необходимо, но той си бе такъв.

— След като знам, че си добре, просто искам да погледаме небето — каза брат ми.

Седяхме там, двамата, и си дадох сметка колко малко знаем един за друг; бяхме като непознати, захвърлени в една яма по време на жестока, кървава война и когато престрелката свършеше, всеки щеше да поеме по пътя си. За миг имах чувството, че ще се разплача. Винаги, когато майка ни излизаше с приятелки, Нед ми четеше. Все го молах да ми чете приказки, но той твърдеше, че не ги харесва. Смятах, че накрая се съгласяваше само за да спра да мрънкам и за да заспя. Сега се запитах дали и тогава не се беше чувствал отговорен за мен, дали и той не се е нуждаел от утеха. Питам се дали и той самият не е искал да чува тези истории.

— Ако тя се появи сега, щяхме ли да я познаем? — попита брат ми.

Странен въпрос, точно от него. Не предполагах, че мисли за такива неща.

— Щяхме да я познаем винаги, навсякъде — прозвучах убедено.

Но всъщност и аз се питах същото. Ако майка ни минеше покрай живия плет сега, щеше да бъде все още на трийсет дългият ѝ син шал щеше да се вее зад нея, високите токчета на ботушите ѝ щяха да потракват, светлата ѝ коса да се вее красиво...

— Защо стоиш на тъмно? Не четеш, нали? Ще си развалиш очите. Така няма да заспиш.

Протегнах краката си напред в израслата трева. Моравата ми беше истинско природно бедствие, с което едва ли някой щеше да се справи.

— Щяхме да я познаем — повторих аз. — Така мисля.

— Предполагам, че си права — съгласи се брат ми.

— Значи си сигурен, че не искаш да научиш някоя от тайните ми?

Коя имах предвид — дали познавахме истински нашата майка, загубена преди толкова много години, или коя бях всъщност аз, дълбоко в себе си, или какво четеше жена му, когато лампите бяха загасени?

— А ти искаш ли?

— Ти имаш ли тайни? — бях изненадана. Нед винаги ми бе изглеждал ясен, дори прозрачен в известен смисъл, съвършено познаваем, логичен, късче емоционално стъкло.

— Неизвестни истини — пошегува се той. — Поне за теб. Известни за мен, разбира се. На теория. Не мога да преценя какво точно знам и какво не знам.

— О, забрави — вече се бях отегчила така, както ставаше, когато бяхме деца и той се интересуваше повече от прилепи, мравки, звезди, мухи месарки и теореми, отколкото от човешки същества. Станах и сгънах стола си. — Благодаря ти, че се отби. Кардиологът ми, онзи, притеснителният, ми каза, че трябва да поспя добре. Може би поне веднъж трябва да го послушам.

— Мислех си за Дракона — каза брат ми. — Не съм имал досега възможността да го интервюирам.

— Старият мъж в Джаксънвил? Онзи, който е умирал два пъти?

Почувствах се виновна заради тайния ми живот с другия мъж, който бе умирал. Но брат ми не искаше да научава никакви тайни, така че явно нямаше да иска да знае и за Лазарус Джоунс.

— Сигурно е било забележително. Представяш ли си само?! Три пъти се опитвах да се свържа с него заради проучването ни. Той явно няма телефон. Предполагам, че трябва да се откажем, както направихме с онзи тип, Джоунс. Знаеш ли, че е прогонил Сам Уаймън с пушка от имота си?

Исках да върна разговора отново към Драконовия мъж.

— Тогава защо просто не отидеш да го посетиш? Ти не си от хората, които се отказват. Никога не си го правил. Това е моят специалитет.

— О, да — каза брат ми. — Мис Страхливка.

— Мистър Дърдорко — отвърнах му веднага аз.

Така си говорехме някога и беше много по-успокояващо, отколкото ако се опитахме да бъдем прекалено любезни и мили един към друг. Детството ми липсваше. Да не повярваш. Тръгнах към верандата. Нямах особено желание да обсъждам хора, които бяха умрели и после възкръснали. Не и с Нед.

— По-добре тичай — ухили се той и посочи към прилепите, които кръжаха над главата ми. — У — ху! Могат да тръгнат след теб.

— Толкова си гаден!

Затичах се, метнала на рамо сгъваемия стол, който се удряше в ребрата ми. Значи все пак още се страхувах от прилепи, чудо велико. Брат ми стана, сгъна своя стол, после ме последва на верандата и сложи двата стола на купчината с другите градински мебели. Верандата ми беше пълен хаос, също като останалата част от живота ми. Кофи за боклук. Инструменти, оставени от предишния обитател. Чадъри. Стар оранжев кош, килнат на една страна, в който Жизел обичаше да спи. Брат ми огледа подозрително кутията за обувки. Бях сигурна, че ще я забележи.

— Какво е това? — попита той и я отвори; вътре беше малкото извито листо, в което се бе превърнала къртицата. Вече бе само пепел и прах. Кости и козина. — Опитала си се да запазиш нещо.

Разсмях се. Колко грешеше моят мил брат.

— Идиот. Не виждаш ли? Аз я убих.

Нед влезе в кухнята и се върна с малка лопатка. Последвах го до плета, където той явно смяташе да изкопае гроб. Наоколо летяха бръмбари, ухаеше на портокали, дори тук, на километри разстояние от всяка овощна градина. Прилепите кръжаха високо в небето. Струваше ми се, че могат да стигнат до луната.

Коленете на брат ми изпукаха, когато коленичи на земята. Беше с тринайсет години по-възрастен от майка ни в нощта, в която тя почина. Свърши с копаенето за нула време. Беше бърз и експедитивен. Винаги е бил такъв.

Извади къртицата от кутията и я постави в земята, после покри тялото с няколко листа от хибискус. Осъзнах, че плача, нещо, което не бях направила на погребението на собствената си майка. Когато на сутринта оставех монитора си в кабинета на кардиолога си, лекарят ми сигурно щеше да открие срыв в ритъма на сърцето ми точно в този час. Часът, в който с брат ми погребяхме нещо заедно, докато прилепите летяха над главите ни. По времето, когато почувствах нещо.

Искаше ми се майка ни да се появи между оградите на къщите. Искаше ми се да върна назад всичко, което бях направила или казала, или пожелала. Щях да се хвърля в краката ѝ и да я помоля да ми прости. Тя щеше да го направи, знаех го. Беше такава и това нямаше да се е променило. Щеше да ми каже да се изправа, че ми прощава и аз самата да забравя всичко; че тя не се сърди на никого. Че сърцето ѝ е било отворено и винаги ще бъде такава; че е същата, каквато е била винаги, нито ден по-стара; че любовта не се мени като луната или приливите, че тя е единствената константа във вселената.

Но имаше нещо друго — дори аз да я познаех, не бях сигурна, че тя щеше да познае мен. Странна жена в мрака, стояща в тревата, под луната, под облак от прилепи, плачеща на погребение за някакво изсъхнало листо, за къртица, за загубена любов, за една идея.

— Е, приключихме с това — каза брат ми.

Изтупа пръстта от ръцете си и прилепите се приближиха още.

— Какво ти казах. Горките нещастници. Привлечени са от звука.

Знаеше, че бях плакала, но бе прекалено тактичен, за да го спомене. Точно както аз бях прекалено тактична, за да му намекна, че жена му е някой друг, когото той всъщност не познава.

— Ами... благодаря ти — казах аз. — Сигурно щях да я държа там вечно.

Засмяхме се заради привързаността ми към разни непотребни неща. Не обичах дори да изхвърлям боклука си; имах купчина стари вестници, струпана в коридора на къщата.

— Да тръгваме — каза Нед.

— Ти първи.

Същото, каквото си казвахме като малки, когато искахме едно и също нещо — последната бисквитка в кутията, последната напитка в хладилника.

Погледнахме отново към луната.

— Червена ли е? — попитах го аз.

— Всеки цвят, който виждаш, е отражение на водните молекули във въздуха. Цветът е с оттенък на камък, независимо как ти изглежда, хлапе. Сива е.

Независимо от всичко, това беше най-красивото пълнолуние в годината. В Ню Джърси щеше да се издига над брезите, блатата щяха да стават кафеникави, по улиците щяха да летят хартийки.

Тук вероятно беше с цвета на човешко сърце.

— Ако беше там горе, щеше да се носи из въздуха — каза Нед.

Мислих за това, след като той си тръгна. Спомних си как ме беше извикал от верандата, когато майка ни беше потеглила с колата и как не го послушах. В крайна сметка, естествено, нямах избор. Краката ми измръзваха и ме боляха, затова се прибрах вътре. Онази нощ бяхме в безтегловност.

И двамата бяхме застанали до прозореца, само за секунда, един до друг, виждащи едно и също нещо поне веднъж в живота си: дългия път, който се простираше надалече от дома ни, тъмния хоризонт, бъдещето и всичко, което то щеше да ни донесе.

[1] Мисо (Miso) е традиционна японска подправка, приготвена чрез ферментация на ориз, ечемик или соя, на киснати във вода, сол и специална гъба; храната е богата на протеини, витамини и минерали.
— Б.пр. ↑

II.

Следващия път, когато отидох във фермата, взех със себе си свещ. Колко много жени в колко много истории са правили това преди мен? Изгубили вяра в любовника си, копнеещи за отговор на въпрос, който дори не е съвсем ясно формулиран в съзнанието им. Ако тайната е само все още неизвестно познание, както казваше брат ми, с какво щеше да навреди постъпката ми? Колко опасна можеше да бъде една тънка нишка истина? Тя нямаше рога, нокти, нито зъби, нито опашка или жило. Истината спеше от другата страна на това, което познавах. Разбира се, съществуваха стотици варианти на същата история: жена, която трябва да научи това, което по някакъв начин, вътре в себе си, вече знае.

Взех си и кибрит. Пъхнах го в джоба на дънките си, плътно до бедрото си. Имах план, не беше случайност. Бях обмислила всички обстоятелства, не исках да рискувам. Мислех, че имам нужда от това, че го исках, че трябваше да го имам. През целия ден чаках да настъпи мракът, търсех го така, както прилепите сигурно скърбят за последните късчета светлина, за зелените, златисти лъчи, които се изгубват от погледите им. Оставих сърдечния си монитор, после се отбих до „Железарския магазин на Акър“ за свещите; бях по средата на пътеките, между рафтовете, когато забелязах ухапвания от булдог мъж, за когото ми беше разказвала моята физиотерапевтка. Ухапан, разкъсан на парчета, сега той подреждаше кутии с боя. Дори от това разстояние виждах следите по лицето му — зъбите, ноктите...

— Получихме мандариново оранжево — провикна се той към един клиент така, сякаш не бе белязан.

И може би не беше. Някак си успяваше да бъде обратното на повечето хора. В неговия случай той показваше на всички своята дълбока, мрачна загадка: вътрешно може би бе чист и светъл като вода.

Прибрах се вкъщи и изчаках края на деня. Стомахът ми се свиваше, не можах да вечерям. Проектът на Рени все още бе на масата ми. Той ми звънна да се уговорим и аз го уверих, че ще приключим в неделя; крайният срок за проекта му бе понеделник и без храма

сигурно щеше да се провали и да го скъсат. Е, провалът бе нещо, от което разбихах. Затова обещах на единствения си приятел, че може да разчита на мен. Успокоих го, че имаме време. Днес беше петък. Разполагах с цяла нощ. С целия ден утре. С достатъчно време, за да проверя дали съмненията ми бяха верни или не.

Небето бе по-мрачно от обикновено, облачно, луната изобщо не се виждаше. Карах бързо, натиснала педала на газта докрай. Флорида профучаваше край мен, замайващо кълбо от цветове. Жега и мрак, насекоми, удрящи се по предното стъкло. Преди, в Ню Джърси, се прибирах пеша от библиотеката до вкъщи и се чувствах изгубена, макар да знаех пътя си. Сега се чувствах намерена. Подминах няколко изхода към места, чиито имена не знаех, градове, в които никога не бях ходила, но бях сигурна точно накъде съм се запътила. Златисто, зелено и черно — като прилеп, привлечен от пляскането на ръце в мрака, противно на всяка логика, любовна песен, която е невъзможно да проумееш.

Той ме очакваше. Това ме изненада — не можех да си представя, че съм от значение за някого. Имаше нещо подозрително в желанието, което изпитваше към мен. Видях го, когато излязох от колата, затръшнах вратата и помириках портокалите. Заедно с бръмбарите вече бяха излезли и нощните пеперуди, малките мушици и комарите. Нещо ме ухапа и ме заболя. Изтичах до верандата, исках да се приключи с това.

— Ей, здрасти! — той се надигна от старата дървена пейка, която стоеше отвън сигурно от петдесет и повече години. Беше облечен с бяла риза с дълги ръкави, дънки, стари ботуши.

Грееше като звезда.

— Ей, здрасти... — отвърнах му аз.

— Закъсня. Канех се да ти приготвя вечеря.

Точно като обикновените хора. Изглежда, искаше нещата между нас да бъдат такива.

Отидох при него, прегърнах го и се надигнах на пръсти, готова да изгоря.

Той отстъпи назад и ме погледна в лицето. Бях просто аз. Повдигнах се и го целунах. Веднъж, два пъти, после трябваше да спра.

— Липсваше ми — каза той.

Целуна ме отново, силно и напористо.

Във всяка приказка има кървава част. Във всяка ще откриете следите от зъби и нокти.

— Здравей, малкия — казах аз. Така го наричах. Беше толкова красив с тези ръце, с пепеливите си очи, с изящното си гърло, с всяка частица от себе си.

— Все още мога да направя супа — Лазарус отвори мрежестата врата пред мен. Помислих си, че сигурно винаги ще помня звука от скърцането ѝ. Това беше отварянето на новата глава — на и след това... Звучеше като стенание на вятър в спокойна нощ.

— Не съм гладна — казах аз така, както може да го каже само една гладна жена, която не иска да се издаде.

Тръгнах по тъмния коридор, покрай закачалката за дрехи, якетата, ботушите за дъжд и всички останали вещи на Сет Джоунс, който и да бе той; Лазарус спря, докосна ме нежно с ръка, показва ми колко много му бях липсвала. Чувството бе толкова силно, по начина, който изживявахме всичко преди. Така, както дъждовните капки удрят по пластмасовия покрив на верандата. Както стъпалата те болят, докато стоиш боса навън в зимната вечер.

— Знаеш какво искам — казах аз. Казах го право в лицето му. Той, разбира се, нямаше никаква представа, но мислеше, че знае; надяваше се, че е така. Целуна ме, за да ми го докаже.

— Нужна ми е една минутка преди това — продължих аз.

Отидох в банята. Дишах учестено, пуфтах, едва си поемах дъх — цената на всички лъжи, дори на казаните в името на истината.

Пуснах студената вода във ваната и съблякох дрехите си. Стоях там и се гледах в огледалото. Късата ми като на хлапе коса бе пораснала, кожата ми бе бледа. Изгасих лампите, спрях крана. Не исках нищо да го изплаши, нито празната вана, нито искрицата светлина под вратата. По кожата ми все още личаха следите от прикрепения монитор. Сърцето ми прескочи, но кардиологът ми беше казал, че това сега ще бъде нормалният ритъм за мен — неправилният.

Повиках го:

— Ела...

Казах го с обичайния си тон, сякаш го желаех, независимо кой беше той или какво криеше. Досега сексът помежду ни беше идеален, поне за хора като нас. Страстен, но не унищожително изгарящ, или по-скоро трябваше да кажа, поносимо изгарящ. Научих се да слагам оцет

на пришките по кожата си, знаех точно колко студена трябва да бъде водата, за да можех да го поема с устата си, без да се опаря, познавах тялото му в мрака, частите, които си пасваха съвършено заедно, мъжа, който бе вървял редом със смъртта и после се бе върнал при мен, за мен, с всичките си тайни.

Ето какво знаех за него: познавах тялото му, изпъкналите вени, мускулестия корем, твърдостта, с която проникваше в мен, начина, по който устните ни се сливаха, парещата топлина от него, от думите, които казваше, ритъма, в който се движехме — плавно, изпълващо, никога не спирай. Не е достатъчно и същевременно е всичко. Какво повече трябваше да знам? Поколебах се за момент. Замислих се за всички онези жени, които се любеха с чудовища в мрака. Мъже без имена, които бяха мечки или великани, омагьосани или поробени от могъщи врагове. Мъже, покрити с тюленови или еленски кожи, мъже с животински нокти, мъже, които не можеха да лъжат, мъже, които можеха да говорят единствено истината, въпреки че тя можеше да ги унищожи. Маскирани ангели, разкрити ангели; мъже, които бяха умрели и се бяха завърнали, променени завинаги, криещи това, което знаеха. Кои бяха. Истинската си същност. В приказките понякога имаше чудесен край: и след това заживели щастливи завинаги... Ние имаме само завинаги.

Той влезе в банята вече гол. Не го виждах, но усещах присъствието му. Горещата му плът, стъпките му по пода. Стоях с гръб към облицованата с плочки стена. Готова. Лазарус явно ми вярваше, както къртицата вярва на котката, вижда това, което я очаква, само като сянка, не като хищника, който преследва плячката си, знае какво иска, нуждае се от него и е готов да го има на всяка цена. Влезе във ваната. Чувах водата, чувах го как се намества. Студените порцеланови стени до пламтящия му гръб. Вероятно това го облекчаваше, както може би бе направил проливният силен дъжд в онази нощ, неговата нощ.

Водата край него се плискаше във всички посоки. Плочките под босите ми крака бяха студени. Беше толкова тъмно, че не виждах накъде вървя, трябваше да почувствам пътя си. Не беше ли и това част от историята? Не ставаше ли дума не за това, което усещаш или виждаш, а за това, което знаеш със сърцето си? Но моето сърце биеше неправилно, неритмично. Блъскаше се в мен като камък в кости.

Студено нещо, каменно нещо, нещо, което не можеше да бъде червено, ако го изтръгнеш от своите гърди. Късче лед. Чисто, прозрачно.

Взех свещта и я поставих на поличката, на която имаше шампоани и сапуни. Докосвах шишетата с дългите си несръчни пръсти, с изпохапалите си нокти. Шишетата се удариха едно в друго. Времето сякаш бе спряло. Намирах се в приказното преди и се канех да го напусна. Усещах, че в този миг създавах собственото си бъдеще, бях паяк, който плетеше мрежата си. Пред мен вече имаше готова мрежа, изплетена от някой друг, и мислех, че познавам фигурите в нея.

Когато драснах клечката кибрит, пламъкът бе толкова ярък, че в първия миг не можах да видя нищо. Мислех си, че така ще бъде по-лесно, по-безопасно, отколкото ако светнех лампите, но бях сгрещила. Повдигнах свещта и пламъкът се залюля. Синьо. Жълто. За малко да ослепея.

— Какво правиш?

Долових паниката в гласа му, преди очите ми да свикнат със светлината. Беше бесен и потресен. Знаех, че трябваше да погледна. Не беше ли такъв планът ми? Видях го как се изправяше във ваната, по тялото му се стичаше вода, а той се протягаше напред, за да вземе свещта от ръката ми. Восъкът капеше по гърдите му; той май дори не забеляза. Пресегна се и загаси пламъка с пръсти. Опари се, защото се разнесе мирис на изгоряло.

— Е — каза той. — Значи така стоят вече нещата.

Горящият мъж, който звучеше толкова студено. Долових огорчението от предателството в гласа му. Тук беше. А какво очаквах? Какво направих?

Сега, когато виждах какво бе крил, не можех да откъсна поглед от него. Белязан, така ли казваха хората? Спомен, който е по-силен от настоящето, който остава запечатан в съзнанието ти, който се наслаждава пласт след пласт под всичко, което виждаш тук и сега. Все още го виждах пред мен в мрака.

Лазарус бе белязан от мига на удара му, тялото му бе покрито с това, което наричаха „фигури от мълния“. Бях чела за тях в книгите, които ми беше дал Нед. Обикновено бяха линии, приличащи на разклонени дървета, отпечатани по кожата на поразения човек. Никой не беше сигурен дали наистина бяха дървета или някакъв вътрешен път на вените и артериите. Някои специалисти твърдяха, че тези

„рисулки“ са сенки, причинени от изключително ярка светлина; подобни образи могат да бъдат възпроизведени върху стъкло с помощта на огромни заряди от електричество. Отпечатыци от човешки длани се появяваха по стволите на дървета, на стената на плевня се отбелязваше свършена фигура на кон; последното нещо, което някой човек бе наблюдавал, докато го е удряла мълнията, се запечатваше върху кожата му, неговата душа. Всичко това оставаше.

— Няма ли да погледнеш по-отблизо? Нали искаше да го видиш? Ето, заповядай!

Лазарус излезе от ваната, водата се стичаше по голото му тяло. Светна лампата. Премигнах — студена риба, изхвърлена на сушата, която не заслужаваше доверие. Освен него виждах и себе си — отражението си в огледалото. Бледа жена, която успешно се справяше със задачата да разрушава постоянно живота си. Грабнах кърпа, за да се покрия. Усещах, че всеки миг ще се разплача. Правиш нещо и после не можеш да върнеш времето назад, не можеш да преиграеш мача. Знаех го, нали? Лед на верандата, гуми на пътя, пожелай си нещо, запали свещ, съсипе живота си.

По гърба и раменете на Лазарус имаше отпечатано дърво, във всички посоки се разклоняваха сенки. По ръцете, които познавах. По плетениците на вените.

На едното му рамо имаше кос, напрегнат, готов да полети. И навсякъде имаше преплетени клони, сякаш Лазарус бе човек само наполовина, а другата част от него бе изградена от кора и листа.

— Съжалявам — казах аз.

Почти недоловимо. Почти нищо. Невярна, измамна кучка, която сега трепереше, трясеща се от самата мисъл за това, което бях причинила и на двама ни. Не можех да направя нищо както трябваше.

— Не, наистина. Да приключим с това. Погледни ме!

Той ме сграбчи. Но това не беше най-лошото, гневната хватка и горещите ръце. Много по-ужасен бе тонът на гласа му, какъвто не бях чувала досега, освен в нашите най-мрачни, най-интимни моменти. Нямаше никакви извинения, не го правеше, за да ми се хареса, а само заради себе си. Който и да бе той. Каквото и да бе той.

— Виж всичко.

Прозвуча като заплаха. Прозвуча като край. И нещо повече. Може би беше облекчение, че най-накрая щеше да се разкрие пред

някого. Щеше да се обърне и да ми позволи да го видя. Направих най-лошото възможно нещо, когато ми показа гърба си — ахнах, въпреки че се бях зарекла да не реагирам по никакъв начин. Неговото съкровено, най-тайно аз — нали това исках? Истинската същност, собственото „аз“, който всички ние крием от останалия свят.

На гърба му имаше сянка на човешко лице. В сиво и черно, образ на възрастен мъж, с полуотворена уста и уплашени очи.

Веднага разбрах какво е, бях експерт в тази област. Съществуваха стотици начини и това бе един от тях. Сенчестият отпечатък се бе появил в мига на нечия смърт.

— Щастлива ли си сега? — попита ме Лазарус.

Сигурно съм била — макар и да не бях осъзнавала колко. Бях щастлива в онова състояние преди, разбира се. Бе отминало времето преди, когато бях имала нещо ценно, нещо, което желях, нещо, което можеше да бъде изпепелено с драсване на една-едничка клечка кибрит. Бях изчала толкова много приказки, които ме предупреждаваха за това. Не пали лампата, стой на тъмно, вярвай му, довери се на чувствата си, не на това, което виждаш. Остави кибрита у дома. Остаи нещата такива, каквито са.

Представих си колко щяха да се зарадват учените като брат ми, ако Лазарус им паднеше в ръцете. Колко развълнувани щяха да бъдат да го поставят пред белия си екран и да го снимат — надясно, наляво, гол, единствен по рода си, произведение на изкуството, мъжа — сянка, мъртвия мъж, моя Лазарус, или поне Лазарус, който някога бе мой. Ужасно време да разбере истината, не истината за него, а за себе си. Но ето я, паднала на пода. Изплискана студена вода, останка, нишка червена истина, която бе невидима за очите ми: не знаех, че е било любов, преди светлината да ме заслепи. Не знаех какво бях чувствала, докато не се озовах на крачка зад него.

— Ето ме — каза Лазарус. — Истинският аз.

Излезе от банята и затръшна вратата зад себе си. Чувах как се плиска водата във ваната, как вие вятърът отвън. Чувах собственото си учестено, тежко дишане.

Облякох се; все още треперех. Последвах го. Вече не мислех. Явно това не ми помагаше. Навън на верандата, където бе застанал, беше горещо. Въздухът бе прекалено влажен и тежък, за да се виждат звездите, изпълнен с аромата на червени портокали. Дали имаше такъв

парфюм? Трябваше да направят. Щях да си го купя, а дори не обичах да нося върху себе си чужди миризми. Шишенце с портокалово ухание, второ — със син лед, трето, със сълзи, и друго — пълно с толкова гореща течност, че когато я изсипеш върху кожата си, почти да умреш.

Но не съвсем, само колкото да заличиш поне за миг тази пареща болка, всичко, което туптеше от живот вътре в теб.

— Трябва да си тръгнеш и повече да не се връщаш тук — каза ми Лазарус. — Кажи им какво си видяла, ако искаш. Обади се на журналистите. Няма да те спра. Разкажи на всички за белезите по тялото ми.

— Това е сенчест образ. Чела съм за подобни неща. Вероятно е следствие от силния електрически заряд на светкавицата, която те е ударила.

— Това ли било? — Лазарус почти се разсмя. — По дяволите, аз пък мислех, че е моето наказание.

— Може би аз съм твоето наказание — казах аз.

— Да, добре, за всичко е виновна червената рокля.

За всичко, което вече бе свършило? За всичко, което тепърва щеше да се случва? Не звучеше сърдит. Само тъжен. Изгубен. Познавах това чувство. Черните дървета, пътеката, която не можеше да бъде открита. Снежинките, падащи като камъни върху мен.

Бръмбарите цъкаха наоколо, мозъкът ми правеше същото. Такава бе моята мисия: да разруша това, което бе съградено. Искях да върна времето, на забързан кадър — събличаме отново дрехите, лампата все още е светната, вратата се отваря, колата все още кара по пътя.

— Усещам го всяка минута, всеки ден — каза Лазарус. — Знам какво е, както и да го наричаш ти. Това е моето наказание.

В приказката за безстрашното момче глупавият герой играе карти със смъртта и минава през гробището, без да трепне, но дори той не носи мъртвец на гърба си. Този товар бе непосилно бреме. Знаех го от личен опит.

Лазарус се обърна към мен. Стояхме отвън на верандата и той беше бос. Дори само това съвпадение ме ужаси. Моето тогава и нашето сега се сляха заедно. Бялата му риза бе подгизнала от мокрото му тяло.

— Няма ли да ме попиташ? Ти искаше да знаеш, така че давай. Питай ме.

Всичко се случва по този начин, нали? Всяка история, всеки живот, всяко съвпадение. Завиваш наляво вместо надясно. Потропваш с крака. Казваш желанието си на глас. От дървото пада клон. От изток се завихря буря. Пеперуда. Свещ. Клечка кибрит.

Не попитах нищо, но той все пак реши да ми каже.

— Може би не бива — отроних тихо аз.

Както се оказваше, не се различавах много от брат си, когато станеше въпрос за истината. Чувствах, че ще се сгромолясам с главата напред в дълбок тунел, от който нямаше връщане. Знам, че те питах, но ще ми кажеш по-късно, не сега; нека бъде утре или никога. Това е достатъчно скоро.

Лазарус седна на най-горното стъпало на стълбището. Навън в градината с портокалите нещо летеше над върховете на дърветата. Тук също имаше прилепи. Тук беше и неизмитата ми кола, прашна, напоследък навъртяла доста километри заради пътуването ми насам и натам. Ако останех, той щеше да ми каже.

Приседнах до него. В стъпалото ми се заби малка треска — този мой късмет, — но си замълчах.

Сет Джоунс, истинският Сет Джоунс, онзи с библиотечните картони, бе работил в тази ферма цял живот. Бил роден тук, още баща му бе засадил портокаловите дървета. Бил добър син, който правел каквото му било отредено да прави, дори след смъртта на баща си, дори след като самият той постепенно остарял. Бил толкова предпазлив, че животът му минал покрай него, почти без да забележи. И какво постигнал след всички тези години? Портокалите, които отглеждал, били великолепни, земята му не била ипотекирана, работниците, които наемал, били честни, а той самият се събуждал сутрин — краката и раменете го болели, но бил жив и сравнително здрав. Може би това трябвало да му бъде достатъчно.

Но не било.

Сет Джоунс, истинският, старият, повече от всичко жадувал да смени мястото си с някого друго. Копнеел да не бъде вече себе си. Искал да пътува до страни, за които четял по списанията и за които бил мечтал през целия си живот.

За една година такъв живот бил готов да даде половината от всичко, което притежавал.

И тогава се случило, така, както се случват нещата — когато най-малко очакваш: срещнал сезонен работник от железарския магазин, млад мъж на двайсет и пет години, силен, здрав, загубена душа. Изоставено дете от дом за сираци, винаги сезонно, временно приютявано, винаги в движение. Младеж с протрити обувки; никога не бил спестявал повече от няколкостотин долара — колкото да стигне до следващия град.

На двайсет и пет и вече бил изтощен. Прекалено много щати, прекалено много пътища, прекалено много жени. Било му писнало от този живот. Жадувал за стабилност, за нещо постоянно, искал да пусне корени, да открие земя, която да не се превърне в пясък под краката му.

Един следобед, в ден като всеки друг, той доставял с камион товар тор — поредната временна работа, разбира се, която вече приключвала. Но този път не се качил обратно в камиона и не го подкарал по пътя си. Вървял през градината, омаян от мириса на портокалите и водата. Застанал на ръба на езерцето. За миг помислил дали да не се удави, но знаел, че в последния момент щял да поиска да живее. Бил прекарал целия си живот в път, вършейки колкото се можело по-малко. Въпреки всичко все още бил млад, имал красиво лице, бил силен. Със сигурност това би трябвало да бъде достатъчно.

Но не било.

Сет Джоунс видял непознат мъж, паднал на колене в градината му. Младият човек сякаш се молел, а всъщност проклинал света. Сет Джоунс решил, че сигурно е добър човек, пратен от Бога при него. Явно това бил знак — мъж, молец се за насока. Старецът отишъл веднага при странника и му предложил сделка, която никой човек със стотина долара в джоба си не можел да откаже. Една година, нито ден повече, и в замяна — половината от всичко. Двамата си стиснали ръцете на мига.

Странникът напуснал веднага работата си. Събрал багажа си от мотелската стая. Не притежавал кой знае колко вещи, така че не му отнело много време. На уречения ден взел такси до фермата. Всичко било обсъдено и уточнено: откъде да наема работници; къде се намирала чековата книжка на Сет Джоунс и как да подправя подписа му; каква била разумната цена за бушел портокали, каква за щайга,

каква за цял камион. Никой не трябвало да го вижда, младият мъж трябвало да се превърне в Сет Джоунс, докато истинският Джоунс бил в Италия. Оттам щяло да започне пътешествието му. Що се отнасяло до странника, той за пръв път се чувствал като нечий син. Може би това била сбъднатата мечта и на двамата — син, който да наследи половината от всичко, докдето можело да види човешкото око.

Бил влажен ден и в небето се струпвали гръмотевични облаци. Земята била подгизнала, въздухът бил тежък, почти не помръдвал. По-добре така — за единия мъж, който щял да си тръгне. По-добре така — за другия, който щял да остане.

Вървели из градината, когато се случило. Чувало се писукането на косовете. Въздухът бил наситен с благоухания. Всеки от двамата мъже чувствал, че е получил изненадващо като подарък една година, в която можел да прави каквото си иск, противоположното на досегашния си живот. Дошъл мигът на последната стъпка от тази размяна — сменили си обувките. Младият мъж нахлузил работните ботуши на възрастния човек, носени петнайсет години, които били толкова удобни, че можел да ходи с тях от зори до мрак. Сет Джоунс обул леките маратонки на младия странник, които можели да го отнесат надалече.

Бурята навярно била на стотици километри на запад или на север, някъде другаде. Поне така изглеждало. После се случило, така, както се случват нещата — когато най-малко очакваш. Ударил гръм. Мълнията направила дупка в земята. Поразила странника толкова силно, че сърцето му спряло. Той напуснал тялото си, но останал там, реейки се над него, докато дошъл на себе си в болничната морга. Когато се опитал да проговори, да попита за другия мъж, от устата му излязъл дим. Било абсолютно невероятно, че не бил изгорял до смърт, това чул да казват сестрите. Независимо какво казвали специалистите за гумените подметки, той подозирал, че причината да е жив били ботушите, които носел. Но не можел да разбере нищо повече. Все още в известен смисъл се реел във въздуха.

В болницата видял тъмните, подобни на клони фигури по ръцете си. Мислел само, че трябва да се махне оттам. Когато се надигнал от пълната с лед вана, чул как медицинските служители ахнали при вида на следите по гърба му. Били белези от изгаряне във формата на човешко лице, предположил някой. Рана, отпечата се на кожата му

като човек. Но изобщо не било това. Той бил наясно кого носел на гърба си: мъжа, на когото дължал една година.

Облякъл се и отказал всякаква медицинска помощ; чул същите тези сестри да го наричат Лазарус. Тъй като почти не помнел собственото си име, решил, че може да ползва и това. Каква била смъртта? За него тя дошла във формата на облак и когато се пробудил, все още съзнанието му било замъглено, в плен на този облак. Къде се намирал? Бил се загубил и после се върнал обратно. Когато се замислил по-упорито, се появявали спомени за някаква битка; помнел смътно как опитва да се измъкне от ваната с лед, бори се да се върне, потъва надолу и после успява да се издигне.

Напуснал веднага болницата — те нямали право да го задържат, нямало видима опасност за живота му, не изглеждало, че представлява опасност и за другите, а той имал уговорка, която трябвало да спази. Когато стигнал във фермата, намерил точното място, където била паднала мълнията. Дупката в земята. Портокалите там били почервенели. И тогава видял това, което търсел. Купчина пепел. Лазарус слязъл долу и я помирисал. Сяра и човешка плът. Партньорът му бил поразен от мълнията и избухнал в пламъци. Това било всичко, останало от него — купчина пепел и минерали. Това и лицето, отпечатало се на гърба на Лазарус.

Той събрал остатъците с лопатка и ги изсипал в дървена кутия, която намерил на една лавица. Нито за миг не помислил да си тръгне; трябвало да спази своята част от сделката. Сет Джоунс бил надживял повечето от приятелите си, а Лазарус избягвал тези, с които възрастният мъж вършел бизнеса си — наемал работници само по телефона, вършел работата си с банката по имейла. Всяка нощ излизал в градината и отивал до мястото, където портокалите били станали червени. Бил сключил сделка за една година; сега бил принуден да носи партньора си много по-дълго, завинаги. Когато дойдел последният ден от тази година, можел да изпита желание да си тръгне. Пътят бил в кръвта му, това бил установил вече. Не бил създаден за уседнал живот. Но засега живеел като някой друг, в плен на обстоятелствата. Кога щял да се освободи от своето обещание? С чувството за вина, което изпитвал, може би никога.

Лазарус ме поведе обратно в къщата: последвах го до шкафа с книгите. Ето я там, дървената кутия, издялана в Мароко, кутия на

смъртта, бремето.

— Мислиш ли, че аз съм го убил? — попита ме той.

Можело всеки друг да дойде във фермата, за да достави сламата и торта онзи ден, но бил той. Всеки друг можеше да потрепва с боси крака на верандата в онази зимна вечер, но бях аз.

Взех в ръце дървената кутия; беше изненадващо тежка, направо невероятно. Излязохме в градината струваше ни се правилно да вземем Сет Джоунс с нас. Мракът се промъкваше между дърветата. Отидохме до езерото, където Джоунс за първи път бе видял Лазарус в онзи миг, когато бе помислил, че желанието му е било изпълнено. Съблякохме се и струпяхме дрехите си на купчинка, върху която оставихме дървената кутия, и влязохме във водата. Беше студена и дълбока. Нощите във Флорида не бяха много по-приятни от дните, само по-влажни и по-мокри, способни да те погълнат изведнъж. Обвих ръцете си около Лазарус. Нямаше значение как се бе казвал някога; сега беше Лазарус. Можех да усетя всички места, всички градове, в които бе живял, всички онези жени, онова минало. Чувствах, че си бе пожелал нещо, за което сега съжаляваше, че би дал всичко, за да obuе собствените си обувки отново и да има своя собствен живот.

За пръв път в моя живот не мислех за това, което се бе случило, или за това, което можеше да стане. За нито едно от тези неща. Бяхме погълнати от мига, от нашето сега, от мрака. Две давещи се души, които обичаха допира на тази нежна природна стихия. Целуни ме под водата. Целуни ме, докато изчезна. Усетих как през тялото му минава тръпка. Беше странно истината да е с нас, точно тук, в черната вода, носеща се свободно наоколо. Гореща нощ, бръмбарите жужаха близо до нас, светкавица прониза небето в далечината. Аз самата бях напуснала тялото си и се реех в тъмнината. Не се страхувах, непознато за мен състояние. Изобщо не беше така, както бях очаквала. Този безстрашен момент. Чувствах се спасена, макар това да не бе домът на спасението.

Усещах как Лазарус вече трепереше целият в прегръдката ми.

— Вината не е твоя — казах му аз.

Никога не бях вярвала, че е възможно; че думите, моите собствени думи, казани на глас, онези, които прошепнах, за да го утеша, да му дам надежда и всички тези неща, в които аз самата не

вярвах, могат наистина да го направят. Но се случи нещо друго; те спасиха мен.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ ΖΛΑΤΟ

I

Бях останала при Лазарус целия уикенд и по пътя към къщи се притесних за Жизел. Беше понеделник, късно следобед, почти приближаваше време за вечеря. Котката сигурно щеше да ме чака на вратата, нетърпелива да излезе; вероятно вече бе зарязала сламената си кутия и се бе изпишкала и изакала в някоя от обувките ми, както правеше, когато ми бе сърдита. Бях ѝ оставила голяма купа с храна, но чувството ми за вина нарастваше с всеки километър. Докато шофирах, внезапно ми се стори, че чух мяукане, което, разбира се, беше невъзможно. Щом приближих очертанията на града и синята табела с надписа ДОБРЕ ДОШЛИ В ОРЛОН, украсен с портокалови и палмови дървета, ми се стори, че отново чух Жизел да пищи. Беше го правила няколко пъти, когато бе забелязала през прозореца друга котка, предполагаем враг или любовник.

Оказа се, че съм чула просто сирена — видях линейката в огледалото за обратно виждане, — но звукът си бе свършил работата. Нередовното ми сърце се блъскаше в ребрата ми. Най-накрая отбих пред къщи и излязох от колата. Беше сравнително приятно време за Флорида, почти прохладно, без никаква влага във въздуха. Без бури, поне не се виждаха на хоризонта. И същевременно косъмчетата по ръцете ми бяха настръхнали. Чувствах, че нещо не е наред и притеснението пълзеше по гръбнака ми. Бях като човешки ветропоказател, само дето в момента улавях не време, а трагедии. Имах кисел вкус в устата си, а дори не си бях пожелавала нищо.

Изтичах до вратата и пуснах Жизел навън. Тя ми беше сърдита, погледна ме с гневното си изражение, изниза се с повдигната опашка и се скри в храстите. Обърна ми гръб, за да се изпикае. Беше гордо създание и искаше уединение и аз уважавах това. Определено ми имаше зъб; уважавах и това.

Исках да се прибера, да си взема душ, да облека чисти дрехи и да помисля за живота си. Мислех, че може би бях открила разликата между любовта и манията. Само едната от тях те излагаше на опасност. Чувствах се като комарджия, който едва сега бе започнал да

осъзнава колко много можеше да загуби. Всичко ми изглеждаше различно. Крачките, които правех, бодливите храсти, дращеци голата кожа на краката ми, мяукането на котката ми.

Жизел мина покрай мен към вратата, имаше нещо в устата си. Надявах се да е птица, не поредната клета къртица. Втурнах се след нея. Тя размяташе плячката си назад-напред. Каквото и да беше нещото в устата ѝ, бе кафяво, но не можех да кажа дали имаше пера или козинка. Жизел се поотърка в краката ми, после пусна плячката си на земята. Вече не ми се сърдеше и искаше да ми се изфука с уменията си на ловец. Даваше ми подарък. Предполагам, че тя беше моят домашен любимец, а аз какво бях? Със сигурност не ѝ бях собственик. Може би бях нейният любимец. Нейната малка убийца. Милото ѝ съкровище.

Наведох се предпазливо. Не можех да разпозная нещото в краката си. Поне не веднага. И после...

Беше кожена ръкавица. Когато се взрях, от вътрешната ѝ страна видях златисти частици.

Изтичах обратно на двора. Намерих другата ръкавица близо до плета. Беше смачкана като нещо ненужно, като изсушено листо, като мъртва птичка или къртица, като мъртво сърце.

Понеделник. Ден по-късно от времето, когато трябваше да се срещна с Рени, за да завършим проекта му. Напълно бях забравила.

Влязох въщи, минах през дневната и отидох в кухнята. Дорийският недовършен храм си стоеше на масата. Ръкавици на моравата. Моето неравномерно туптящо сърце. Моето егоистично аз. Желанието ми да се отърва от него.

Чух някой да вика името ми — гласът беше непознат. Минах бързо през къщата и видях млада жена на верандата.

— Привет — каза тя.

Погледнах я въпросително през мрежестата врата.

— Имам съобщение от Рени Милс — каза жената. Беше наистина много млада, вероятно на около деветнайсет, руса, облечена в дънки и тениска. Изглеждаше ми странно позната.

— Имате съобщение за мен ли?

— Не. За мен. Рени ми е оставил бележка да се срещна тук с него. През пролетта бяхме заедно в един курс по история на изкуството.

Айрис Макгинис.

Момичето се разсмя нервно. Беше слабо и бледо, със сладко, невинно изражение.

— Пише, че ми е приготвил подарък. Не знам защо иска да ми подари нещо.

Защото е лудо влюбен в теб, идиотко такава, исках да ѝ кажа. Отворих мрежестата врата. Стомахът ми се преобърна от ужасно предчувствие. Започна да ми се повдига.

— Той правеше нещо за теб — казах аз.

— За мен ли? — Айрис се разсмя отново, смехът ѝ приличаше на ромонеща вода. Може би затова Рени се бе влюбил в нея, в този звук.

— Но в момента го няма.

— Добре, може ли да му кажете да ми се обади?

Записа телефонния си номер на листче от бележника си.

— Ще си бъда вкъщи през целия ден. Имам да уча. Не съм умна като Рени. Той винаги получаваше шестци в курса, аз бях щастлива, ако изкарам четворка. Ще чакам да ми звънне.

— Разбира се, ще му предам — казах аз.

— Не мога да повярвам, че ми е приготвил подарък.

Забелязах, че очите ѝ бяха зелени. Беше красива — бледа и нежна.

Когато Айрис си тръгна, позвъних в общежитието на Рени. Някой вдигна и когато попитах за него, гласът отсреща трепна.

— Не сте ли чули?

Паникьосах се. Ръкавиците му бяха на бюрото ми. Усетих, че косата ми се изправя, сякаш отново бях ударена от мълния.

— Какво е направил? — попитах аз. Знаех, че е нещо лошо, нещо отчаяно, чудовищен опит да разкъса кожата си, опит на падналия ангел да се надигне отново.

След това обаждане позвъних и на брат ми и навързах разпокъсаните части на историята. Всички в Научния център вече знаеха. Рени беше отишъл в „Железарския магазин на Акър“ и бе свалил една брадва от стената. Бил спокоен и ведър; никой дори не го забелязал. Сега имало толкова много кръв по пода на магазина, че трябвало да се слага нов дъбов паркет. Рени със сигурност щял да умре от кръвозагуба, ако не се бил намесил мениджъра от отдела за бои, човекът, нападнат от булдога, който бил изкарал курс по първа помощ.

Мениджърът имал бързи реакции, които се били развили особено силно след инцидента, в който пострадал самият той. Прескочил щанда и направил турникет с връзките на работната си престилка.

Заради трагедията и отговорността на университета проучването за пораженията, причинени от гръмотевичната дейност, бе временно прекратено. Нямаło достатъчно психологично наблюдение, така били казали родителите на Рени; носеха се слухове и за задаващо се съдебно дело. Университетът „Орлон“ явно нямал законни правомощия върху проучването; дванайсет години труд на много хора щяха да отидат в канавката — нашите снимки, кардиограмите на клетите ни сърца, всичко щеше да бъде разпиляно и захвърлено.

Всички, с които говорих, се чудеа защо, по дяволите, някой би извършил подобно ужасяващо нещо точно в железарския магазин в такъв съвсем обикновен ден. Но аз разбихах защо Рени се бе опитал да отреже ръцете си. Сигурна бях, че когато бе минал покрай момичетата на касите и им се бе усмихнал, те не се бяха усмихнали в отговор; както онези студентки, които го подминаваха, и те вероятно дори не го бяха забелязали. Рени бе минал през магазина, невидимият мъж, с една-единствена мисъл в главата. Познавах го достатъчно добре и бях убедена, че е било така. Едничко желание, неговата съкровена тайна: искаше да бъде човек.

Веднага отидох в болницата, открих спешното отделение и влязох в чакалнята. Познавах някои от сестрите и очевидно ми личеше, че съм притеснена и свързана по някакъв начин с него. Не бях член на семейството и следователно няхах право да виждам пациента, но ми позволиха да изчакам. Какво да чакам? Не бях сигурна. Седнах на един от твърдите пластмасови столове.

Ако някой беше чувал за мен, лесно щеше да ме разпознае: жертва на мълния, объркана приятелка, другар по нещастие и маскирано чудовище. Младо момиче седна до мен.

— Ти си приятелка на Рени — каза тя и ми се представи като сестра му Марина.

— Той ще се възстанови ли? — попитах аз.

— Не е толкова зле, колкото звучи — отвърна тя с тих глас, също както говореше Рени. Косата ѝ бе прибрана назад с черна кадифена лента. Вероятно бе червенокоса, но на мен ми се струваше, че е побеляла. Малка възрастна жена, притеснена за брат си. Той ми беше

казал, че тя е умницата, любимката му. — Наложил се да пришият ръката му отново, да свържат всички нерви. Може би вече няма да чувства нищо с тази ръка. Или просто тя ще бъде по-малко чувствителна. Но най-лошото е, че е загубил много кръв.

— Трябваше да му помогна с проекта. Затова се случи всичко. Забравих за него.

Искаше ми се да падна на колене и да помоля Марина за прошка. Трябваше да изтръгна сърцето си и да го сложа на плочките пред нея.

— Дорийският храм ли? Не беше за курса му. Вече го бяха скъсали, когато те е помолил за помощ. Искаше да създаде нещо, за да го даде като подарък на някакво момиче, в което беше влюбен.

— Айрис — казах аз.

— Тя заслужава ли си? — попита ме Марина.

— Не знам. Днес я видях за пръв път.

Родителите на Рени бяха отишли да приберат личните му вещи от общежитието. Веднага, щом се върнеха в Маями, щяха да се срещнат с адвоката си. Може би нямаше да одобрят някой от проучването да се вижда с Рени, но Марина ме заведе при него.

— Не че родителите ми няма да те харесат, те просто искат да го защитят от целия свят. Родители — сви рамене тя. — Искат най-доброто и правят най-лошото. Старая се да ги издържа, докато стана самостоятелна.

Когато влязохме в стаята на Рени, останах на прага и се втренчих към леглото. Ето го. Под завивките, със затворени очи. Имаше някакъв апарат, който издаваше звуци, сякаш валеше сняг.

— Чук-чук — каза Марина.

Никакъв отговор.

— Демерол — прошепна ми тя. — От известно време е доста замаян.

Побутна ме напред. Стаята бе затъмнена и виждахме частичките злато в ръцете му. Той изобщо нямаше представа колко беше красив всъщност.

Заставахме от двете страни на леглото.

— Всичко е наред — каза Марина. — Можеш да му говориш.

— Ей... — гласът ми се прекърши, когато се опитах да проговоря. Сякаш бях много далече, независимо че се намирах близо до него. — Аз съм.

Рени отвори очи. Не извърна поглед от мен, както смятах, че ще направи. Беше някакво начало.

Видях червена линия на лявата му ръка — линията, където бяха пришили двете отделени части от него. Видях го — това невероятно, ярко и болезнено червено. Беше минало толкова много време, откакто не бях виждала този цвят, че почти ослепях. Бях забравила колко наситен беше.

— Исках да бъда нормален — каза Рени. — Исках да почувствам нещо.

— Имаш странна представа какво означава да си нормален — казах аз.

Родителите му щяха да го отведат у дома и Марина щеше да му носи чай и бульон, докато се възстановеше. Някой ден някой щеше да го види — с истинското му лице и душа, човека, който беше, и щеше да се влюби в него.

— Какво да правя с проекта ти? — попитах аз.

Той се усмихна. Имаше страхотна усмивка.

— Точно в момента не ми пука особено за разни дорийски храмове. Изхвърли скапаното нещо.

— Всъщност Айрис дойде за него.

— Кой? — попита той.

И двамата се разсмяхме. Момичето на мечтите му. Може би за нея щеше да бъде по-добре да си останеше там, в света на фантазиите му.

— Аз бях скапана приятелка.

Рени бе джентълмен, дори и сега, бинтован, надрусан с хапчета и страдащ от болка.

— Има и по-лоши — каза той.

— Кой, някой масов убиец ли?

— Не, аз.

Наведох се и го целунах по челото.

— Благодаря ти — каза смелото момче. Поне ми се стори, че каза това; отново се унасяше.

— Уморен е — обади се Марина.

Сега вече виждах, че косата ѝ наистина бе червена. Премигнах, все още се чувствах замаяна от осъзнаването колко красив бе този цвят. Когато дойдох отново на себе си, извадих лист и написах адреса си.

— Ще ме държиш ли в течение за състоянието му?

Струваше ми, че си го бях измислила — Рени бе толкова честен и толкова истински.

— Мислиш ли, че е възможно някога да бъде щастлив? — попита ме Марина.

Тя също не беше просто малко момиче.

— Мисля, че всичко е възможно — отвърнах аз. Прозвуча, сякаш наистина вярвах в това.

Тръгнах си от болницата и се озовах отново сред жегата на деня. Вървах из паркинга към колата си и разсъждавах за любовта и защо означаваше толкова много за хората. Тя беше една идея, нали така? Нищо реално, не можеше да трае вечно, не беше нещо, за което да живееш или да умреш. При всичките ни разговори, които бяхме водили с Джек Лиънс, никога не го попитах какво мисли за любовта. Тогава не исках да знам.

Облаците се движеха бързо в небето. Имаше много синьо и ето го — онзи цвят, който ми липсваше толкова, се носеше сред синевата. Толкова смайващо. Толкова живо. Една птичка, чинка, летеше над върховете на дърветата. Стоях там, заслонила с длан очите си. След цялото изминало време дори най-малкото количество червено нараняваше ретината ми. Стори ми се, че в очите ми се появиха сълзи.

Чух нещо зад себе си. Сестрата на Рени тичаше към мен.

— Почакай — извика тя.

Обърнах се и я изчаках да ме настигне.

— Рени каза, че ти ще се погрижиш за нея.

Марина протегна ръце към мен, взе дланите ми и постави в тях малката къртица, която брат й бе спасил от котката. Усетих допира й до ръката си като ръкавица, като сухо листо, като желание...

— Какво ще стане с него? — попитах аз.

— Аз ще се погрижа за Рени. Когато се оправя, ще се запише в университета в Маями. История на изкуството. О, извинявай, да не би да имаше предвид къртицата. Мъжка ли е?

Не, нямах предвид къртицата, но може би трябваше да се интересувам от клетото създание; сега тя беше моя отговорност.

— Ако не намериш ларви или земни червеи, Рени каза да я храниш със сирене и маруля. Два пъти дневно.

Не я исках. Не се интересувах от това нещо, но все пак беше мое. Повдигнах къртицата и се загледах в сляпото ѝ лице. И тогава разбрах какво правеше любовта. Тя променя целия ти свят. Дори когато не желаеш това.

По пътя към къщата на брат ми виждах нюанси на червеното навсякъде. Навярно бях започнала да се възстановявам. Или пък халюцинирах и си представях това, което най-силно желаех да видя. Табелата на местния малък магазин премина толкова пурпурна покрай очите ми, че дъхът ми спря. Възможно ли е едно толкова обикновено нещо да е било така съвършено и красиво преди, а аз да не съм го забелязвала? Спрях, отбих в паркинга, влязох в магазина и отидох до щанда с плодовете. Увити в прозрачни найлонови пликчета марули, краставици, праскови, лимони и ето го, най-накрая, последния ред с ябълки, подредени на една страна, искрящи от живот, от кръв. Купих си една ябълка и щом влязох в колата, я изядох. Беше прекрасна, още повече и заради цвета. Седях в паркираната си кола и се почувствах абсурдно самотна без Рени. Бях се обвързала с някого, макар от самото начало да знаех, че е грешка.

Шофирах бавно, лениво, докато стигнах до улицата на Нед. В тези моменти често историята се превръща в приказка. Слънце и Луна, брат и сестра, пазителят и пазената, противоположностите, които взаимно си дават лице и форма, напътстват се и си помагат, докато стигнат до дома. Нед беше в университета; знаех, че в момента бе свикана спешна среща на екипа от проучването. Всички се притесняваха от евентуалното съдебно дело, което щяха да заведат родителите на Рени. Адвокатите на университета бяха притеснени, защото той, като член от въпросната група обекти на изследването, очевидно е бил неуравновесен. И какво, нима останалите не бяхме такива? Това важеше за всички участници в проучването. Светът ни беше преобърнат, разтресен и захвърлен, бяхме наранени, разкъсани на части. Няколко пъти виждах Голия мъж да се разхожда из парка — мотаеше се винаги край хора с домашни любимци, все намираше начин да подхвърли обратно топките и пръчките на чуждите голдън ретривъри и пудели. Забелязвах момичето с различните чорапи в магазинчето за кафе в града; държеше ръката си над метална лъжица, сложена на масата, и се опитваше да я накара да се завърти в кръг.

Честно казано, смятах, че ако семейството на Рени искаше да съди някого, това трябваше да съм аз. Невежа, егоистична, алчна, сляпа, приятелката, която не беше на разположение, когато той бе имал нужда от нея. О, определено трябваше да съм аз, въпреки че това, което можеха да получат като компенсация, щеше да е незначително: котката ми, колата ми, бъдещето ми, миналото ми.

Излязох от колата и хвърлих огризката от ябълката. Навярно сестрата на Рени и нейната отдаденост ме накараха да се замисля за Нед. Бях ужасна сестра; трябваше да му кажа за Нина и „Стоте начина да умреш“. Почуках на вратата. Колата им не беше на алеята. Може би Нина бе на лекции, математическият факултет се намираще наблизо. Денят беше прекрасен, вече се стъмваше по-рано. Това беше единственото нещо, което беше същото като в Ню Джърси. Там, след първия повей на по-студеното време, листата на кленовите дървета вече щяха да са станали червени. Тук нямаше дори намек за такава промяна. Птици пееха в сумрачното небе, а листата на палмите, онези, които бяха изсъхнали от жегата, се полюшваха и потракваха от лекия бриз.

Минах покрай живия плет от гардении и надникнах през прозореца. Бял диван. Червено сърце в рамка на стената. Нина отвори вратата и се спря там. Мисля, че я бях събудила.

Косата ѝ беше разрошена, очите ѝ блуждаеха. Не бях убедена дали ме е разпознала. Дори когато проговори, ми се стори, че изобщо не беше свързана с реалния момент, сякаш не беше тук. Можеше да ме възприема като вестникарчето или пътуващ търговец.

— Нед не е тук, в Научния център е. Повикаха го заради някаква спешна ситуация.

— Да, мой приятел от проекта се опита да отреже ръцете си.

— Някои хора се справят по-трудно с мъката си.

Нина ме погледна многозначително. Значи беше вярно, тя не ме харесваше. Върху дрехите си носеше работна престилка с петна от боя по нея. Забелязах, че не ме покани да вляза.

— Боядисваш ли?

— Да, очевидно.

Цветът бе жълт. Виждах го по пръстите ѝ, по сините ѝ дънки.

— Имаш ли кашкавал и сирене?

Нина се разсмя. Странен, пресипнал смях, но все пак приятен и лек като песента на вятърните камбанки в градината.

— Дошла си за сирене и кашкавал?

Извадих къртицата от джоба си. Нина отстъпи стреснато назад.

— Божичко!

— Грижа се за нея вместо моя приятел.

Тя отвори вратата широко и аз я последвах вътре. Минахме през дневната, покрай сърцето на стената и отидохме в кухнята. Усещах мириса на боя. Харесваше ми: нещо покриваше друго нещо, нещо съвсем ново.

Седнах на един стол, докато Нина претърсваше хладилника. Оставих къртицата на масата пред себе си и се загледах в нея. Тя не помръдваше. Надявах се, че няма да умре сега, след като бе преминала в мое притежание.

— Моля те, махни това нещо от масата — каза Нина, когато дойде до мен, носейки в ръка опаковка нарязан кашкавал.

Вдигнах къртицата, отворих раницата си и пъхнах клетото изтормозено създание вътре, но муцунката ѝ се показваше през отвора.

— Някои животни не стават за домашни любимци — каза снаха ми и приседна на другия стол. — Горкото животинче, което не може нито да вижда, нито да чува, нито да каже само какво иска и от какво има нужда. — Погледна ме. — Май не харесва кашкавал.

Отиде до килера с провизии, където брат ми събираше храната за прилепите, която после оставяше в хранилката им в двора на къщата. Плодове и зеленчуци, пасирани на пюре в буркан. Взех една лъжица от сместа ѝ и изсипах върху малка чинийка. Къртицата подуши и веднага започна да яде от нещо, което приличаше на намачкано грозде. В раницата ми беше книгата „Сто начина да умреш“. Къртицата вероятно седеше точно върху нея в момента. Виждах как туптеше пулса на Нина в нежното ѝ бледо гърло.

— Какво е да обичаш някого? — попитах я аз.

Нина се разсмя.

— Нелеп въпрос. Има безброй възможни отговори.

— Тогава за теб. Какво означава за теб?

От мястото, където седяхме, виждах градината. Небето беше розово-оранжево, после се появиха сиви оттенъци, после стана мрачно,

със синкав цвят, какъвто не бях виждала преди. Изобщо не приличаше на небето в Ню Джърси. Тук то беше безкрайно, горещо, далечно.

Нина също се бе втренчила в двора.

— Мислех, че го обичаш — казах аз.

Тя се обърна изненадано към мен.

— Нед — казах аз. — Мислех, че истински го обичаш.

Нина ми хвърли бърз поглед, който не успях да разгада, после стана и отиде до мивката. Просто стоеше там. Не пусна водата. Ох, каза тя. Поне ми се стори, че го каза.

— Бях в библиотеката — продължих аз. — Затова ти го казвам. Мислиш ли, че искаш да се бъркам в отношенията ви? Не исках да те виждам, но те видях. Знам, че си взела „Сто начина да умреш“. Ако Нед разбере какво планираш, това ще го съсипе.

Нина се разсмя, но звукът бе сух и в него нямаше нищо смешно.

— Аз съм тази, която е съсипана — каза тя.

— Ти обмисляш да се самоубиеш.

— Много по-лошо е.

Обърна се и излезе от стаята, а аз тръгнах след нея. Минах през коридора до кабинета. Нина го боядисваше — не беше светнала лампата, но стаята грееше. Жълтото беше виновно. Точно това жълто.

— Чудесен цвят — казах аз.

Нина седна на пода с кръстосани крака. Беше покрила килима със стари парцали. Седнах срещу нея и я гледах как плаче. Когато се наплака, изтри очите с опакото на дланите си.

— Искаш да знаеш какво е любовта ли? Тя е нещото, което те унищожава.

Гледаше ме право в очите. Пресегна се напред и за миг си помислих, че ще ме удари. Нямаше да ѝ се разсърдя, ако го беше направила. Бях груба, задавах прекалено много въпроси, намесвах се, където не бях канена, шпионирах я. Вместо това тя хвана ръката ми и я постави на корема си. Беше в по-напреднала бременност, отколкото някой би могъл да предположи. Бе пазила тайната си добре. Усещах как бебето в нея мърдаше.

— Но това е нещо прекрасно! Защо да те унищожава? Защо въобще си вземала онази книга? — попитах аз.

Погледнах я в очите и тогава видях какво е любовта.

— Книгата беше за него. В случай, че му стане прекалено непоносимо и не иска да преминава през това. В случай, че не мога да издържа да гледам болката му.

Не исках да разбирам за какво говореше. Щеше да ме унищожи, тя беше права. В един миг имаш всичко, в следващия — то е изчезнало.

Този миг бе точно такъв.

— Има рак на панкреаса. Искане да работи колкото може по-дълго, а лекарите казват, че му остава по-малко от месец. Бебето ще се роди през януари. Книгата беше в случай, че пожелае да си отиде както той иска. Негово право е все пак. Това е неговият живот. Но после не можах да му я дам. Да изживеем дори минута по-малко време заедно от това, което би могло да бъде, ми се стори немислимо. Върнах я.

Лицето на Нина беше на петна; под очите ѝ имаше червени кръгове. Дори и аз можех да видя този цвят.

— Мога да боядисам стаята, а ти ще ме гледаш и ще ми даваш указания — казах аз.

— Ще боядисваме утре — предложи Нина. — Поне за това имаме време.

Седяхме там в мрака и се държахме за ръце. И тогава разбрах отговора на въпроса си.

За това ставаше дума. В стаята имаше любов.

II.

Щом видях, че е станала достатъчно силна, пуснах къртицата в двора. Оставих я на тревата до живия плет и тя изчезна.

В един миг беше там, в следващия я нямаше. Предположих, че територията ѝ бе позната, ароматът на хибискуса, поляната с изсъхналата трева. Къртицата не остави никакви следи; просто изчезна.

Замислих се за начина, по който старите слепи жени в приказките намират своите загубени любими и ги разпознават, въпреки че са минали петдесет или сто години, въпреки че техните любовници и съпрузи са били превърнати в елени или чудовища. Замислих се как познатото се запечатва в човека — жив плет, мирис, докосване. Ако някой ни снимаше — мен и Лазарус — и закачеше снимката ни на стената, всеки, който я видеше, щеше да каже: О, тези двамата не са един за друг. Какво правят въобще заедно? Затова не се снимахме.

Бях си задавала въпроса как беше възможно този мъж да ме обича — такава, каквато съм, но най-накрая бях започнала да разбирам причината: аз го познавах. Ако дойдеше при мен като мечка или елен, пак щях да го позная. Ако бях сляпа, ако беше тъмно, ако бяха минали стотици години, въпреки всичко щях да го позная.

Това не можеше да ни бъде отнето, независимо от унищожителната сила на самата любов, независимо от времето.

Тази нощ шофирах дотам и двамата излязохме навън, за да се разходим из градината. През деня работниците, които Лазарус наемаше, си викаха един на друг и машините вдигаха много шум. Но нощем можеше да се чуе всяко поемане на дъх, всеки жужащ бръмбар.

Разказах на Лазарус за брат си. Търсех вината във всевъзможни неща: ако не бяхме живели в Ню Джърси, ако бяхме дишали различен въздух, ако той имаше различни хранителни навици, ако не беше дошъл във Флорида, ако имахме други родители, други баби и дядовци, друг генетичен код, тогава може би той нямаше да се разболее от рак. Сетих се за една друга теория, за която Нед ми беше говорил — принципа за несигурността, теорема, която предшества и

послужила като основа за теорията на хаоса. Обикновеният пример, с който се илюстрираше, беше за котката, която щеше да живее или да умре, в зависимост от напълно случайното разпадане на един-единствен атом. Така беше и при Нед. Една клетка бе повлияла на друга; една проклетата случайна клетка беше променила всичко. Нямаше как да разберем защо трябваше да се случи на него. Съществуваха не стотици, а хиляди възможни отговори. Всичките непознаваеми и произволни. Всичките извън нашите граници на възприемане.

— Какво мога да направя за него? — попитах Лазарус. Мислех си, че един мъртъв човек ще знае такива неща.

Лазарус се разсмя. Рядко го правеше.

— Трябва да го попиташ. За всекиго е различно.

— Ако ти оставаха няколко седмици живот, как щеше да ги изживееш?

Исках да каже: Ето така, да се разхождаме с теб в мрака. Исках да ми помогне да се справя със ситуацията, но Лазарус не беше такъв. Беше прекалено отдаден на собствения си живот, за да мисли наистина за този на друг човек.

— Ако бях аз, щях да искам да съм свободен. Както бях преди. Мислех, че животът ми не струва нищо, докато не го загубих. Ако хората научат кой съм аз, ще поискат да разберат какво е станало със Сет и се съмнявам, че ще ми повярват. Ще си помислят, че съм го убил, за да взема парите му. Затова стоя тук, в този капан.

Уловен в чуждите обувки, в гората, където всяка пътечка водеше до едно и също място. Разбирах защо Лазарус искаше да влезе отново в собствената си кожа. Това не беше неговият живот. Затова исках да запомня всичко от тази нощ. Както стоях там, можех да кажа със сигурност, че ще го загубя — всичко това. Рано или късно. Ще бъде унищожено. Вглеждах се във всяко листо, във всяка звезда.

— Мисля, че така или иначе ще разберат — продължи Лазарус. — Мисля, че хората започват да осъзнават, че не съм истинският Сет Джоунс.

От бакалията му бяха направили проблем последния път, когато се опитал да си поръча продукти. Защо никога не идвал на място? Наложило му се да говори с мениджъра, който явно познавал стария Джоунс и го попитал: „Какво ти има. Джонси? Да не ти е заседнала жаба в гърлото?“

— Пфу, проклетата пневмония — отвърнал Лазарус.

Но беше притеснен. Годината на тяхната уговорка изтичала. Както беше дошла, така и си отиваше. Лазарус бе мислил за времето, когато ще си тръгне, и сега го обмисляше още по-сериозно. Може би вече щеше да си е заминал, ако не беше обещал на стария човек. Ако не бях дошла на верандата му с онази червена рокля. Ако не бях напълнила устата си с бучки лед и не го бях целунала.

Бъди щастлив заради това, което имаш, когато го имаш. Не е ли в това идеята? И след това заживели щастливи в края на приказките не означава щастливи завинаги. Какъв е смисълът? Мечтите ти, животът ти, смъртта ти, всичко, което си бил и си имал някога. Какво има в празното пространство, което ще продължи да съществува и без нас? Какво има в онова завинаги, след като ние си отидем?

Нещо не беше наред и с реколтата. Това беше другата причина, поради която не смяташе, че е редно да си тръгне веднага. Заведе ме до мястото, където беше паднала мълнията. Няколко коли минаха по пътя, но никой не ни обръщаше внимание. Бяхме просто мъж и жена, вървящи из миналото. Дупката в земята се беше разширила, пръстта се ронеше от само себе си, сантиметър по сантиметър, и бе разкрила друг по-твърд, каменист пласт. Все повече от дърветата, които се намираха в близост до нея, умираха. Един ден бяха отрупани с плодове, на следващия почерняваха и напълно се оголваха. Наоколо все още имаше няколко дървета с червени портокали. Сега ги видях съвсем ясно. Не бяха топки, покрити със сняг, а рубиненочервени плодове — малки червени светове, червени планети, красиви в мрака. Как можех да съм била толкова глупава и да пренебрегвам всичко, което съм имала в живота си? Червеният цвят струваше колкото цяло царство.

— Искам да си откъсна един — казах аз.

Взехме една стълба и я допряхме до ствола на дървото; изкачих се и започнах да хвърлям портокалите към Лазарус.

— Стига — каза той. — Не можем да ги изядем всичките.

Но аз не исках да спирам. Още и още. Прекалено дълго бях гладувала; никога повече нямаше да го допусна отново.

Беше студена нощ, но тези портокали пазеха топлината на деня в себе си. Малки светове от изгаряща слънчева светлина. Понесохме кошницата заедно. Защото тази нощ бяхме влюбени. Всичко значеше нещо за нас. Черното небе, черните дървета, червените портокали,

сладкият аромат на земята, парещият му дъх, когато ми шепнеше, звукът на краката ни по прашните пътеки, пръскачките, които се включиха, стичащата се върху нас вода.

Съблякохме дрехите си и отидохме под пръскачките. В среднощния въздух, под водата можехме да се прегръщаме така, както желаехме. На километри наоколо нямаше никого друго. Изобщо. Обичах начина, по който той се чувстваше, толкова истински, толкова тук, толкова сега. Обичах мускулите под кожата му, жегата, излъчвана от тялото му, как пареха целувките му. Обичах болката, която ми причиняваше, как ме караше да осъзнавам, че съм жива, сега и завинаги, как виждах отново червеното, как копнеех да легна под него, да падна на колене и ръце, без да ми пука дали има някой друг във вселената. Нищо чудно, че хората правеха секс навсякъде и с когото им паднеше; с непознати, на паркинги, отчаяни, алчни. Когато сте слети заедно, можеш да си представиш, че не си сам, че не си единственият човек на света. Различно е от любовта, защото именно когато си влюбен, понякога чувстваш своята самота толкова силно, че боли. Когато не съм с теб...

— Спри да мислиш — каза ми Лазарус.

Замръзвах без дрехи, мокра до кости от цялата тази студена вода, тук и сега под звездите, тук и сега.

Целунах го отново и забравих всичко друго. Той седна на земята и ме придърпа към себе си. Седнах в скута му, Лазарус проникна в мен, а аз гледах право в очите му, тези очи, приличащи на пепел. Впих ръце в гърба му, чувствах всичко. Там нямаше друг мъж, нито сенчест образ, нито нищо друго. Беше само той. Кожа, мускули, кости, сърце, кръв, червено, жегата.

Просто се отказах. Спрях, престанах: вече не исках да се съпротивлявам на живота. Време беше да живея истински.

Знаех, че ще запомня този миг от нашата връзка — не ваната, леда, езерото, тихото бързо, бавно, сега, скъпи... Не, щях да запомня това, как потъвах и се давах от любов, докато той мислеше как ще си тръгне. Бяхме човешки пример за теорията на хаоса, събрани заедно от случайни обстоятелства. Не бе предопределено да сме заедно, знаех го. Но за една-единствена нощ бяхме съвършената двойка.

Когато се върнахме в къщата, си взех горещ душ. Треперех, дори след като се подсуших и се облякох. Взех някакъв пуловер от

гардероба в спалнята, после отидох в кухнята. Лазарус беше с дрехите, които носеше и преди; все още имаше кал по себе си. Бе седнал до масата и погледна към мен, когато влязох в стаята. Изражение то на лицето му казваше нещо, което знаех — че винаги трябва да се плати определена цена за всеки момент на наслада. Краят. Тъгата. Онова проклето и след това...

— Без теб щях да бъда напълно сам — каза той.

Погледнах устните, скулите, пепеливите му очи, широките ръце и вените, изпъкващи под кожата. Синьо и червено. Жив. Втренчих се в него. Искях да запомня как ме бе желал. Сложих този момент в моето и след това, в сърцевината на всичко, което някога щях да знам, независимо дали за мен щеше да има продължението и заживели щастливи винаги...

Беше разрязал наполовина всички портокали, които бях набрала. На масата сякаш имаше кръв, но всъщност бе само сок. Тези портокали имаха най-висока цена на пазара. На хората им харесваше, че са толкова редки, харесваха им пръските цвят, които грееха в купата с плодове и се разливаха в устите им. Преди бе получавал двойна цена за този вид портокали, но положението се бе променило.

Онези, които бе разрязал наполовина, бяха черни в центъра си. Сладките червени плодове, които имаха вкус на изненада, вече ги нямаше. Портокалите гниеха отвътре. Бях чувала подобни истории. Дърво, поразено от гръм, стои изправено месеци наред и никой не подозира, че е мъртво отвътре, докато не се строполи на земята. Понякога е нужно време, за да проличи въздействието на мълнията; оглеждаш се, струва ти се, че всичко ти е наред и си в безопасност, после се случва. Преди да се усетиш, всичко се е променило.

В приказките историята винаги е една и съща — героят търси истината, без значение какво ще му разкрие тя. Дори когато нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед, когато всичко е скрито, тя винаги е там — истината, от която дори и аз не можех да избягам и някой ден щях да я открия: това, което чувствах, това, което беше дълбоко в душата ми, тази, която бях.

ШЕСТА ГЛАВА

НАДЕЖДА

I.

Семейството на Рени повдигна иск срещу университета. Както всяка подобна институция, университетът се предпази с вниманието на застрашено животно, което може единствено да ужили в отговор. Проучването на брат ми не само бе спряно, то изчезна. Някой ден някой друг щеше започне да събира подобна информация и да интервюира жертви на мълнии и да ги снима срещу бялата стена, но това щеше да бъде тогава. Не сега. В този момент, в който живеехме ние, всичко мина през машината за унищожаване на документи и излезе на ситни лентички, които се превърнаха в прах.

Мислех дали е възможно по някакъв начин да дам на брат си част от онзи живот, който той искаше да изживее. Нещо, което да му достави удоволствие, да го заинтересува, нещо, което да помни, когато бъде в онова друго пространство на и след това, и завинаги. Попитах Нина, тя се съгласи и звъннах в работата на Нед. Не го бях виждала, нито бях говорила с него, откакто Нина ми бе казала за болестта му. С брат ми не бяхме свикнали да си казваме такива неща, да си казваме истината. Затова бях решила да отлагам темата.

— Вземи досието на Драконовия мъж, преди да го унищожат — казах на Нед.

Успях да измъкна малко информация от Крейвън и той ме насочи към кардиолога в Джаксънвил. Когато говорих с лекаря, той ми разказа, че и двата пъти, след като бил ударен от гърма, старецът се връщал към живота много по-здрав отпреди. Бил издръжлив като добиче и ходел пеша по 15 километра на ден.

— Направихме му тестове. Той каза, че бил прекалено стар, за да ни отдели повече от един ден. Каза, че било загуба на време. Според резултатите би трябвало да си остане мъртъв. Сърдечният му ритъм беше по-малко от десет удара в минута, по-бавно, отколкото на мечка, която спи зимен сън. По време на втория удар бил на осемдесет и седем години. Мълнията го съборила по гръб и получил толкова силен електрически заряд, че било невъзможно да се измери. После се

надигнал и отишъл да обядва. Отказал медицинска помощ и доколкото знаем, той е най-здравото старо копеле в целия щат. Иди и разбери!

— Искаш да открадна досието му? — попита ме брат ми, когато му звъннах. — Просто да го взема?

— Точно така.

Нед се разсмя; явно му хареса идеята за малкото престъпление, което щеше да извърши срещу университета.

— Ако ме хванат, ще кажа, че ти си виновна.

Притеснявах се от срещата си с него. Мислех, че ще изтърся нещо глупаво, щеше да бъде напълно в стила ми. Реших, че ще бъде най-добре да се срещнем на обществено място; ако имаше хора наоколо, може би щях да се държа по-прилично. Може би нямаше да се разплача.

Срещнахме се в закувалнята в града и той ми подаде папката с досието.

— Драконовият човек е аномалия. Той е уникален. Дори да беше се съгласил да говори с нас, едва ли щеше да бъде полезен за проучването. Хората, които правят изследвания, наричат такива случаи като неговия „анекдоти“ — страхотна история, но безсмислена от гледна точка на по-голямата картина. Просто един стар късметлия. А тъй като вече няма и проучване, нищо от това не е от значение.

— Да отидем да го видим — предложих аз.

Нед си бе поръчал само едно бъркано яйце и препечена филийка. Още не бе изял и половината.

— Ще се върнем до вечерта — уверих го аз.

— Никога не сме пращали човек при него. Дори не сме сигурни, че още е жив. Освен това... — играеше си с храната си. — Освен това, напоследък не се чувствам добре.

— Попитах Нина и тя каза, че ще се справиш.

— Попитала си Нина? Какво, да не би да съм петгодишен? Да не би да имам нужда от позволение?

Моля, няма защо — винаги може да разчитате на мен да кажа неподходящото нещо. Дадох знак на сервитьорката и поръчах оризов пудинг и чай. Когато се обърнах, брат ми почистваше очилата си с ризата си. Кожата под очите му бе изсъхнала и се лющеше.

— Казала ти е — прошепна той. Не изглеждаше особено ядосан, само разочарован.

— По-скоро я принудих да го направи, Нед. Аз съм ти сестра. Трябва да знам, ако си болен.

— Все едно аз знам нещо за твоя живот. Да си признаем, ние дори не се познаваме.

— Нед... Съжалявам.

— Ето това не исках да става! — сега вече беше сърдит. — Не желая да чувам съжалително „О, Нед!“. Не го казвай така. Никакви подобни простотии. Никакво висене на верандата. Наистина няма да го понеса.

Сега аз се ядосах.

— Какво означава това?

— Означава, че и аз няма да се върна у дома. Не ме чакай. Не мисли, че нещо ще стане по различен начин. Не мисли, че можеш да го предотвратиш. И поне веднъж в живота си не мисли, че става дума за теб.

Станах и излязох навън. Жегата бе непосилна. Имах чувството, че ще се задуша. Ще се стопя, но в какво? Исках да направя подарък на брат си. Да направя нещо, за което той копнее. Един ден, който ще запомним и двамата. Глупачка, глупава идея, както обикновено. Разбира се, че ще сгреша.

Брат ми беше платил сметката и дойде навън при мен. Не се гледахме. Най-накрая той проговори:

— Трябва ли да се извинявам, че умирам?

— Да. Извини се. Как смееш да умираш?

Виках. Очите ми пареха. Май наистина полудяхах. Гледах го втренчено. Мразех го. Мислех си, че ако отново бъда изоставена, ще се разпадна на парчета. Мислех си как всичко винаги се случва прекалено късно.

С брат ми стояхме там в жегата. Ядосани, потящи се, по-стари, отколкото някога бяхме мислили, че ще бъдем. Това не беше естественото ни състояние. Исках да върна нещата такива, каквито бяха преди. Може би и Нед искаше същото. Той пръв се успокои.

— Разбрах, че си помогнала на Нина с боядисването на детската стая — каза той. По-неутрална, по-приятна тема на разговор. Или поне щеше да бъде такава, ако ситуацията не беше толкова трагична.

— Аз лично предпочитах червено. Вече виждам някои негови нюанси.

— Добре. Извинявам се — каза брат ми. — За всичко съм виновен аз. Майната ми и майната му на шибания рак.

Сега беше негов ред да се обърне. Съсипан. Унищожен. Думата, която не можех да понасям. Сега тя беше единствената подходяща за него.

— Е, просто трябва да те обърнем с главата наопаки и така Смъртта няма да стои до краката ти. И няма да може да те вземе.

Нед се разсмя. Стегна се и отново дойде на себе си. Погледна ме. След като вече знаех, можех да го видя — лицето му изглеждаше различно. По-слабо, по-уморено.

— Няма начин да измамиш гадината — поклати той глава.

— Обичам тази история.

— Защо? Ужасна е.

— Защото е вярна.

И двамата се замислихме за миг.

— В приказката Смъртта е измамена.

— Само два пъти, сестричке, после взема това, което ѝ принадлежи.

— Драконовият мъж все още е жив, а е измамил смъртта два пъти.

— Значи, отиваме да го видим. Затова ли? За да разберем как се е отървал? Това няма да ми помогне, малката.

— Просто ще отидем при него. Приеми го като екскурзия из провинцията.

— Не само ти знаеш нечия тайна. Нина ми каза, че си имаш гадже.

— Добре, значи сме квит.

Самоуверено ли звучах? Дали изглеждаше, че ще мога да се справя нормално с поне един разговор в тоя живот?

— Да, ти се влюбваш, аз умирам. Квит сме.

Струваше ми се, че хората вътре в закусвалнята се намираха в друга вселена, в която имаше подкрепа, надежда, добро здраве. Жегата може да изтощи човек. Може би нямаше как да помогна на Нед. Бях готова да се отдръпна. После брат ми се обърна към мен.

— С твоята или с моята кола?

— Сериозно ли говориш?

— Колко пъти в живота ти ще ти се удаде възможност да видиш дракон?

Бяха ни нужни два часа, за да стигнем на север; аз шофирах, а Нед подремваше на задната седалка. Нина ми беше казала, че когато му поставили за пръв път диагнозата, опитал химиотерапия, но се чувствал толкова зле, че не можел да работи, и се отказал; лекарите се съгласили, че лечението ще му навреди повече, вместо да помогне. Сега просто се опитвал да издържи до януари, когато трябваше да се роди бебето. Нямахме големи шансове да се справи.

— Божичко, олигавил съм се — каза Нед, когато се събуди.

Стигнахме до покрайнините на Джаксънвил по обед. Тук беше по-горещо. Смятах, че това е невъзможно, но бе факт. Климатикът в колата ми започна да пращи, явно бе прегрял. Отбихме на една бензиностанция и отидох да проверя адреса, който бях получила от кардиолога, лекувал някога Дракона. Не го взех лесно, умолявах го сърцераздирателно. Казах му, че съм била ударена от гръм и имам нужда от надежда, за да продължа да живея. Бях много убедителна.

Трябваше да минем по няколко черни пътя и се притеснявах, че друсането щеше да бъде прекалено тежко за Нед.

От време на време поглеждах към него.

— Престани да правиш това, просто се съсредоточи в пътя. Мамка му! — това последното го добави, когато минахме право през една по-голяма дупка.

После видяхме една каравана и някакъв човек, който седеше отвън.

— Отбий тук! — каза Нед.

Излезе навън и отиде да говори с възрастния човек, отпуснат на съгваемия стол. Май беше същият стол като тези, които имах аз — купени от „Железарския магазин на Акър“ Явно имаше цяла верига такива магазини в този щат. Нед и възрастния мъж си стиснаха ръцете и размениха няколко думи, после брат ми се върна при колата.

— Осем километра нагоре по пътя. Но Драконът нямало да говори с нас, ако не сме му представени, така възрастния господин там. — И откъде е наясно с всичко този задник? — Забелязах, че старецът заключи караваната си и се запъти към колата ни.

— Този задник е синът на Дракона.

— Привет — каза новият ни спътник, когато се настани на задната седалка. — Аз съм Джо.

Беше на около седемдесет години. Най-малко.

— Ще ви заведе при баща си — добави мъжът.

— Ние никога не сме имали баща — каза изненадващо Нед, когато запалих колата. — Е, имали сме, разбира се, но той ни изостави.

— Кучият му син — каза Джо, съчувствайки ни за загубата. — Татко е малко по-нагоре по пътя.

— Сега аз умирам и дори няма да видя детето си, когато се роди. И аз го изоставям — продължи Нед.

Гърлото ми пресъхна. Такъв разговор може да те разплаче; трябва да се съсредоточиш и да започнеш да броиш овце, иначе си загубен.

— Това е различно — Джо си запали цигара; замълчах, въпреки че щяха да са нужни седмици, за да се отмирише колата. — Това не е изоставяне. Ти не искаш да си тръгнеш, затова вероятно ще се помотаеш още наоколо.

— Ще се помотая? — попита Нед.

— Като дух.

Исках да му кажа: Млъкни, старче. Опитвах се да бъда любезна, но това беше прекалено трудно. Това не можеше да върши работа при Нед.

— Ние не вярваме в такива неща.

Джо се наведе напред.

— А в какво вярвате?

И двамата се замислихме и продължавахме да мислим, докато Джо не се обади:

— Ето там, отбий там!

Направих го и за малко да затънем в ливада с израснала трева. Беше кално, но успях да намеря сухо място и да паркирам. Ето я и къщата на Дракона, виличка, която приличаше донякъде на моята. На бензиностанцията бях купила чипс и кола за освежаване. Джо мина пред нас, за да се увери, че баща му е в състояние да се представи пред хора, после подаде главата си през вратата.

— Заповядайте!

— Ще дадеш на деветдесетгодишен мъж кока-кола и чипс? — попита ме брат ми.

— О, я млъквай! — ухилих се аз. Божичко, ама наистина бе горещо. — Какво трябваше да донесе? Френски деликатеси?

— Искаш ли да се обзаложим, че в къщата няма климатик? — каза Нед.

Поне имаше вентилатор на тавана, но той като че ли се въртеше на бавен ход. Драконът от Джаксънвил не изглеждаше много по-възрастен от сина си. Всъщност беше доста пъргав и енергичен.

— Значи ме спипахте, а? Надявам се, че сте ми донесли нещо, за да си струва идването ви.

Седеше на фотьойл с тапицерия от изкуствена кожа. Добре изглеждащ възрастен мъж. Все още имаше коса, даже доста, напълно побеляла.

Подадох му чипса и кока-колата и Драконът кимна доволно. Накара Джо да ни донесе чаши и лед.

— Ами ти? — попита той брат ми.

Нед ме погледна, не му беше хрумнало да вземе нещо.

— Часовникът ти е много хубав — кимна старецът към китката му.

Брат ми се усмихна, разкопча каишката на часовника си и му го подаде.

— Показва точно времето — каза той.

— Не че ни е нужно. Няма друго време, освен настоящето — отбеляза Драконовият мъж.

Прозвуча като шега, затова с Нед се разсмяхме любезно. Държахме в ръце чашите си и седяхме на неудобни столове. Потях се цялата. Драконът дръпна тениската си и ни показва къде го бе ударила мълнията първия път.

— Беше мъртъв четиринайсет минути и четирийсет и пет секунди — каза Джо с гордост в гласа. — Засичах с часовник.

После събу чехлите на баща си и ни показва стъпалата му. Бяха много сгърчени.

— Артрит — обяви той. — Предава се по наследство в семейството.

После ни показва белезите по краката на баща си.

— Втория път мълнията ударила дърво, рикоширала, минала по земята и треснала татко отново — беше мъртъв четирийсет и пет минути.

— Как беше? — попитах Дракона.

— Смешна работа — отвърна той. — Като сега. Седим си тук с вас, а после ще си тръгнете. Така беше. В един миг е едно, в следващия — нещо съвсем различно.

— А как се върнахте?

Нед ме сръга. Явно бях груба. Но не разполагахме с много време, нали? Затова бяхме тук.

— Ако знаех, че ще стане, нямаше същата тая седмица да си купувам парцел в гробището. Сякаш ми пуснаха само прегледа в киното, не целия филм. Върнах се, защото така било писано. Просто съм тук — Драконът отпи от колата си. — Сега искам аз да ви попитам нещо; може би вие ще знаете, нали сте учени хора — за всичко ли има обяснение и причина?

Всички погледнахме към брат ми, учения.

— Само защото не знаем нещо или не го разбираме, това не означава, че няма логично обяснение за него — каза Нед.

— Точно така — Драконът беше доволен от отговора. — И аз това казвам.

Върна часовника на брат ми. Беше стар „Ролекс“ — Нина му го беше подарила за десетгодишнината от сватбата им. Струваше цяло състояние и тя бе обиколила всички антикварни магазини в Орландо, докато намери подходящия.

— Искаш ли си го обратно?

Нед поклати глава.

— Няма друго време, освен настоящето — каза той.

— Тогава ще ти кажа една тайна. Ти си плати за нея, заслужи я. Само не казвай на своите приятелчета, не съм ви опитна мишка, нито някоя откачалка от цирково шоу.

Отне ни известно време, докато стигнем до мястото, вървейки по пътя. Малко по-надолу, така каза той, но вече знаех, че това малко във Флорида можеше да се окаже доста повече. Нед вече бе уморен, а Драконът вървеше бавно, особено в калната трева.

— Става все по-трудно — измърморих аз. — Може да има бълхи или нещо отровно, бръшлян...

— Усещате ли този мирис? — попита брат ми, като спря на място и вдиша дълбоко. — Тук някъде солената вода се среща със сладката речна и се смесва.

Беше едновременно солено и зловонно. Под целия този мирис се носеше сладникаво ухание. Ето ни тук, по-възрастни от нашата майка, бродещи из мръсотията и калта в непоносимо горещ ден, вървейки след двама старци през някакво мочурище.

— Само ви предупреждавам: видя ли алигатор, се махам оттук.

Нед се разсмя.

— Но змиите не се броят, така ли? — кимна към нещо в тревата и когато видях как въпросната пръчка мърда, аз го сграбчих мигновено за ръката. — Безобидна е — каза той. — Млечна змия.

Забелязах, че брат ми изглеждаше щастлив. На мястото, където се бе намирал часовникът му, сега кожата му блестеше — бяла, гола, нова. Панталоните му бяха покрити с кал и трева.

— Добре, стигнахме — обяви Драконът. — Аз плюя огън, знаете това, нали?

Бях виждала Лазарус да подпалва лист хартия, да ме изгаря с целувка — мислех, че съм готова за това, което предстоеше. Но Драконът наистина плюеше — и когато плюнката падаше на земята, там избухваха пламъци. Джо притичваше от едно място на друго и ги стъпкваше с крака.

— Е, това е физиологически невъзможно — каза брат ми, но звучеше развълнувано. Сякаш за пръв път от много време се бе пробудил истински.

— И на мен така ми казаха — обясни Драконът. — И открих как да го спирам.

После бръкна в джоба си и извади оттам нещо, което приличаше на луковица на лале.

— Скилидки чесън. Вади огъня от човека. Но сега няма да го направя, защото искам да ви покажа нещо, което да си струва идването ви. Не сте били целия този път заради мен. Само обещаите да не раздрънквате на никого.

Брат ми кръстоса пръсти над сърцето си. Очите ми пареха. Мислех си за него в Ню Джърси, как наблюдаваше прилепите в небето. Спомних си за колонията му от мравки, която трябваше да остави, когато се преместихме при баба ни. На мен ми беше все едно за нещата, които не можех да взема със себе си, но брат ми беше различен; след като баба каза категоричното си мнение, Нед отиде в

задния ни двор и пусна мравките. Гледах го от прозореца на стаята си. Никога не го споменах, но видях, че плаче.

— Закълни се — каза ми той.

Аз също кръстосах пръсти. Не желях нищо, не исках нищо, не казах нищо. Намирах се тук, сега, в настоящето, сред калта, обувките ми бяха съсипани, кожата ме сърбеше.

Имаше един пън, не, дърво — онова, което е било ударено от същата мълния, поразила и Дракона втория път. Стар дъб, покрит с мъх, вече изсъхнал и изсветлял, бледосив. Дърво, покрито с лед, сред цялата тази зеленина, влажна кал, сред тези листа, тази вода, тази жегата. Драконът тръгна към него. Беше до колене във водата. Съблече тениската си и видях следите във формата на дърво, които мълнията бе оставила по ръцете и гърба му. Като при Лазарус. Обзе ме тъга. Сякаш всичко, което ставаше сега, вече се бе случило, само че с някого друго.

Драконовият мъж се обърна към нас и каза:

— Вижте това.

Изплю се върху стария дъб и избухна огън. После размаха тениската си и потуши пламъка, но димът вече бе направил това, което старецът очакваше. От кухините в дървото излетяха дузина прилепи. Отначало ми изглеждаха съвсем черни, но внезапно на слънчевата светлина те заблестяха в искрящо синьо, после в пурпурно. Сякаш гледахме лицето на света, сякаш виждахме всяка възможност, която някога е съществувала. Прилепите се раждаха от дима, от огъня, от гората, от леда и се издигаха като облак в небето.

Нед премигна.

— Виж ти... — прошепна той.

— Те са тук по цял ден, само че никога не ги виждаме. Вървим сами и си мислим, че сме сами. Но те са тук — каза Драконът. — Заедно с всички други неща, които не забелязваме.

Прилепите изчезнаха в небето; от долната си страна бяха сиво-кафяви, като падащи листа, като обърнато време.

Раменете ми бяха изгорели от слънцето, вече едва дишах в жегата, единият ми крак беше навехнат, но си струваше. Ако не си бях научила урока, щях да пожелаая да останем тук завинаги. Но вече знаех. Бяхме видели това, което дойдохме да видим. Открихме начин да измамим смъртта.

Вдишай я. После я издишай. Гледай я как се издига нагоре, черна и синя в още по-синьото небе.

II.

Позвъних на Франсис Йорк, за да се извиня, че бях спряла да ходя на работа. В предишния ми живот, преди преместването ми във Флорида, аз бях тази, на която всички разчитаха, страхотният колега, организаторката на празненствата. А сега не се бях появявала в библиотеката вече цяла седмица. Не бях звъннала нито веднъж.

— Е, не идвай сега — каза Франсис. — Ела у дома към шест и половина. Улица „Пелмето“ 13. Къщата с големия двор.

— Виж, ако смяташ да ме уволниш, напълно те разбирам. Можеш да го направиш и по телефона. Всичко е наред, заслужавам го.

— Не съм уволнявала никого през целия си живот и не смятам да започвам сега. Ще дойдеш на вечеря.

Не й повярвах напълно, затова се облякох като за уволнение. Мрачно. Прибрах косата си назад с червената лента за глава, която купих от магазинажи в последния момент взех и едно растение от цветаря, малък подкуп за Франсис. Дионея, или както я наричаха простосмъртните, Венерина мухоловка. Често срещана във Флорида, практично и лесно за гледане растение. Това бях старата аз, тази, на която можеше да се разчита да се сеца за подобни неща. Може би Франсис щеше да види, че се нуждае от мен, въпреки че в общинската библиотека едва имаше работа и за един човек.

Не бях ходила у шефката си досега, тя живееше в по-старата част на града, където дворовете бяха по-големи и усещането беше, че се намиращ някъде в провинцията. Къщата й беше в стила на старите домове във Флорида, с ламаринен покрив, с капаци на прозорците, с палми в градината. Паркирах отпред и излязох от колата; носех в ръце растението в саксията му, обута с хубави и изключително неудобни черни обувки. Спрях за миг на пътеката. На предната веранда имаше нещо, което приличаше на мечка. Стъмваше се, а и зрението ми не бе идеално, затова за момент се паникьосах. След това осъзнах, че това беше кучето от снимките на бюрото й — нюфаундлендска порода. Едва ли Флорида му понасяше добре, от мястото си чувах как дишаше тежко заради влажния въздух и жегата. Когато създанието изляз,

Франсис излезе от къщата. Носеше сини дънки и стара тениска, на главата си бе метнала шал. Изобщо не приличаше на жената, която познавах от библиотеката.

— Тихо, Хари — каза тя на кучето си. — Бедното създание, някакви колежанчета го взели, после осъзнали, че не могат да се грижат за него и когато си тръгнали за лятната ваканция, го изхвърлили навън. Случва се всяка година. Изоставени животинки.

— Добре, че не е било пони — отбелязах аз.

Когато се приближих, Хари ме подуши любезно. Лигавеше се, но определено бе джентълмен. Не си представях, че Франсис ще си има точно такъв домашен питомец.

— Мислех, че ще имаш котка — казах аз. — Стереотипът.

— А ти имаш ли?

— Не е официално моя. Беше на бивша колежка. Жизел смята, че е моя, когато дойде време за вечеря. Имам и къртица. Също така осиновена. Току-що обаче я върнах в естествената ѝ среда. Живият плет пред къщата ми. Изобщо не ми върви с живите същества.

— Дойдоха да търсят Сет Джоунс — каза Франсис.

— Какво?

Може би не бях чула вярно. Нали разговаряхме за домашни любимци?

— Да влезем вътре — предложи Франсис.

Последвах я вътре, а кучето последва мен. Дали наистина бе казала нещо за Сет Джоунс?

Седнахме в кухнята. Тя направи лимонада. Сипа и черешов сок в каната — струя розово, по-скоро тъмнорозово. Знаех, че е такова, въпреки че го виждах съвсем бледо. Щеше да бъде много по-зле, отколкото да ме уволнят. Франсис искаше да говорим за Лазарус, мъжа, за когото никога не говорех, мъжа, когото знаех, че ще загубя. Не точно сега обаче, още не.

— В полицейския участък в Орлон получили обаждане от някакъв човек, работещ в местния магазин. Така започнало всичко, а сега вече смятат, че е извършено престъпление. Никой не е виждал този Джоунс, откакто е бил ударен от онази мълния, а този доставчик твърди, че е видял човек в къщата му, който не е бил старият Сет Джоунс. Бил някой, който преди време работел в магазина. И така полицаите започнали да ровят наоколо — Франсис направи пауза за

миг. — Предполагам, че искаш да знаеш откъде съм научила всичко това?

— Да, откъде? — попитах аз. Явно съм изглеждала напълно смаяна. Поне така се чувствах.

— Дойдоха за информация. Търсеха библиотечния му картон.

Франсис ми наля чаша лимонада.

— Той не беше в каталога, но го намерих в бюрото ти.

Тя знаеше много. Повече, отколкото очаквах. Виждаше през мен.

Кучето седеше до краката ми, надявайки се, че заедно с лимонадата ще има и бисквитки и може да намаже, поне така си мислех. Всъщност мислех коя лъжа ще бъде най-подходяща за случая.

— Не се тревожи — каза Франсис, преди да си отворя устата. — Не ме интересува как и защо си се забъркала в това. Ще изгорим този картон и за да не помислят, че сме го направили нарочно, ще изгорим целия каталог.

Отидохме до килера. Кутиите от каталога бяха прибрани вътре, дори и онези от мазето. Имаше влажна, тъжна миризма на хартия. Цяла седмица Франсис бе пренасяла с колата си кутиите от библиотеката.

— Тъй като това, което хората четат в библиотеката, си е само тяхна работа и не засяга никого друго — допълни тя.

Изчакахме слънцето да залезе. После замъкнахме кутиите в задния двор, сложихме няколко картона в барбекюто и ги заляхме с бензин. Вече бе тъмно като в рог, нощта бе мъглива. Носех раницата си; отворих я и извадих картоните на Сет Джоунс, всичките, които бях взела.

— Благодаря ти, че ми помагаш — казах аз. — И само за твоя информация, не е имало никакво престъпление. Нищо подобно.

— Не ми казвай нищо повече. И аз не помагам на теб. Това е нещо, в което вярвам. Нека намерят своя човек по друг начин.

Бяха ни нужни цели три часа, за да изгорим всички картони. Изпихме цялата лимонада, после минахме на уиски.

— Шефът на полицията ще дойде отново утре. Казах му, че ми трябва време, за да открия картона на въпросния господин. Ще му обясня, че през годините картонът е бил изгубен.

Притеснявах се, че Франсис се замесваше в ситуацията по този начин.

— Знам, че ще ни спрат финансирането. Ако затворят библиотеката, хората от града ще трябва да ходят до Обществената библиотека в Хенкок, а може би университетът ще им позволи да използват неговата. Аз пък може да отида в Париж. Ако го направя, ти ще се погрижиш за Хари.

Разсмях се.

— Не, говоря сериозно.

Да, така беше. И двете имахме сажди по лицата, под ноктите си, както и късчета хартия от разкъсването на картоните.

— Той те харесва — каза Франсис.

Кучето се бе проснало в краката ми, истинска планина от козина.

— Няма начин някой да ме харесва — настоях аз.

Нюфаундлендският звяр изпуфтя с досада и двете с Франсис се разсмяхме едновременно.

Изпихме уискито, после си направихме кафе, за да изтрезнеем. След като приключихме с горенето, напъхахме пепелта в торби за боклук, които взех със себе си на тръгване. Никакви доказателства. Хари ме изпрати до колата и ме гледаше, докато потеглях. Хубаво куче, но аз вече си имах домашен любимец.

Шофирах, докато реших, че съм открила безопасно място; изхвърлих торбите с пепелта в кофите зад закусвалнята. После бързо се насочих извън града; не ми беше хрумнало да се обадя на Лазарус — мислех, че имаме време. Сега ми се прииска да му бях звъннала от къщата на Франсис. Просто не очаквах властите да действат толкова бързо.

Когато стигнах там, веднага разбрах, че нещо не е наред, преди още да завия по алеята към къщата му. Спрях на страничната отбивка на шосето. Оттук виждах, че вече нямаше червени портокали. Всичко бе станало черно. Портокалите бяха окапали от дърветата като камъни. Между клоните забелязах въртяща се синя светлина.

На алеята имаше полицейска кола, така че продължих по пътя, малко по-надолу завих и се върнах на магистралата. Цялата треперех. Не бях сигурна, че постъпих правилно.

Трябваше ли да отида право при тях и да попитам какво, по дяволите, търсеха там? Може би се бях паникьосала. Или пък бях действала умно. И в двата случая, сега вече бях на път към къщи. Спрях на бензиностанцията в Локхолд и известно време обмислях

дали да не се върна при Лазарус. Седях в колата си почти час, спорех сама със себе си и после тръгнах към Орлон.

Щях да наема адвокат, ето това щях да направя. Щях да остана до него, дори да му повдигнех обвинение в убийството на Сет Джоунс. Може би в техните очи щях да съм му съучастничка. А може би изобщо нямаше да бъде обвинен в нищо. Спрях на друга бензиностанция. Не знаех дали да продължа напред или назад, така че просто се озовах никъде. Този път излязох от колата и позвъних в полицейския участък в Ред Банк, Ню Джърси. Беше налудничаво и не бях сигурна защо въобще ми хрумна подобно нещо. Някои решения правиш съзнателно, а други сякаш са направени заради теб. Предполагам, че звъннах на човека, на когото имах най-голямо доверие. Онзи, на чието мнение държах. Стоях в мрачния коридор, близо до тоалетните, и пусках монети в платения телефон. Отвън по магистралата преминаваха с ръмжене камиони. Когато Джак Лиънс вдигна телефона от другата страна, отначало не каза нищо. Изглежда не вярваше, че съм аз.

— Разбира се, че съм аз. Паркингът. Ти и аз.

— Добре — каза той. — Ти и аз.

— Трябва да те питам нещо важно.

В нашия малък град Джак разследваше всички смъртни случаи: убийства, самоубийства, двойни убийства, нещастни случаи, естествени причини. Когато хората го видеха да влиза в къщата на някой възрастен човек, обикновено се прекръстваха и поглеждаха встрани, защото знаеха, че още някой от тях си е отишъл. Когато отиваше в основното училище да говори с децата за тяхната безопасност — не бъркайте с пръсти в електрическите табла, не вземайте тенджерите с голи ръце от котлона, — някои от децата се плашеха и изпадаха в нервни кризи и трябваше да ги водят в кабинета на сестрата, за да се успокоят. Винаги, когато Джак ми се обаждаше за някаква консултация, знаех, че можеше и сам да открие отговора. Бях сигурна, че в повечето случаи дори вече го знаеше; може би просто му харесваше как произнасях думи като асфиксия, западнотилски вирус, отровен бръшлян.

А може би просто искаше да говори с мен на моя език.

— Къде си? — попита Джак. — Ти изчезна. Писах ти, но така и не ми отговори.

— Преместих се във Флорида. Времето е по-хубаво.

Какъв майтап. Беше около четирийсет градуса и толкова влажно, че обикновено правата ми като слама коса се бе накъдрила. Във въздуха се носеше аромат на нещо отровно.

— Знам, че си се преместила. Да не мислиш, че не съм проверил какво се е случило с теб? Искях да кажа, къде си в момента. Чувам коли.

Спомних си как той ме гледаше преди. Джак искаше нещо от мен и никога не го получи. Мислех, че връзката ни беше унижителна за мен, но може би всъщност бях унижавала него.

— Съжалявам, Джак.

— Съжаляваш, че изчезна и не си направи труда да ми пишеш? Или че никога не ти е пукало за мен, за това как се чувствам аз?

— Не знаех какво искам.

— За разлика от сега.

Засмях се. Може би той все пак ме познаваше.

— Е, за какво искаш да говорим? — продължи Джак. — О, нека да позная. Какво ли е било винаги общото между нас? Да. Смъртта.

Струваше ми се различен, а може би просто никога не го бях слушала преди истински. Може би всички онези срещи в колата и на паркинга не бяха точно това, което мислех, че са. Може би бе забелязвал леда, камъните, начина, по който вярвах, че заслужавам да бъда наранена.

— Да не би да ми се подиграваш?

Не бях свикнала да се чувствам така, докато говоря с него. Все пак бе минало доста време.

— Ей, скъпа. Аз съм мистър Смърт. Питай каквото искаш.

Бях му звъннала, за да го питам за Лазарус, какво да правя, ако бъде обвинен в убийство. Трябваше ли да му помогна да избяга, или да му кажа да се предаде и да разкаже всичко? Но се оказа, че не исках да знам това.

Поколебах се. Не беше типично за мен — да бъда завладяна от емоции.

— Давай, стреляй — повтори Джак. — Нека си струва. Попитай ме: Какво ще направиш, ако...

И аз го направих.

— Какво ще направиш, ако брат ти умира и не можеш да му помогнеш по никакъв начин?

Чувах само бучащите камиони. Гумите скърцаха. Толкова много хора отиваха някъде, а аз стоях на бензиностанция посред нощ някъде във Флорида. Струваше ми се, че досега изобщо не бях говорила с никого. Чувах дишането на Джак. Исках да заплача. Така и не му бях дала шанс. Срещата с толкова много смърт го бе дарила с умението да открива логика в този нелогичен свят.

— Щях да му помогна да открие нещо, което да го накара да поиска отново да живее. Нищо друго не може да се направи.

— Може би ти трябва да стоиш на бюрото за препоръки и информация в библиотеката.

Можех да се намирам навсякъде на земята. Чувствах се толкова изгубена.

— Не и аз — отвърна Джак. — Винаги си била ти.

Когато се прибрах вкъщи, разбрах, че там имаше някой. Жизел беше на моравата, а я бях оставила вътре. Под пощенската кутия държах резервен ключ — не беше особено трудно да го откриеш; плъзнах ръка под металната кутия — той не беше вече там. Наведох се и почесах котката под брадичката. Останахме навън известно време. Жизел не ме мразеше, както преди, или просто бе привикнала с мен. Лазарус спеше на дивана, единият му крак бе спуснат на пода. Изглеждаше млад и уморен, като мъж, който цяла нощ бе вървял и пътувал на стоп. Заклучих вратата и извадих щепсела на стационарния телефон от контакта. На пода бе оставил брезентовия си чувал, който взех и отнесох в кухнята. Не е хубаво да се правят такива неща, но не успях да се въздържа. Отворих чувала и погледнах вътре. Предполагам, че просто исках да се уверя, че е този, който си мислех, че е. Имаше някакви дрехи, портфейл с няколкостотин долара в брой, самолетен билет до Италия, паспорт с името на Сет Джоунс и снимката на Лазарус; на дъното открих и дървената кутия с пепелта.

Върнах всичко отново на мястото му и сложих кафеварката. Отворих хладилника и забелязах, че явно електричеството бе спирало по някое време през нощта. Къщата ми беше пълен хаос, изобщо не обръщах внимание на такива неща като подредба и особено старателно чистене, но така й не почувствах, че тя ми принадлежи. Всъщност не бях живяла в истинския смисъл на думата в нея. Най-близкото нещо,

това, което донякъде усещах, че е свързано с мен, бе дорийският храм на Рени на масата или по-скоро това, което бе останало от него. Жизел обичаше да си играе с колоните, да ги побутва с лапичка, докато паднат на пода.

Отидох до задната врата, за да я повикам, но тя не дойде. Трябваше да отида при нея, до живия плет. Небето бе мастиленосиньо. Средата на хоризонта бе с цвета на прилепите, които бях видяла на чистата дневна светлина, дълбок син цвят с пурпурни и черни пръски. Приклеках на земята и видях, че Жизел отново бе хванала къртицата на Рени. Познах я по отхапаното ушенце. Бяхме се опитали да я спасим, но се провалихме. Малкото животинче, което бе измамilo смъртта веднъж, сега не помръдваше.

— Лошо момиче — порицах аз Жизел.

Седнах с подвити крака, вдигнах къртицата на дланта си и се загледах в нея.

Докато Лазарус се събуди, бях погребала вече клетото създание, бях направила кафе и бях звъннала на снаха си. Брат ми все още се възстановяваше от пътуването ни до Драконовия мъж, но беше щастлив, че сме го направили. Оттогава постоянно сънувал прилепи и пеперуди, каза ми Нина. Пишел нещо за теорията на хаоса в приказките. Всичко му се било изяснило и искал да го запише, преди да станело прекалено късно. Най-дребното действие, най-малкото създание, най-незначителното решение имат огромни последствия. Една къртица умира, друга е спасена само за да умре малко по-късно. Една дума е казана на глас и целият свят се променя. Ръка се превръща в крило, звяр става човек, момиче прекарва в мълчание сто години — замръзнала във времето и пространството, млад мъж трябва да обиколи света, преди да открие кой всъщност е.

Легнах на дивана до Лазарус. Той отвори очи. Пепел в пепелта. Толкова бяха тъмни.

— Ей, ти — каза той. За малко да ме прегърне, да ме целуне, после се сети, че е по-добре да не го прави. — Ще те изгоря.

Поклатих глава. Бях си спомнила какво ни каза Драконът за огъня. Подадох му две скилидки чесън, които бях обелила в кухнята.

— Лекарство — казах му аз.

Друг мъж би се поколебал и би се провалил на изпитанието, но не и Лазарус — той само ме погледна, после изяде чесъна. Отпуснах

глава на гърдите му. Не усещах жегата, която преди излизаше от тялото му.

Лазарус бе видял камиона на доставчика и също бе разпознал шофьора, някой си Хал Евънс. Докато работели в магазина, двамата се били спречкали за нещо. Хал дошъл пиан и наговорил разни неща, заяждал се с него. Лазарус бил оставил няколко чувала с тор на пътеката и Хал се спънал в тях. Той бил най-лошият възможен вариант за човек, който да започне да души около фермата. Може би бе чул слуховете, които разпространяваха работниците — че работеха за чудовище, за мъж, който не искал да го виждат, че нещо не било наред в къщата със спуснатите щори на прозорците.

Лазарус си опаковал багажа веднага, след като камионът на Хал си тръгнал. От известно време бе чакал нещо подобно; сега искаше да разбере какво му предстоеше оттук нататък. По-късно същия ден бе видял някакъв непознат да говори с работниците на полето. Видял, че поглеждал към къщата, докато разговарял с тях. Същия следобед излязъл през задната врата. Предположил, че телефонът му сигурно се подслушва, затова просто си тръгнал, като свободен човек.

Лазарус трепереше, затова го завих с одеяло. Сутринта беше красива, с ярка светлина. И двамата премигвахме. Казвах си, че не бива да си пожелавам нищо, защото ако го направех, ако се наложеше, просто нямаше да се въздържа и щях да си пожелаю нещо за него. Лазарус отново заспа; беше изтощен и не можеше да се събуди. Искях да го оставя да спи и да сънува възможно най-дълго. Беше ходил километри. Погледнах го — можех да усетя вкуса на чесъна, лека, края на всичко, началото на всичко.

Облякох се и отидох до банката. Пеги, моята физиотерапевтка, чакаше на опашката и ми направи комплимент колко добре изглеждам.

— Страхотно си се справила — каза тя. — Истински борец.

Такава ли бях? Предполагам, че бе вярно. Упражненията, които ме караха да плача, бяха повлияли на повредената лява страна на тялото ми. Сега я чувствах почти нормално, само не напълно овладяна; все още понякога имах металическо усещане по ребрата си, около сърцето. Не можеше да се види, но беше там, също както ръцете на Рени бяха изпъстрени с ивиците злато.

Изтеглих почти всичко от сметката си, освен няколкостотин долара.

— Голяма покупка? — попита ме служителят. В този град всеки познаваше всекиго. Освен мен.

Усмихнах се. Много голяма. Казах, че имам нужда от пари в брой, защото ще си купувам кола на старо. Стар корвет.

— О, завиждам ви — каза мъжът.

Бях ми останали петнайсет хиляди долара от продажбата на къщата на баба ми, които се побрах идеално в раницата ми.

— Червен е — казах аз.

— Идеалният цвят — съгласи се човекът.

Тръгнах към паркинга. Там беше моята хонда, онази с хубавите, сигурни гуми, които брат ми беше избрал, преди да напуснем Ню Джърси. Когато се прибрах у дома, Лазарус още спеше. Разбихах го, той просто не искаше да се събуди. Отпуснах се на стола. Може би плаках. Обичах го по начин, който вече го нямаше. Беше от онези чувства, които са начало на нещо. От онзи вид любов, който отваря сърцето ти за още.

В късния следобед седнах до него на дивана и му прошепнах, че е време да тръгва.

Не искам, каза той.

Ще го направиш, помислих си аз. Искаш го.

Никога нямаше да забравя този миг, въпреки че ми причиняваше ужасна болка. Когато остареех, когато вече не можех да ходя, да виждам или да говоря, все още щях да имам това.

Той беше предположил, че ще тръгна с него. Щяхме да оставим котката навън и някой щеше да я намери и да се погрижи за нея. Защо да не станеше така? Котките си имаха свои домове, намираха си свой собствен начин на живот. Можех да оставя съобщение на брат си, да му напиша имейл по-късно, едва след като стигнехме до мястото, закъдето бяхме тръгнали, във всички онези градове, Венеция и Париж, навсякъде, където винаги бях желала да отида.

Лазарус прибра парите в брезентовия си чувал. Гледах ръцете му. Не можех да гледам нищо друго.

Всичко беше такова, каквото трябваше да бъде. Унищожението му. Дълбочината му. Щом си го имал веднъж, ще го имаш отново и завинаги. Това е загадката. Това е истината.

Лазарус си взе душ, изпи чаша кафе с няколко бучки лед, изяде купа студена доматиена супа. Навън беше влажно и когато денят свърши, го смени лепкаво горещата нощ. Беше късно, когато тръгнахме, и небето бе тъмно. Шофирахме до Джаксънвил по второстепенните пътища. Знаех как да стигнем там. Място, където никой нямаше да ни разпознае. Пътувахме час, после два. Изглеждаше сякаш двамата заедно отивахме някъде. Той бе сложил ръка на коляното ми, докато карах. Усещах присъствието му, но не беше достатъчно. Навярно знаеше, че няма да дойда с него — със сигурност бе забелязал, че оставих котката вътре, нещо, което нямаше да направя, ако не смятах да се връщам. Не бях човек, който щеше да си тръгне по този начин.

Откарах го до автобусната гара. Трябваше само да открие някого, който да смени рождената дата на паспорта му, и щеше да се превърне наистина в Сет Джоунс. Но засега просто беше важно да се махне от Флорида. Купих му билет за следващия автобус — отиваше към Атланта.

Стояхме на гарата до пет часа сутринта. Тогава тръгваше автобусът. Имаше нещо странно: не поглеждахме един към друг. Не се умолявахме за нищо. Вече си бяхме дали всичко, което имахме.

— Значи, така ще свърши — каза той.

Хората край нас дремеха. Те имаха своите истории, не слушаха нашата. На съседната пейка дете с червен пуловер спеше в скута на майка си. Над главите ни слънчевите лъчи проникваха в чакалнята през мръсния замъглен прозорец.

В никакъв случай, помислих си аз. Така започва.

СЕДМА ГЛАВА БРАТЯ И СЕСТРИ

I.

Знаех, че моментът наближава, защото брат ми сънуваше пеперуди. Дори денем той изпадаше в полусънни състояния. Отначало метеорологичното общество отказа да приеме неговата теза — „Хаос теорията и светът на приказките“. Една вечер стоях до късно с Нед, докато Нина говореше с ръководителя им. Когато се върна, каза, че са променили решението си.

Нед отиде във Вашингтон, за да представи тезата си, вече в инвалидна количка; наложи се модераторът да свали микрофона и да помоли за абсолютна тишина, тъй като гласът на брат ми едва се чуваше. Основната идея на неговия труд беше, че приказките разкриват човешката необходимост за ред и ни позволяват невъзможни, безразсъдни желания. Магията беше реалност, това казваше той. Тази идея беше в центъра на теорията на хаоса — ако най-незначителното действие отекваше из вселената по невъобразими и неочаквани начини, променяйки времето и климата, тогава всичко беше възможно. Принцесата спи сто години само защото е решила да вдене конец в игла; златната топка, която пада в кладенеца, разтърсва света и променя всичко; от птичката пада перце, пеперудата пърха с крилете си... Всичко това се понася из вселената, през горите, до другия край на планината. В един миг поемаш с дъха си прах, в другия го издишваш. Човекът, който си, времето около теб, всичко това е заклинание, което не можеш да разбереш или обясниш.

Нед получил оглушителни овации, разказа ми Нина. Вече се бяха върнали от Вашингтон и оправяхме детската стая — рисувахме пано на стената. Лекарите бяха казали на Нина да я кара по-леко — имаше високо кръвно налягане и преекламписия, което беше симптом за сериозни проблеми в протичането на бременността, но тя не слушаше и след като се върнеше от лекциите си, рисуваше цветя и дървета в стаята на бебето. Понякога Нед идваше и ни наблюдаваше, после ние се обръщяхме, за да се пошегуваме за нещо с него, и виждахме, че е заспал. Продължавахме да рисуваме. Рано сутринта Нина отиваше на работа, аз ходех в библиотеката чак по обед.

Понякога брат ми плачеше насън, понякога викаше.

— Пеперуди — каза Нина. — Все сънува пеперуди.

Под очите ѝ се бяха настанили като че ли за постоянно тъмни кръгове. Брат ми беше изкарал всеки възможен курс на лечение и сега му бяха разрешили да пие каквото си иска, стига да премахва болката му. Това можеше да бъде хубаво, но всъщност не бе, защото така разбираш, че краят е близко.

Предложих да помагам целодневно и Нина се съгласи. Така или иначе нямаше какво да правя — по едно време затвориха библиотеката, точно както Франсис бе подозирала, че ще стане. Нямах работа и получавах помощи като безработна. Не мислех какво щях да правя, когато ми свършеха парите. Винаги можех да започна като касиерка в железарския магазин. И там хората щяха да продължават да ми задават въпроси. Къде са трионите, препоръчайте ми чук, вид боя, наковалня. Щях да науча всичко, да го знам наизуст.

Но за момента бях на разположение. Пазарувах им, занимавах се с прането. Поне веднъж се чувствах полезна. Започнах да рисувам пеперуди по стената. Започнах и да сънувам. Мислех си за Лазарус, който сигурно бе вече на другия край на света. Сънувах и него, но само от време на време. Бях прекалено заета за такива неща.

Брат ми беше започнал да остарява по начина, по който ставаше с болните хора. Когато спеше в инвалидната си количка, изглеждаше на сто години и сърцата ни се късаха от мъка. Когато подремваше, с Нина сядахме отвън на тревата, дори да беше горещо. В градината им имаше жив плет от чемшир. Отпускахме се в сянката му; Нина плачеше, аз я гледах. Един път отидох до кухнята, за да взема чаши води за Нина, и видях Нед до прозореца.

— Мислиш ли, че всички имаме нещо, което мечтаем да направим, и все не ни остава време? — попита ме той. В момента беше абсолютно в съзнание.

Седнах на стола до масата.

— Например?

— Хиляди пеперуди монарх. По време на миграцията им. Хиляди промени. Въплъщение на хаоса. На един миг. Винаги съм искал да ги видя. Искам да видя това.

Звучеше притеснено. Не бях чувала брат ми да желае нещо толкова страстно, толкова много. Надминаваше многократно

желанието му да види стария мъж в Джаксънвил. Звучеше ми като шега, но да, такава бе най-съкровената му мечта. В края на живота му.

Не бяхме чули кога Нина бе влязла в кухнята, за да ме потърси. Все още плачеше, но приличаше на камък, както онзи път, когато я видях в градината. По дрехите ѝ имаше стръкчета трева. Миришеше на чемшир, на зеленина. Беше по-силна, отколкото човек би си помислил. Тя просто не се интересуваше какво мислят другите за нея. Вероятно бе започнала да го планира точно тогава, в мига, в който бе чула за мечтата му.

Веднъж седмично идваше медицинска сестра, а ние с Нина ходехме на курсовете „Ламаз“ в здравния център към университета. Другите жени бяха по-млади, завършващи студентки, съпругите на младите преподаватели, две лесбийски двойки. Всички изглеждаха толкова сигурни за бъдещето си. Събираха се през уикендите на импровизирани партита. Ние никога не ходехме. Може би смятаха, че с Нина сме двойка. Предполагам, че в тези часове по време на курса наистина бяхме такива.

— Тя диша най-добре от целия клас — похвалих я на Нед.

— Разбира се, че ще е така.

Той беше много горд с нея. Беше влюбен в жена си. Но освен това бе в процес на напускане на този свят. Често седеше до прозореца и се взираше в градината и не бях сигурна, че виждаше това, което виждахме и ние.

Получих картичка от Сет Джоунс. Марката беше от Флоренция, така че явно се бе добрал дотам. Пишеше ми; Смятам да отнеса пепелта във Венеция. Искане ми се да си тук. С.Дж.

Аз не чувствах същото. Искане да бъда точно на мястото, където бях, да седя следобед с брат си в градината, да приготвям вечеря и да мия чиниите след това, а вечер да играя карти с Нина.

Един ден пристигна колет за брат ми; беше изпратен от Джак Лиънс — халат за баня.

— Кой, по дяволите, е Джак Лиънс? — попита Нед. Халатът му хареса, но му беше странно да приема подарък от непознат.

— Учете заедно в гимназията в Ред Банк. И някога спях с него.

— Човекът има добър вкус — каза Нед.

— О, я млъквай!

— Говорех за халата!

Джак знаеше от какво се нуждае един умиращ. Той беше много по-голям експерт в тази област от мен. Въпреки че не му се обадох, продължи да изпраща подаръци на брат ми. А Нед започна да очаква с нетърпение колетите му. Една седмица получи касета със запис на птичи песни, която обичаше да си пуска, докато подремваше. Следващия път бяха два чифта дебели вълнени чорапи. А след това пристигна голяма кутия с шоколадов фъдж, от онзи вид, който беше популярен в детството ни. Нед не можеше да яде от него, но харесваше аромата му.

Най-накрая звъннах в Ню Джърси.

— Не е нужно да пращаш нищо на брат ми — казах на Джак.

— Не ми е нужно ти да ми казваш какво да правя — отвърна той светкавично.

Нямаше какво да отговоря на това.

— Хареса касетата с птичите песни. И фъджа.

Радвах се, че Джак нямаше как да ме види. Бях облечена с клин и тениска, а Жизел се бе свила в скута ми. Всички лампи бяха загасени, исках да намаля сметката си за тока. Наскоро бях кандидатствала за работа в железарския магазин, но ми казаха, че не съм достатъчно квалифицирана.

Закрих с длан телефонната слушалка. Плачех.

— Знам какво правиш — каза Джак.

— О, да, нали си такъв голям експерт — звучах заядливо, огорчено и отчаяно.

— За някои неща. Повечето хора плачат, когато имат добра причина за това. Повечето хора се смеят заради същото.

И следващия колет, който изпрати, имаше вятърни камбанки. Нед ме накара да ги окача до прозореца. Винаги, когато чуеше звъntenето им, се усмихваше. Те бяха подарък за брат ми, но и съобщение за мен. Все още съществуваше нещо в този свят, което си струваше да го имаш.

— Познавам ли този Джак? — попита ме Нед. Беше стигнал в тази фаза, в която повтаряше всичките ни разговори. Паметта му отслабваше и за него вече почти всичко се случваше само сега и тук.

— Не — казах аз. — Никой не го познава.

— Има добър вкус.

— Така изглежда — съгласих се аз.

Нощем, когато Нина беше изтощена, оставах при Нед и му четях приказки.

— Прочети ми онази, която обичам — каза той една нощ.

— Не е в това издание — излъгах аз.

— Лъжкиня.

Но нямаше начин да му прочета историята за смъртта, не сега, не и когато знаехме какъв ще бъде краят. Прочетох му „Хеизел и Гретел“ и „Хвойновото дърво“, и „Брат и сестра“; прочетох му за жените на рибарите и за преданите коне, а после му разказах историята, която сама си бях измислила, за вледененото момиче в планината.

— Ето тази е тъжна — каза брат ми. — Трябвало е само да помръдне и да тръгне напред, да върви, и е нямало да се превърне в ледена бучка. Дори когато бяхме деца и ти ми разказа за пръв път тази история, пак не разбирах това момиче.

Исках да променя ставащото, но не беше възможно. Хапех езика си по хиляда пъти на ден. Все още се страхувах от желанията си. Но не и Нина. Консултира се с лекаря си, но той ѝ каза, че вече не може да пътува. Брат ми беше изкарал до шестия месец на бременността ѝ. Обичаше да поставя ръка на корема ѝ и да усеща как бебето се движи вътре в нея. Нина не ми каза отначало, но бе купила билети за неговата мечта. Започна да ме учи как да му бия инжекциите с антибиотици и „Демерол“. Показа ми как да работя с абоката, когато имаше нужда от повече течности.

— Кой е най-добрият начин да умреш? — попитах една вечер Джак. Обикновено му се обаждах, когато бе на работа, но този път го потърсих у дома му. Все още звучеше изненадан, че ме чува, но ми отговори веднага.

— Като живееш пълноценно, докрай — каза той. Дори не се замисли, сякаш винаги бе знаел отговора.

Когато Нина ми каза, че иска да заведе Нед до Калифорния, се ужасих. Лекарят я бе предупредил, че тя няма да издържи пътуването заради състоянието си. Но аз пък не бях готова за такава задача. Всъщност не бях готова за нищо. Брат ми си отиваше прекалено бързо. Вече беше с памперси, връщаше се назад във времето. Всеки път, когато се събудеше, блънуваше за пеперуди. Веднъж в живота си да ги види, това искаше; е, така и щеше да стане — само веднъж. Нина се бе обадила на своя приятелка в Монтерей, медицинска сестра, която

щеше да дойде да ни вземе с линейка под наем и да ни откара у тях. Миграцията вече бе започнала, така бе казала тя на Нина. Съпругът на Елиза, Карлос, щеше да ни заведе до района на Биг Сур, където зимуваха пеперудите монарх. Щяхме да стигнем дотам с линейката, ако се наложеше.

— Ще бъде прекалено тежко за него — казах аз.

— И сега му е тежко — каза Нина.

Имаше онзи каменен поглед. Тя беше жената, която четеше за стотите начина да умреш. Тя искаше брат ми да има всичко, което той някога бе желал.

Тази нощ приготвих багажа си. Взех си малко неща в ръчната чанта, защото куфарът щеше да бъде пълен с лекарства. Нина ангажира специален медицински полет. Вече бе ипотекирала къщата за втори път. Дори никога да не си купеше нова кола, дори тя и бебето да трябваше да ходят само пеша, да ядат всеки ден ориз, да четат на свещи, пак щеше да постъпи така. Дори самата тя да не бъдеше с него в онзи момент.

— Ще отидеш да видиш пеперудите — каза Нина на брат ми на сутринта.

— Не — усмихна й се той. Не й вярваше. Продължаваше да пътува назад във времето. По-млад, отколкото беше в нощта, когато майка ни умря. Сега аз бях по-голямата сестра. Той се държеше за моята ръка.

— Аз не мога да дойда с теб, но сестра ти ще те заведе в Калифорния.

— Какво си си наумила пак? — брат ми затвори очи, изтощен дори само от мисленето за това.

— Нищо, просто знам, че те обичам — отвърна Нина.

Беше коленичила до леглото му. Никога в живота си не бях виждала такава проява на щедрост. Нед беше обут и с двата чифта чорапи, изпратени от Джак. Вятърните камбанки се поклащаха, звънтейки, напред-назад до прозореца. Бях грешала за всичко. Ужасявах се от идеята, че трябва да тръгна нанякъде.

— Не се тревожи — каза Нина. Щяхме да го откараме до летището с линейка — как да не се тревожеш? — Ще се справиш.

Поне приятелката й Елиза беше медицинска сестра. Нямаше да бъда сама.

— Сигурна ли си, че трябва да го направим? Вероятно няма да си с него, когато... се случи.

Когато той си отиде, това исках да кажа, но не можах.

Нина ме прегърна и ми сподели една тайна.

— Ще бъда — прошепна тя в ухото ми.

Натъпкахме брат ми с максимално допустимото количество „Демерол“ и се качихме в самолета. С нас имаше двама парамедици, така че поспях малко. Когато се събудих, се почувствах в безтегловност. Навсякъде около нас имаше облаци. Брат ми беше на системи и машината издаваше тих тракащ звук. Изведнъж си дадох сметка, че тракането в главата ми бе изчезнало преди известно време, а аз дори не бях забелязала. Виждах стъпалата на Нед, чорапите, изпратени от Джек. Навярно съм простенала. Един от парамедиците, мъж на моята възраст, приседна до мен и хвана ръката ми.

Над Скалистите планини брат ми се сгърчи от болка. Небето беше с най-яркия син цвят, който някога бях виждала, изпъстрено на места с пухкави облачета. Зачудих се дали небето над Италия беше същото. Толкова синьо. Толкова открито. Реехме се през времето и пространството. Но не си пожелах винаги да останем тук. Знаех, че това бе само един миг. Поставих една инжекция на Нед под зоркото наблюдение на специалистите, за да съм сигурна, че мога да се справя и без тях.

— Чудесно — каза мъжът. — Като професионалист.

Нямах желание да се запозная с него, нито с колежката му, една по-млада жена. Нямах никакво свободно пространство в себе си за нещо повече от това, което вече носех. Описах облаците на брат си.

— Кълбести — каза той.

Устата му бе пресъхнала, затова жената му даде бучка лед, която да посмуче.

— Лед — каза той. — Много приятно. Освен ако не е на верандата.

— Семейна шега — казах аз на парамедичката.

Нед спеше, когато кацнахме в Сан Франциско. На самата писта ни чакаше линейка и приятелката на Нина, Елиза, беше там. Двете бяха израснали врата до врата в Менло Парк, тя беше пълната противоположност на снаха ми — смугла и общителна, весела, дори сега, когато Нед се разплака от болка при пренасянето в количката.

— Скоро ще го сложим в хубаво, удобно легло — увери ме тя. — Ще се погрижим за теб — обърна се после към брат ми.

Елиза позвъни на Нина и допря слушалката до ухото на Нед. Той се усмихна, когато чу гласа на жена си. Не знам какво му каза Нина, но някак успя да го утеши и брат ми спа през целия път до къщата на Елиза в Монтерей — дълго и толкова уморително пътуване, че аз самата заспах, както седях на седалката, с отпусната на прозореца глава.

Когато отворих очи, видях, че всичко наоколо бе зелено. И после забелязах небето, и след това облаците.

— Почти стигнахме — каза ведро Елиза.

Линейката отби на алеята пред къщата ѝ. Застанах отстрани до Нед, а парамедиците приготвиха носилката. Бяха нови, онези от самолета си бяха тръгнали. Съпругът на Елиза излезе, за да ни посрещне.

— Проклетият ми гръб — каза Нед. — Ужасно ме боли.

— Отплаща ти се, че си такъв трън в задника на всички.

Шегичка отпреди хиляди години. Той си я спомни.

— Ти си трън. Ти.

Помислих, че Нед е махнал чиниите от масата онази сутрин. Реших, че ги е поставил в мивката, когато е осъзнал какво означава, че майка ни е оставила закуската ни предварително на масата. Беше направил логичното нещо в един нелогичен свят. Беше разчистил бъркотията.

Излязох от линейката, за да могат Карлос и парамедиците да внесат Нед вътре. Беше красиво тук, където и да се намирахме. Премигнах. Прилеп, там над дърветата.

— Отивай да спиш — каза ми Елиза. — Ще ви събудим след няколко часа и веднага отиваме там.

Тя беше медицинска сестра. Виждаше какво бе състоянието на брат ми, знаеше, че той бе готов веднага да си тръгне, да напусне всички ни.

— Не ми се спи — казах аз.

— Един час — настоя тя. — После ще сме готови за тръгване.

Бяха разпънали дивана за мен. Бяха мили и добри и аз приех добротата им, макар да знаех, че никога повече няма да ги видя и няма да мога да им се отплатя.

Когато се събудих, чух, че Нед и Елиза разговаряха. Тя го питаше дали иска нещо за ядене, ябълково пюре, домашен ванилов пудинг или солени бисквити, предварително топнати във вода, за да омекнат.

— Не — отвърна брат ми, — не мога да ги преглътна. Както вече не мога да преглъщам и живота; ще ги изплюя, ако опитам. Това е шега, схвана ли я?

Чух Елиза да се смее. Станах, намерих банята и измих лицето си. Днес беше денят. Това бе началото на и завинаги след това. Сресах се с някаква чужда четка. Не бях пускала толкова дълга коса от осемгодишна. Черна, на места прошарена като перата на гарван, права.

Отидох в дневната. Брат ми изглеждаше щастлив. Приличаше на облак.

— Познай къде сме — каза той.

— В твоята мечта?

— Монтерей, Калифорния — каза той.

Все още беше тук. Точно тук, с мен. И аз бях благодарна за това.

Карлос и Елиза го пренесоха в техния ван и го сложиха отзад. Линейка може би нямаше да се съгласи да ни закара толкова навътре в гората, колкото искахме да отидем ние. Седнах отпред, докато Елиза сложи абоката на Нед и му даде лекарствата. Предстоеше ни още едно пътуване, но нямаше да бъде много дълго. Карлос работеше в парка, който беше нашата цел.

— Опитваме се да запазим тази седмица в тайна — каза той. — Затова не пускаме туристи. Освен това никога не знаем кога точно ще се случи. Цяла есен пеперудите идват на групички, после пристигат всички наведнъж. Те са навсякъде.

Затова е толкова изненадващо и импровизирано винаги. Но ти идваш навреме, Нед — извика той към брат ми.

Не ни отне много време да стигнем до парка, но пътят бе неравен и стръмен. Това бе най-красивото място, на което се бях озовавала в живота си.

— Виждаш ли оттам? — попитах аз Нед.

Както лежеше по гръб, можеше да вижда небето.

— Перести облаци — отвърна ми той от задната седалка.

Гласът му беше на сто години, но звучеше щастлив. Когато влязох в кухнята в онзи отминал наш живот, Нед тъкмо хвърляше нещо в кошчето за боклук — май беше някакво листче хартия. Бележка? Вече бе сложил чиниите в мивката. Майка ни бе оставила на масата две купи със зърнена закуска, две чаши сок, витамините ни, захарницата, две лъжици, кексчета с боровинки, разрязани наполовина.

Все още бях много сънena. Брат ми изглеждаше гузен, защото явно знаеше нещо, което аз не знаех. Погледна ме засрамено, сякаш имаше тайна, която бе прекалено страшна, за да бъде споделена.

Много е рано. Върни се в леглото.

Красиви дълги облаци се носеха към океана, големи черни скали, лъкатушещ път, аромат на нещо непознато. Подадох главата си през прозореца, вдишах дълбоко. Усещах точно това тук, точно този миг сега с такава сила, че сърцето ми спря. Но не си пожелах нищо. Не исках нищо повече, нищо по-малко. Намирах се точно там, където трябваше да бъда, с глава навън от колата, чувствах вятъра, сълзите в очите си. Мирисът на това място бе изумителен.

— Евкалипти — каза Карлос. — Това привлича пеперудите, горичката с евкалипти.

Не знаех колко е часът. Мислех, че бяхме пътували ден и нощ, докато стигнем края на света. Все още беше сутрин, каза ми Елиза. Чувствах я по-близка, отколкото други хора, които познавах от години.

— Той се държи — прошепна ми тя, но начинът, по който го каза, ми разкри и премълчания край на изречението ѝ, — но не за дълго.

Спряхме на някакъв паркинг. Пред нас се издигаше планинската верига Санта Лусия, а още по-наблизо — връх Лион. Само скали и дървета. Океанът бе толкова син, че се усъмних дали е истински. Намирахме се в района за пикник, но беше рано и паркингът бе празен, за наш късмет. Какви късметлии бяхме.

— Всичко е само за нас — каза Карлос. — И денят ще бъде ясен, без мъгла. Това си е истинско чудо.

Тримата изкарахме Нед на носилката на чист въздух. Носех стойката със системата.

— Зелено — каза Нед.

Такова беше. Евкалиптова горичка, красива като чисто нов свят. Вървахме бавно по пътеката, меките борови иглички под нас бяха като килим, понякога се подхлъзвахме леко на тях. Въздухът беше

прохладен и топъл едновременно — по-студен на сянка, освежаващ на слънце. Изкачихме се до един хребет. Отначало си помислих, че от дърветата пред нас падат листа. Всички тези оранжеви неща. Бяха навсякъде.

Но не бяха листа.

Наведох се и прошепнах в ухото на брат си:

— Отвори очи, няма да повярваш...

Излязохме на открито, на слънце и те бяха навсякъде. Пред нас имаше няколко маси за пикник, направени от секвоя, и ние избутахме носилката до една от тях. Внимателно я подпряхме до нея.

— Виж ти... — каза тихо брат ми.

Във въздуха имаше вихрушки от пеперуди. Чувахме пърхането на крилете им. Повдигнах ръце нагоре и те накацах по тях, бяха по пръстите ми, ходеха по косата ми.

Карлос и Елиза седнаха прегърнати на пейката.

— Още — казаха и двамата и се разсмяха, допрени толкова близо един до друг, че пеперудите се завъртяха помежду им като тайфун, за да полетят нагоре.

Бяха толкова много, че бе невъзможно да ги преброиш, хиляди, сънливи, бавни, виещи се. Беше пикът на миграцията им и те бяха изтощени и прекрасни, толкова яркооранжеви, че приличаха на рубини, червени, червени, червени.

Взех телефона на Елиза. Връзката беше лоша, но когато допрях слушалката до ухото на брат ми, той успя да чуе Нина. Знаеше, че бе тя.

— Всичко се промени за миг, безброй пъти...

Каза го с огромно усилие, с последния си дъх. Когато го направи, затворихме телефона и зачакахме. Изпитвах отчаяна нужда да завъртя брат си наопаки. Бързо, щях да кажа, трябва да го направим сега. Обърни се, смени мястото на краката и главата си. Изиграй последния номер. Измами Смъртта, нека те подмине. Моля те, нека опитаме. Но не го казах. Не казах нищо.

Елиза изключи системата малко преди края. Чу се изтракване, после настана приятна и спокойна тишина. Човек не би помислил, че може да има толкова много пеперуди на света. Не би помислил, че всичко може да се промени за един миг. Но ето ни, бяхме тук, и то се случи.

Над нас се завъртя вихрушка от облаци, донесени от студения океански въздух. Дъждовни. Движеха се бързо. Толкова свежи, че можеха да повдигнат духа ти. Можеха да поемат цялата ти болка, всичко. Можеха да поемат още една душа.

II.

Нина нарече дъщеря си Марипоса. Тя се роди през януари, в ден, в който на небето нямаше нито едно облаче. Веднага забелязах, такива неща ми правеха впечатление. Бях там, когато Марипоса се появи; аз бях тази, която казваше на майка ѝ — „Дишай!“ и „Натискай!“, и „О, божичко!“, никога не е имало нищо по-красиво на света! Бях до нея от самото начало, така че Нина ме избра за нейна кръстница, което означаваше, че отсега нататък щях да я наблюдавам още повече. Оказа се, че съм добра в това, сякаш ролята на феята кръстница от приказките е била писана точно за мен. Останах при тях няколко месеца, грижех се за бебето, помагах и почти се научих да готвя, докато Нина беше готова да се върне на работа и да поеме часовете си, готова да оставя дъщеря си в детския център към университета, където щяха да я гледат през това време. Завещах им Жизел; просто ми се стори най-логично. Сега тя беше котка от Флорида. Щеше да се ужаси, ако ѝ се наложеше отново да постави лапичката си в сняг или лед. Освен това никога не бях смятала, че е моя, така че всъщност не давах на никого нищо.

Ролята на кръстницата е да праща подаръци и аз го правех — може би даже прекалено често и прекалено много. Всяка година на рождения ден на Марипоса им ходех на гости. Вече не изпитвах жал и отчаяние през този месец. Сега беше любимият ми месец, както преди много, много години. Подарих на Марипоса дузина книги с детски приказки. Любими ѝ бяха книгите на Андрю Ланг^[1] заради красивите корици и историите, които звучаха абсурдно и същевременно истински. И двете си падахме най-вече по „Червената книга“.

Веднъж четях на Мари любимата приказка на баща ѝ, „Смъртта кръстница“.

— Тази не е забавна — каза ми тя.

— Не, не е — съгласих се аз. — Но баща ти я обичаше. Той беше учен като доктора.

— Всъщност не е нужно всички приказки да са забавни — каза тя след известно мислене. — Но предпочитал да ми разкажеш онази за

момичето, което изкачило планината, дето никой друг не я бил изкачвал преди това.

— Тази не я знам. Знам само една за момичето, което се вледенило.

— Измисли си.

Марипоса имаше сериозно лице и ми напомняше много за Нед. Нед, който умееше да пази тайни. Нед, който така и не повярва в съвършената логика. Нед, който се намираше някъде в и след това, завинаги щастлив.

Беше ми трудно да отказвам на Марипоса. Искях тя да има всичко. Затова измислих нова история за нея. Оказа се, че е хубава, подобра от онази, която някога си разказвах сама на себе си. Беше същото момиче, в същата снежна страна, но този път то реши да се покатери на върха на планината, вместо да стои на едно място и да замръзне. Сега момичето бе по-умно, решено да не се отказва. Щом стигна до другия край на планината, започна да се топи; зад младата девойка оставаше синя река — винаги чиста, винаги студена, винаги истинска.

Последния път, когато посетих Орлон, заведох Марипоса в портокаловата горичка. Бях детегледачка, Нина бе на лекции, а кръщелницата ми вече бе навършила шест години. Защото така се случват нещата — времето си върви неумолимо напред. Докато пътувахме, пеехме песнички в колата; песни, които смятах, че отдавна съм забравила. Марипоса ме караше да си спомням разни неща. Тя харесваше ужасния ми глас и ми ръкопляскаше. Всичко, което правеше, ми се струваше безценно и съвършено; все пак, бях нейна кръстница. Тя беше и мое дете, в някаква степен. Принадлежеше ми.

Когато стигнахме до фермата, отбих по алеята и паркирах, после изведох Марипоса на разходка. Косата ѝ беше късо подстригана; Нина ми бе обяснила, че отказвала да си я пусне по-дълга — не понасяла да я решат, сплитат на плитки и всякакви други фасони.

— Умно момиче — казах аз на Марипоса. Често ѝ казвах това.

— Тук мирише хубаво — каза Мари, докато вървахме из горичката.

И за това беше права. Земята бе продадена на търг и сега всички дървета бяха разцъфтели. Минахме по пътя и помахаме на някои от работниците.

— Здравейте! — провикна се Мари към един от тях, който кастреше клоните. — На дървото ли живеете?

Замислих се за Лазарус Джоунс, но той беше като история, която бях чувала много отдавна от друг. История от книга, на която разлиствах страниците, въпреки че знаех какъв ще бъде краят ѝ. Някои неща просто са такива, и без теорията на хаоса. Независимо дали ще завиеш наляво или надясно, ще стигнеш до едни и същи изводи за определени неща, до едни и същи резултати. Млад мъж на погрешното място в погрешното време, който не се страхуваше от смъртта и когато бе получил шанса да бъде някой друг, го бе грабнал, без да се замисли.

Дупката в земята сигурно отдавна бе запълнена с пръст и камъни. Предполагах, че новият собственик я беше покрил с тор и чим, може би се беше опитал да съживи почвата. Всички стари дървета бяха отсечени. Стори ми се, че видях червен портокал на едно дърво, но беше просто игра на светлината, която бе превърнала оранжевата кора на плода в кървавочервена.

Тайната на майка ми бе, че тя изобщо не бе смятала да се среща с приятелките си онази вечер. Загадката на нейната личност, съкровената ѝ тайна. Беше трийсетият ѝ рожден ден, в най-мразения от нея месец на годината. Аз пък винаги бях обичала януари. Обичах снега. Беше красив, като диамантена покривка на земята, най-яркото нещо на света. Обичах да пиша с пръст името си на студения, замъглен прозорец в стаята ми. Харесваше ми, че небето бе толкова тъмно, как звездите сякаш висяха по-ниско над земята. Беше преди да отрежа косата си, преди да замразя сърцето си, преди да започна да обвинявам себе си за всичко, което някога се бе случило. Тогава все още мислех за бъдещето. Гледах напред.

Майка ми бе имала нещо друго наум. Нед не искаше аз да разбирам, затова бе скрил чиниите, които тя беше сложила на масата, преди да влезе в колата си. Бе скрил, че майка ни не беше смятала да се връща при нас. Но може би аз се бях досетила някак. Може би го бях видяла в лицето ѝ, по тъгата, която излъчваше то в дните преди рождения ѝ ден. Няколко пъти я бях хващала да плаче в банята. Майка ни не се справяше добре с факта, че бе сама, а макар да имаше нас, тя се чувстваше самотна. Никога не бе чувала приказката за момичето, което изкачило непокорената преди това планина. Все още не я бях измислила. Не ѝ бяха останали желания, или навярно поне така е

смятала. Нищо не се бе получило добре в живота ѝ. Освен може би ние двамата с брат ми и може би затова ни бе оставила закуската — за да не се притесняваме и да не бъдем гладни. Може би дори не бе помислила колко много ще ни липсва. Във всяка минута, всеки ден от живота ни.

Питах се дали последната мисъл на майка ни е била за нас. За децата ѝ, които бяха на сигурно място, въщи. Ако сърцето ѝ се е разбило, не е било заради леда, а заради нас. Сбогом на дечицата ѝ. Аз на верандата, брат ми на прозореца, прилепите в стрехите на покрива. Сбогом. Този последен миг, онзи последен миг. И завинаги, и след това. Вихрушка в небето.

Ако някой ми бе казал за намеренията ѝ, щях да тичам след колата километри. Но това нямаше да промени нищо, тя вече бе взела решение. Беше направила един последен грижовен жест за нас, за да не останем гладни, когато се събудим. Когато бе видяла леда на шосето, вероятно си бе казала, че има голям късмет. Може би това е било нейното последно желание. Поне веднъж в живота си да е късметлийка. Животът, който ѝ бе дошъл в повече. Може би го бях усетила, бях го чула в гласа ѝ, когато се бе навела да ме целуне за сбогом. Тя каза: Сбогом, мое безценно момиче. Може би беше по-лесно да обвинявам себе си, отколкото да мисля за това как ни беше напуснала. Ако се върнеше сега, бях сигурна, че ще ме познае; винаги би ме разпознала — аз бях нейното безценно момиче.

Започнах работа като началник на информационния отдел в библиотеката в Ред Банк, там, където работех преди. Гражданка на Ню Джърси. Не съм пропускала нито един работен ден и шофирам внимателно. Проверявам гумите си през есента, за да съм готова за зимния сезон. Вече мога да преброя трийсет и два различни оттенъка на леда — от индиговосиньо до алено. Може би е заради химикалите, които използват при посипването на пътищата със сол, може би е заради начина, по който светлината се процежда през голите клони на дърветата, може би просто вече съм по-чувствителна към цветовете от повечето хора. В къщата ни всяка стая е червена, всяка е в различен нюанс: рубинено, алено, яркочервено като зряла череша. Някои хора смятат, че цветът е един и същ, но тоновете не биха могли да бъдат по-различни — колкото се отличават едно от друго черното и бялото. Джак казва, че виждам това, което искам да видя, и чувам това, което

искам да чуя, но винаги се съгласява с всички мои решения. Боядисай и таваните червени, щом това желаеш. Ще се изненада приятно, когато го направя — ако реша, разбира се. Той явно няма нищо против изненадите. Преди години, когато се върнах от Флорида, в колата с мен беше и Хари, нюфаундлендският гигант. Франсис се бе пенсионирала, бе заминала за Франция, както винаги бе искала да направи, а и двете знаехме, че аз ще осиновя домашния ѝ любимец.

— Да не си срещнала мечка по пътя? — попита Джак, когато пуснах Хари от колата.

— Срещнах теб — казах аз.

— Опитваш се да ме поласкаеш, за да не видя колко огромно е това куче — разсмя се Джак. — Имай предвид, че ще заеме половината дневна.

И това беше краят на разговора ни. Джак само свирна на Хари. Той имаше вяра в мен и в моите решения, в избора, който правех. Между нас всичко бе съвсем просто.

Знам едно-единствено нещо. Най-добрият начин да умреш, е като живееш пълноценно, докрай, дори и това да е живот тук, в Ню Джърси. Дори да е животът на някой като мен. Сигурно ще ми се присмеете, защото ми отне толкова дълго време да го разбера, когато всичко, което трябваше да направя, бе само да се изкача и да премина от другия край на планината. Когато в зимните нощи вървя из паркинга към колата си, често забелязвам прилепи — черен облак в смрачаващото се небе. Те ми носят утеха. Карат ме да чувствам, че не си толкова далече от мен. Като се сетя само колко се страхувах преди от тях! Как бягах и се криех. Сега спирам, вдигам глава и поглеждам смело нагоре. Няма никакво значение какво е времето; студът никога не ме е притеснявал. Надявам се, че това, което виждам, е онова и след това заживели щастливи. Завинаги. Надявам се, че си ти.

[1] Андрю Ланг (Andrew Lang; 1844–1912) е британски (шотландски) писател, поет, преводач, литературен критик, историк и етнограф. Най-известен е като съставител на поредицата от сборници с приказки от цял свят, „Andrew Lang’s Fairy Books“, всяка част от която е кръстена на различен цвят. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.